

**Cloosterken der gheestelijcke verrysenisse ofte der
ontwordentheyte : daer de nieuwe creature verrijssende uyt
haeren ouden mensch, al wat sy van ghebreckelijckheydts
weghen in haer selven gheworden was, door het in-wercken
der ghenaden in Godt ontwordt ...**

<https://hdl.handle.net/1874/34178>

253

K

22

CLOOSTERKEN 842

Der Gheestelijcke 253. K. 22

~~B36~~

VERRYSSENISSE

Ofte der

ONTWORDENTHEYT

Daer de nieuwe Creatuere Verrijfende upt haeren ouden mensch / al wat sy van ghebreckelijckheyt des weghen in haer selven gheworpen was / door het in-wercken der ghenaden in Godt ontwoydt.

Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt, quærite, &c.

Is't dat ghy mede Verresen zijt met Christus / soeckt de dinge die boven zijn daer Christus is. Colloff. 3. 2.

Hæc est Resurrectio prima.

Dit is de eerste Verrijfeninge.

} Apoc. 20. 6.

Ghemaeckt door den selven Religieus Capucijn / die den Bijden Requiem ghemaeckt heeft.

*Deze hoort toe de bibliotheek vant
Clooster Ste. Elisabeth
op den berghe Sion
trussel
van St. Jhabbe
Lambert gont*

t'ANTWERPEN,

By Hendrick Hertsens / inde Cammerstraet / inde witte

Relie. 1639. Met Gratie ende Pri vilegie.

Eyghen-dicht tot den H. Gheest.

T'Behoort o Heyligh Gheest, t'betaemt o eeuwigh Licht
Dat ick hier vvederom tot u stier mijn ghesicht:
Dat ick u hier voor d'eerst die zijt d'euwigh beghinne
Die zijt de Liefde self, in t'Cloosterken beminne,
Dat ghy hier zijt mijn cynd' o ootspronck oversoet,
Daer d'overek dat ick beghin alleen in eynden moet.
Tot u ghift-gheyer mildt met meyninghe gheheel
Recht ick dan mijn ghemoedt oock in dit tveede deel,
Met u bystandt end' hulp die ghy den kleynen biedt
Tot uyer hooghster eer dit Cloosterken aensiet,
Maectt dat dit soet ghebouv' soo eyghen vword' beschreven
Dat elck vvoordt vvesen mach oprecht gheest ende leven,
Dat naer dees Orden puer, naer desen hooghen staet,
Elck die dit leven leest verlanghe uyer maer.
Elck door d'invercken soet van u licht vword' ontfeken
VWat moeyte dat het kost, noyt in't naerstaen tontbreken
Vvoorvaer t'behoort u toe rijk Godt t'gheen dat ick schrijf
Vvoldoet daer ick ontbreck vervult daer ick ontblijf,
Is mijn uyt-spraecke slecht, uvv' in-spraeck is te achten
Mt duyfter dat ick segh, verlicht ghy de ghedachten;
Daer ick my toon te kort, vveest in ghenaeede milt
Daer ick den lof uyt-spreeck, den lof in-spreken vilt:
VWant ghy den Meester zijt daermen spreect t'uvver eeren
Die het uytvvendigh vvoordt invvendelijck moet leeren,
Die in de zielen self, de vvelek' ghy sticht in deught
moet vrolijk bouwen op dit Cloosterken vol vreught.

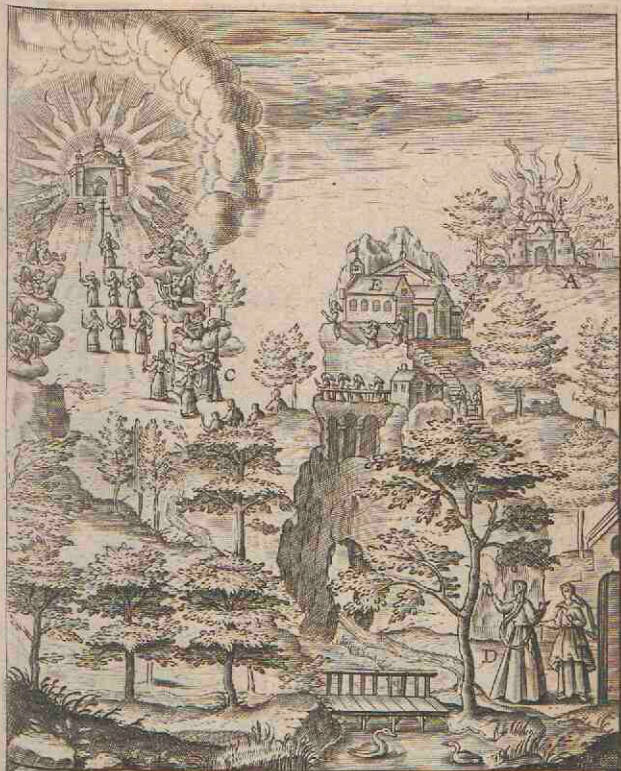
Lof alderhooghste goet
Lof Liefde vvesen soet.

DIt is goetvillighen Leser het tweede Deel van onse Gheestelijcke Sanghen, de welcke u sullen aen-dienen nieuwe materie, om uyt te trecken denouden mensch, ende aen te trecken den nieuwen, vviens eyndelijcken vvaerom over-een komt met den voorgaenden vanden Blijden Requiem, als oock den stiel van dichten, ende manier van spreken ende termijnen. Aengaende de dispositie van de materie is hier met vvat veranderinghe ghenomen, ghevoeght zijnde, naer de uytvwendighe vvijsen ende lichaemelijcke Oeffeninghen, door de welcke men de volstandigheydt proeft vande ghenen, die toteen Clooster-leven ontfangen vworden, die hier Gheestelijck toe-ghe-cyghent zijn tot de Oeffeninghe van den invvendighen mensch, bequaem voor alle personen; vvant ghelijck vel ghesproken heeft den H. Dionysius *Celes. Hye. 6. 1.* Het is onmoghelijck dat ons andersins soude lichten den Goddelijcken stract, dan om-lommert met een verscheydentheyte der Heylighe deckselen, ende de reden is seyt S. Thomas *1. p. q. 1. a. 9.* Want Godt voorstiet aen elcke saecke naer den eysch van haere natuere, ende het is natuerlijck aen den mensch, dat hy door sienelijcke saecken gheraecke tot de on sienelijcke; vvant alle onse kennisse oorspronck heeft vande sinnen. Daerom hebbe dese benaemt met den naem van het Cloosterken, om dat

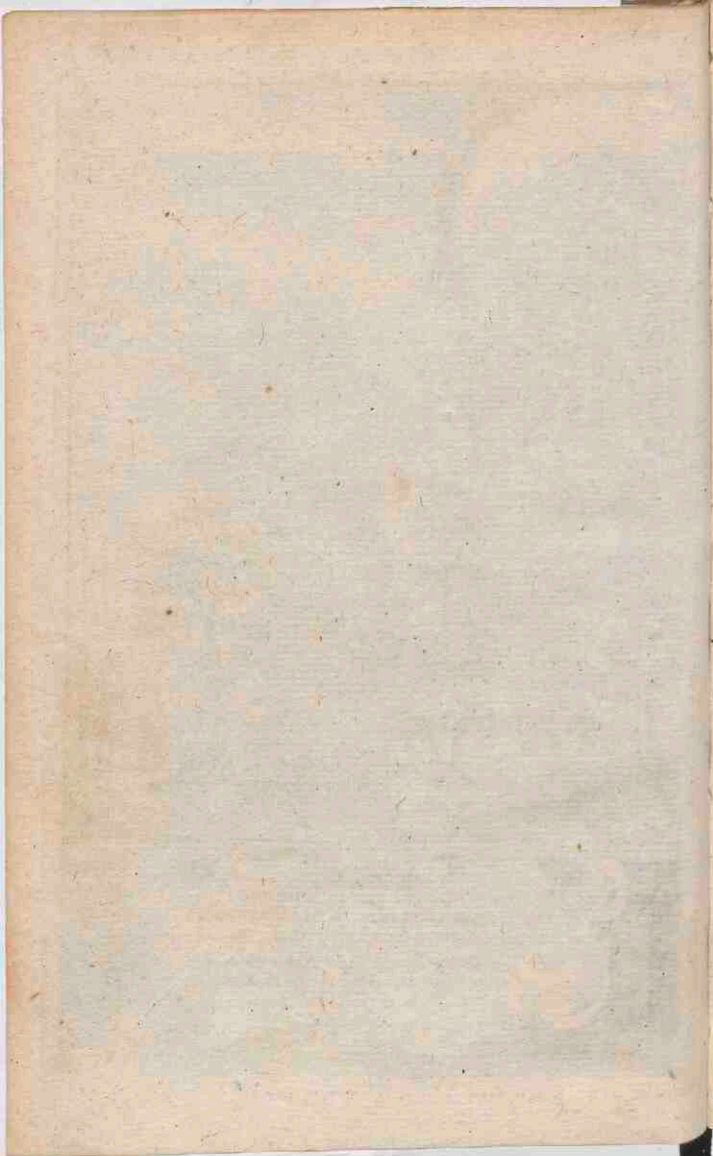
dat onder dese allegorie souden bequamelijk ende met verscheydenheydt bedeyt ende beleydtt worden Gheestelijcke invvendighe Oeffeninghen, de vvelcke den mensch eyndelijck brenghen tot het besluyt van de Goddelijcke protectie, ende vereeninge met het Goddelijck Wesen, het vvelck dat eenigh Een is, dat alin hem besluyt, ende een minnelijck oversoet Cloosterken, dat niet alleen al in't ghemeyn, maer oock besonderlijck elcke getrouwe ziele, met een lieffelijcke goedertierentheytt ende goedertieren lieffelijckheyt, in hem beschermmt, besorght ende onderhouvdtt.

Beati Mortui qui in Dño moriuntur, amode iam dicit Spiritus, vt
 REQUIESCANT à laboribus suis. Apoc. 14.

Salich zyn die Dooden die inden Heere steruē, van
 nu voorts seyt den Geest, dat hy RUSTEN
 souden van haren arbeiden. Apoc. 14.

t'SAMEN-SPRAECK,

Een Godt-ghenietende ziele vertelt aen een Godt-foeckende ziele, hoe dat sy in't Cloosterken (dat is in Godt, die het Cloosterken der sielen is) ghetoghen is ghevveest.

Wijse: *Hoe ligh ick hier in dees allenden. Oft Monden soet. Hard. Oft: Ghewenschte doot. Requiem. 43.*

Met oorlof van den uut-verkozen/
 Wil ick mijn vzeught u deelen me/
 Die ben ghetweest bly' ziel verlozen
 In een soet Cloosterken vol vze/
 Een Cloosterken vol meer pleystere
 Als druppels zijn in de rivieren.
 't'was smorghens eens als de dagh-sterre/
 De sonne wille-komme hoodt/
 Dat my in my Godt als van verre
 Een innigh Cloosterken ontsloot/
 Een Cloosterken soo vol ghenuchten
 Dat my ded' uut dit aerdrichck sluchten.
 Met David had' ick om t'aenschouwen
 Ghewenscht naer t'hups Godts dagh en nacht/
 Eet my den Heer naer mijn betrouwen
 Tot dien blijden morggen bracht/
 Die my dat Cloosterken der weelden
 Inwendelijck wees boven heelden.
 Soo ick dan sagh door d'licht des Heeren
 Dat soet beslypt/ mijn ziele vloogh/

Ik moest grondelijck my t'hemwaerts keeren
 Die innighlijck my t'hemwaerts roogh:
 O Cloosterken der hooghste minne/
 Hoe bloogh ick om te raken inne,
 Hoe smolt ick/ als ick sagh ontluycken/
 Dat ober-wyolijck hemelsch goedt/
 D'welck inwaerts troeck om te ghebruycken/
 Mijn hert/ mijn ziel/ al mijn ghemoedt;
 Dat om in't Cloosterken te raken/
 Mijn binnenste my schein te blaken,
 Al wat ick was/ wat in my stonde/
 Verstant/ ghedacht/ wil ende gheest/
 Heel mijnen wensch/ heel mijnen gronde
 Om t'zeerste spoeden tot die feest/
 Tot t'Cloosterken van Godts aenschijne/
 Wloghen al die begheerten mijne,
 Ingaende dan soo overschoonen
 Soo rijcken goedt mijn hert ontstack/
 Saligh die in dit Wesen woonen
 Van t'Cloosterken mijn ziele sprack/
 Dat Cloosterken/ dat wesen wonder
 En was niet als iet van onder,
 Hoe sal ick u dat wesen prisen
 Daer ick heel in betwesent wiert/
 Daer mijnen gheest quam te berijfen
 Met d'lichte Godts soo klaer verciert/
 Dat ick in t'Cloosterken ghetoghen
 Den ouden mensch heel schein ontbloghen,
 Die schoonheyt groot/ dat seltsaem lichte
 Die rijckheyt die ick teghen quam/

In mijnen grondt was een ghesichte
 Soo soet/ dat noyt oogh sulcks vernam:
 In't Cloosterken Godts licht verwonne/
 De schoonheyt van dees klare Sonne.

Gheen goetd ghelijck dat goetd der goeden
 Dat mijnen gheest ontmoette daer/
 Noyt sulcken blijden overbloeden
 Als in dat Wesen wonderbaer:

Dat Cloosterken dat wesen puere/
 My maecte een nieuw creatuere.

Kejn ziel gh'en weet wat wonder leven
 Dat was te zijn in dat gheniet/

Gh'en weet wat blyjckheyt verheben
 Dat Godt mijn ziel daer smaken liet:

In't Cloosterken meer was van weerde
 Een ur' / dan duysent opder eerde.

'Tis kleyn wat ick daer by ghelijcke
 Die blyjckheyt van dien staet/

Van dat inwendigh hemelrijcke
 Was een gheluck soo hoven maet:

Dat my den hemelschen rijckdomme
 Van't Cloosterken doet worden stomme.

Dat Godt my daer aenschouwen dede
 Was sulcken saligheyt en vzeught/

Soo ober Goddelijcken vrede/

Dat ick versmolt in troost verheught:

In t' Cloosterken Godts sagh ick blincken/

Dat herte gheen en kan verdincken.

Mijn ziel gheheel my schijnt t'ontbreken/
 Als ick te merck/eens derwaerts slaen;

Als ick t'gheluck wensch nyt te spreken
 Heel sprakeloos mijn lippen staen:
 Een goet soo rijck / sulck een welluste
 Was t' Cloosterken der hooghste ruste.

De Godt-soeckende vvenscht meer te hooren
 van't Cloosterken.

*Wijse : Dat haer Iudea nu verbly. Oft : Al hebben de
 Princen haeren wensch. Oft : Wat is aertryck.
 Requiem. 31.*

Hoe vrolijck heb' ick u ghehoort/
 Ey jae vertelt die tweelden voort:
 Die ghy in't Cloosterken bevondt/
 Daer ghy soo in versmolten stondt.
 Gheluckigh dien dagh boozwaer/
 Daer u der zielen Sonne klaer:
 Tot Cloosterken soo sonderlingh/
 Met soo ghewenschten licht op-gingh.
 Wat blyschap wast in uwen gheest/
 Wat vrolijckheyt / wat hooghe feest:
 Dat ghy dat Cloosterken sien mocht/
 Dat u soo grooten troost aenbrocht.
 Saligh die dien vondt vernaeamt/
 Saligh die dat gheluck bequaemt:
 Saligh die van Godt innigh wiert/
 Tot dat soet Cloosterken ghestiert.
 Wie sal my gheben dat ick magh/
 Soek eens aenschouwen dien dagh/
 Dat my die Son' eens op magh gaen/
 Om t' Cloosterken eens te sien aen.

Dat ick magh slaen eens mijn ghesicht/
 Daer die blu Son intwendigh licht/
 Die t' Cloosterken van Godt gheniet/
 D innighlijck aenschoumen liet.
 Gheen moeyte tot dat goedt te groot/
 Al waer' t doock duysentmael de doot/
 Dat Cloosterken van Godt den heer
 Verdient noch duysentmael veel meer.
 Daer was' t/ ghelijck u ziele weet/
 Dat alle moeyt wel was bestee't/
 Dat alle moeyt wel was vol-loont/
 Van Godt in t Cloosterken ghekroont.
 Saligh vertoon/en wonder vzeught/
 Hoe moest u hert worden verheught/
 Als Godt u t' Cloosterken ontsloodt/
 Daer die klaer zee der weelden bloodt &
 U moest zijn wel eenen Afgront diep
 Der weelden/ daer u ober liep
 In't Cloosterken boven verstand'
 Die zee der weelden alderhand'.
 Heeft u verblijdt dan dien drups/
 Verhaelt noch eens hoe in Godts hups/
 Hoe in Godts Cloosterken vol vze
 Der weelden zee u toch volde.

De Godt-ghenietende dat sy in't Cloofterken
alle goedt vondt.

Wijſe: O Godt ick moet u klaghen. Oft: Den nacht
die was gheleghen. Rcq. 276.

DEN af-grondt der af-gronden
Van allen trooft en bzeught
Wast/ die ick had ghebonden
In mijnen Godt berheught/
Als ick daer smozghens bzeogh in mijnen gronde diep
In't Cloofterken tot Godt my innighlyck ontliep.

Die ſelſaemhept beſonder
Die ick daer binnen ſagh/
My wonder boven wonder
Ontlooeck in dien dagh:
Op aerdtſryck herte noyt/ noyt ooghemerck vernam/
Wat hemelryck dat ick in't Cloofterken bequam.

En ſoud' die bzolijckheden
Konnen bewoorden niet/
Al waer't dat Godt mijn leden
Al' tonghen worden liet:
In't Cloofterken was bzeught veel meerder in't ghetal
Van bruppels in de zee/ dan ſandt des oepers al.

Vraeght ghy/ wat ick daer ſmaeckte/
Wat mijnen gheest beſat/
Wat mine ziel vernaeckte/
Wat ick vondt in den ſchat?
Het goedt dat Godt my ſchonck / t'gheluck dat ick ontfingh/
In't Cloofterken des lichts t'begryp te boven gingh.

T'was t'goedt van hemelrycke
Dat my Godts liefde gaf/
Mijn klachten al-ghelncke
Verbult wierden daer af/
Daer alle mijnen luſt wierdt mijnen wensh volbzocht /
In't Cloofterken had' ick meer dan ick wenschen mocht.

Van weelden wierd' ick droncken
In't licht Godts op dat pas/
Van Godt wiert my/ gheſchoncken

Al wat Godt selber was :

De zee daer ick in swom in't Cloosterken soo blij/
Was met wellusten al dat Wesen Godts in my.

O' inlichtinghe Godts puere

In't diepste van mijn ziel

Doogh my boven natuere

In Godt/ daer ick my hiel :

Dyt my was ick gheboert in't Wesen onbelet/

Daer't Cloosterken Godts klaer my hiel uyt my gheset.

Mijn ziele stondt verheben

In alle soetighepdt/

Godt was mijn eyghen leuen/

Ack was uyt my gheleydt/

Oft wel soo diep in my gheboert dooz ende dooz/

Dat ick mijn selven heel in't Cloosterken verloor.

Verlozen en verdwenen

Doozwaer dooz liefde soet

Was ick heel in den ghenen/

Die my schonck alle goet :

Mijn ziele was gheheel in Godt overghedaen/

In't Cloosterken daer my niet en kost taken aen.

Godts rijckheyt ongheschapen

Was alle mijnen schat/

Wen kost gheen vzeughden rapen/

Dan die mijn ziel besat/

Daer ick ghebesticht stondt met onverbeelbt ghesicht/

In't Cloosterken Godts soet aensende d'eeuwigh licht.

Daer alle mijn verlanghen

Verfonck in Godt mijn hert/

Dan Godt werd' ick om vanghen/

In Godt mijn siel ontwerdt :

Den brandt der liefde soet die mijnen grondt ontstact/

In't Cloosterken des breedts dooz al mijn krachten bract.

Die volghet der wellusten

Die mijnen gheest dooz-bloot/

T'goet daer die rust der rusten

My grondigh in besloot/

Was soo ontsprekelijck/ dat ick moet swijghen stil/

Dan t'Cloosterken Godts rijck dat ick uytspreken wil.

De Godt-soeckende vraecht hoe dat sy in't
Cloosterken quam?

Wijse: Hoe wel soo moet hem lusten. Oft: O leuen
hemels leuen. Req. 27.

Gheluckigh dupsent keeren
In't Cloosterken des Heeren
Dat ghy ghetoghen wiert
In't Cloosterken der gheesten/
Daer men de feest der feesten
Des hooghsten wesen viert:
Voldoeninghe verheben
Wast die u wierdt ghegheben
In dat innigh besluyt/
T'bermaeck van hemelrycke
Was t' Cloosterken ghelijcke/
Waer in ghy u ghinght uyt.
Maer leght u inne-ganghen
Eens uyt naer mijn verlanghen
Tot dat inwendigh goet/
Hoe dat ghy quaemt te raken
Tot dat inwendigh smaken
In't Cloosterken soo soet:
Hoe wierdt u daer gheschoncken
Die bzeught/ daer ghy verdroncken
W bondt in vollen lust?
Hoe liet u d'wesen binnen
In't Cloosterken der minnen
Tot die verheben rust?

hoe boozderden u krachten
Tot t' goedt boven ghedachten/
Dat ghy daer onder vondt ?
Daer ghy u self ontbloghen/
Daer ghy upt u ghetoghen
In't Cloosterken Godts stondt:
Quaemt ghy/ tot die ghenuchten
Met allen troost t'ontvluchten
Diemen vindt opder eerdt/
Als uwen gheeste blijde
Daer wierdt in dien tijde
In't Cloosterken aenbeert ?
Oft mocht ghy met u voeren
Iet / dat u kost aen-roeren
Als ghy daer binnen ghinght/
Als ghy t'habijt der weelden
Van d'wesen boven beelden
In't Cloosterken ontfinght:
T'gheluck had ick alleene
Ghetwenscht om in dat Gene
Te sien u siele gaen/
Om eens te moghen weten;
Soo t' hert moet onbeseten/
In't Cloosterken Godts staen.

De Godt-ghenietende, Hoe dat ſy in't Cloo-
ſterken quam.

Wiſe: *Als wy verr' vanden Paleſtijn. Oft: Rijft op
ghy blijde van ghemoedt, Req. 1.*

Ontrent een uren booz den dagh
Daer ick met ſtilte was gheleghen
In Godt gheruſter datt ick plagh/
Ontfingh mijn ziel een nieuw beweeghen:
Ick ſoecht in't Clooſterken te zijn
Van t'gheluck ſalighſte verdwijn.
Den dagheraet ghingh ſmorghens op/
En d'licht ſcheen in de duſterniſſen;
Ick boelde eenen minnen klop/
Die my dan nacht heel de ghemiſſen:
t' Clooſterken van ontwozventheyt
Wiert mijn begheerte in-ghelept.
Als ick daer quam/ ſtont ick verniet/
Want ſonder my was ick ghekomen/
Van daer ick my bly achter-ſiet
By hem/ die my my had ontnomen:
t' Was wonder/ hoe hy my ontfingh/
In't Clooſterken daer ick in-ghingh.
Hy leyde my mijn ſelven upt
In hem door wegheloofe weghen/
Hy toonde my in dat beſluyt/
Wat plaetſe dat ick had verkreghen:
In vzeught verſinck ick t'elcke reys/
Als ick op't Clooſterken noch peys.

Nobitie wierd' ick daer ghemaect/
 Mijn hairken wierd' my af-gheschoren/
 Mijn selven had ick heel versaeckt/
 Mijn selven had ick heel verlozen:

In t'Cloosterken ontwierd' ick ras/
 Al wat ick in mijn selven was.

Al wat ick sagh was eene bzeught/
 Ick bond' in als wat ick begheerde/
 Mijn ziele stondt in Godt verheught/
 Die my gheheel in hem ver teerde;

Het leven dat ick soecht en bondt/
 Was t'Cloosterken daer ick in stondt.

Dat proef-jaer heel en trock mijn hert
 Herghens meer naer als naer den ghenen/
 Daer ick heel in verandert wert/
 En al mijn krachten in verdwenen:

Dat Cloosterken in alderwijs
 Was my een hemels Paradijs.

Had ick Professie daer ghedaen/
 Ghelijck wel was al mijn verlanghen/
 O eeuwighe goetd wie mocht verstaen/
 Wat bzeught dat ick daer had ontfanghen!

Dat Cloosterken waer eeuwelijck
 My daer gheweest mijn hemelrijck.

Ick stondt daer alles naect en bloot/
 Ick was daer buyten alle menschen/
 Mijn weelden waren ober-groot/
 Meer had ick dan ick kost ghewenschen:

O Cloosterken wat over-bloedt
 Bondt ick daer in dat eeuwighe goetd.

Mijn leven was daer mijnen Godt/
 Mijn Godt / had ick daer toch ghebleven!
 Wat had ick in dat minne-stodt
 Verbonden in die rust verheben?

In t' Cloosterken daer Godt my nam/
 En my soo mildelijck voor quam.
 Emmers t' heeft hem weer goetd ghedocht/
 Die my mijn selven scheen ontbloghen/
 Dat hy / my weder heeft ghezocht/
 Tot dat ick weder word' ghetoghen/
 Tot dat ick t' Cloosterken van her.
 Weer in gaen / dat ick sien van ver.

De Godt-soeckende vraecht, in vvat ghevveste dat
 dat Cloosterken lagh.

Wijse: Nu dijn leven is ghedreven tot den
 eynd. Hard.

Dat verheben hemels leven ziele bli/
 Baert een vrolichheyt seer ober hoogh in my;
 Om Godts minne desen sinne breeder wat bediet/
 Waer t' Cloosterken toch lagh vol sulcken soet gheniet?

Maer die stede soo vol vrede soo vol rust
 Toch te binden was vol sulcken pure wellust/
 Die ghezefen wel mocht wesen / te zijn ober-soet;
 Want Cloosterken soo bli sfoot / in hem alle goet.

Te verblijeten in t' ghenieten / dat ghy seght/
 Was niet dan voorwaer een hemelijck opzecht:
 t' Was een rijcke / wonderlijcke / over-blijde vzeught/
 In t' Cloosterken te staen soo grondelijck verheught.

Wel-ghebozen upt-berkoren repne ziel!
 Dat de goettheyde Godts soo seet op u verbiel/
 Dat t' bewinden des gheminden / dat den liefsten schonck/
 Soo ganschelijck u ziel in t' Cloosterken doot-gonck.

Daer ghy dzoncken en versoncken in den bondt
 Vyt den ouwden mensch soo hoogh berresen stonds/
 Heel versonden inde wonden van de puere min/
 Die t' Cloosterken soo blij u dede treden in.

Rust besonder/ leben wonder daer te staen!
 Daer u dien troost soo ded' in Gode gaen:
 Wilt eens segghen en uyt-legghen waer t' Cloosterken lagh/
 Daer uwe ziele puer haer soo ontwozden sagh?

Daer ghy moechte die ghy soechte sien alleen
 In die byzichheydt van dat hoogh-saligh Een,
 In die blaeden alder goeden/ die soo over-klær
 In t' Cloosterken te niet u deden gaen in haer.

De Godt ghenietende, Dat sy dat Cloosterken in
 den blooten grondt der zielen vondt.

Wijse: Vyt den afgrondt van mijn ghedachten.
 Oft: Het is my goedt. Req. 156.

Eens had ick heel den dagh verseten
 In Mappa mundi, om te weten/
 Waer men dat Cloosterken bevondt/
 Dat in de kaerte niet en stondt.
 Een stondt daer niet/ t' moest elders wesen;
 It was dien dagh vermoedt van lesen/
 It had dien dagh/ waer dat ick moecht/
 My blindt om t' Cloosterken ghesoecht.
 Een innigh licht in mijn aendachte
 Te daelen quam ontrent den nachte/
 Dat my naer t' Cloosterken verlust
 Tooght boven alle aertsche rust.

B'gingh upt mijn self / van daer ick stonde /
 Ende verfonck in mijnen gronde /
 Tot dat ick schepsels al ontquam /
 Daerick naer t' Cloofterken vernam.
 Men wees my hoven mijn verstande /
 Daer die klaer bonck der zielen brande /
 Die men daer hiet de naeste sté /
 By t' Cloofterken vol soeten bré /
 Ghedreven gingh ick doorz Godts wille
 Dooz by t' verstandt met ruste stille /
 Al wat men met u ghedachte siet /
 Om t' Cloofterken bli achter liet.
 Gheberghten groot van creatueren
 Dacht ick te zijn de Cloofter mueren /
 Maer als ick was ghekomen naer /
 Was t' Cloofterken noch ver van daer.
 Wootz moest' ick om te raken binnen
 Dooz die beletselen der sinnen /
 In t' Cloofterken der beelden groot
 Moest ick gaen alder weelden bloot.
 B'moest klimmen boven plaets en tijde /
 Daer ick stondt in een woeste wijde /
 Daer ick noch creatuer en sagh /
 Noch wegh naer t' Cloofterken en sagh.
 Om naer dat inuigh goedt te kijcken /
 Hiel ick my in een puer ontwijcken /
 Met een verniet van al het gheen
 Dat buyten t' Cloofterken iet scheen.

Niet buptentwaerts maer diep inwendigh
 Sloegh een ghemerck mijn oogh behendigh
 Naer t' Cloosterken upt beelden al
 In mijnder zielen grondich dal.
 Daer gingh ick my doorz ende doze/
 Tot dat ick heel mijn self verloze/
 Die t' Cloosterken van d' eeuwigh goet
 Moest vinden boven mijn ghemoedt.
 In dat betreck der wildernissen
 Daer schepsels al ick moest ghemissen/
 Met al mijn krachten mijne ziel
 Om t' Cloosterken my oock ontviel.
 Soo ick dan stontd daer wesen gheene
 En scheen / dan dat puer Een alleene/
 Bond' ick in mijnen gronde diep
 Dat Cloosterken / daer ick naer liep.
 In die puer eenicheyt gheleghen
 Was t' Cloosterken upt alle weghen/
 Dat Cloosterken in't wesen mijn
 Soo ick ontwierdt / sagh ick daer zyn.

De Godt-soeckende vraecht oft de-sinnen haeren
 in-ghanck in t' Cloosterken gheen belet
 en deden.

Wijse: Den Mey als al die Voghels singhen. Oft: Moest
 dan die puer. Req. 38.

Seght eens hoe t'gingh / ick wensch te hoorzen/
 Als den gheest quam de sinnen stoorzen/
 Om te gaen sonder beelden

Met blootheydt schouwen Godts trefdozen
 In t' Cloofterken der weelden.
 En bondt ghy niet byanden stercke/
 Die uwen gheest daer gaben wercke
 Met duysent hinderniffen/
 Die sy u sonden in t'ghemercke
 Om t' Cloofterken te missen ?
 Die met gheweldt een Stadt wilt winnen/
 Tijdt teghen-strijdt van die van binnen;
 Men becht van beyde zijden :
 Zoo moest denck ick gheest ende sinnen
 Om t' Cloofterken oock stryden.
 De dinghen die ghy eerst hanteerde/
 Die ghy met luste fantaseerde/
 Die moesten u oorzaken
 Verbeeldinghen/ als ghy begheerde
 In t' Cloofterken te raken.
 Ten kost niet zijn/ oft u ghedachte/
 Hoe dat ghy stondt op uwe wachte/
 Schoot op u sijne pijlen)
 En dreef u weer met sijne krachte
 Van t' Cloofterken by wijlen.
 B'meyn dat de kranckheyt der natuere
 Dicks maeckte slap den gheeste puere
 Met listigheydt besonder/
 En trock t'hert d'licht door onghedueere
 Van t' Cloofterken weer onder.

De Godt-ghenietende, Wat oorloghe dat haere
sinnen haer aendeden, eer sy in't Clooster-
ken gheraecte.

Wijse: *La Princesse.* Oft: *Aensiet mijn Godt
mijn hert.* Req. 41.

Wet ghy hoe ick my vondt/
Daer ick ghetoghen stondt/
Om hoven sinnen al
Te doen eenen in-val
Over de beelden al-ghelijck
In dat inwendigh zielen rijck/
Waer in dat leydt
t' Cloosterken van ontworpendtheydt
B'gheleecck dunckt my seer wel
Het volck van Israel/
Dat Godt Judeam schonck/
Eert uyt Aegypten ghonck/
Maer moest van menighen vijandt
Met veel strijdt haelen noch dat landt/
Soo ick oock de /
Met t' Cloosterken van soeten bré.
Wat strijdt had mijn ghemoedt/
Eer ick quam tot dat goedt/
Eer ick gheraken moecht
Tot den vondt die ick soecht!
De wereltd had ick al gheheel/
Iae wereltds twee vooz teghen deel;
Want ick oock my
Om t' Cloosterken self was party.

Al t'ghene dat ick sagh
 My in den weghe lagh/
 Al was ick dickwils naer/
 It'viel af wed'rom van daer;
 Ick wierdt verstroeyt/ ick wierd' belet/
 Ick wierd' weer achterwaeres gheset/
 Iken wist niet hoe

Naer t'Cloosterken ick sou gaen toe.

De sinnen over-snoodt
 Die swaeren in mijn doodt/
 S'en souden nimmermeer
 My laeten by den Heer:
 It' sagh qualijck middel om t'ontgaen
 D'ozloghe/ die sy my deden aen/
 Al wild' ick nouw

Om t'Cloosterken Godt zijn ghetrout.

Waer ick mijn vluchte nam/
 Haer beelden teghen quam;
 Wel sagh ick op dat yas/
 Hoe ober waer dat was/
 Dat de v'handen der woestijn
 Des menschen hupsghengoten zijn/
 Die met ghedrangh
 Van t'Cloosterken my hielen langh.

Mijn herte led' gheweldt/
 Mijn ziele wierdt ghequeldt/
 Ick haer aenstooten brack/
 It' droegh menigh anghemack;
 Hoe dickts dat sy my dzeven af/
 Ick my weer tot den op-ganck gaf/

Al moest ick weer
 Van t' Cloosterken dickts vallen neer.
 Wat wonden dat ick hiel/
 Ik' Verhief weer mijne ziel/
 Hoe dat my teghen ghingh/
 Ick brack door alle dingh/
 Ik' en sagh naer weedom noch naer smert/
 Hoe seer dat ick bestreden wert/
 Die't al verdroegh
 Om t' Cloosterken/ daer ick naer joegh.
 Ommers naer langhen tijdt/
 naer oozlogh ende strijdt/
 Naer trecken van natuer/
 Naer menighe quetsuer/
 Naer dat ick slaghen veel uyt-led'
 Naer dat ick langh om d'beste stred'
 Door Godts bystandt/
 Tot t' Cloosterken kreegh ober-handt.

De Godt-soeckende vvordt vervveckt, om t' Cloo-
 sterken haer selven te vervvinne, ende
 allen lijden t' onderstaen.

Wijse: *Arridendo, sonando, balando.* Oft: *Weest*
eeuwigh goedt ghepresen. Req. 322

Het Cloosterken der minnen
 Hoe soet ist daer te staen/
 Hoe soet ist teghen sinnen/
 Die t' Cloosterken siet aen/

Te bertijden/ te strijden/ te lijden/
Om dat verblijden.

Wie en sou niet ghelusten/
Wordmen door druck verheught/
Komt men door strijdt te rusten/
In t' Cloosterken vol vzeught/

Te bertijden/ te strijden/ te lijden/
Om dat verblijden !

Gheluckigh die gheraecten
Tot t' goet boven natuer /
Al mijn begheert en saecten/
O Cloosterken Godts puer !

Te bertijden/ te strijden/ te lijden/
Om dat verblijden.

Wel mach dat soet ghenieten/
Dat Godt daer binnen jont/
Drijven sonder verdzieten
Om t' Cloosterken den gront

Te bertijden/ te strijden/ te lijden/
Om dat verblijden.

O schoonheydt uyt- ghelesen
Mijns herten salighept !

O Cloosterken soet wesen
Hier staet mijn hert bereept

Te bertijden/ te strijden/ te lijden/
Om dat verblijden !

Mijn ziel wenscht naer dat leven
Van die ghewenschte sté/
Mijn ziele wordt ghedzeven/
O Cloosterken vol vze !

Te bertijden/ te stryden/ te lijden/

Om dat verbljden.

O bzeught niet om uyt-spreken!

Wat ist begheerich zyn?

Om t' Cloosterken outsteken/

Wozdt die begheerte mijn

Te bertijden/ te stryden/ te lijden/

Om dat verbljden.

Mijn Godt/ al mijn verlanghen/

Mijns herten eenigh goet/

W'wensch door duysent uyt-ganghen

Om Cloosterken soo soet

Te bertijden/ te stryden/ te lijden/

Om dat verbljden.

De Godt-ghenietende. Dat haeren vvegh naer
t' Cloosterken vvas Minnelijcke ver-
loocheninghe.

maria ginch versult met smerte

Wijse: *Quoy faut il doncq amour vainquer. Oft:*

Waert dat vloeyden uyt mijn ghesichte. Oft:

Meynt ghy voorwaer. Req. 36.

Wat straten warent/ die ick sagh/

Vol distels/ dozeng dien dagh

Als ick den wegh der zielen ghinghel

Als ick in rustender manier

Naer t' Cloosterken vol minne vier

Op-klom door puer verloocheninghe.

In die vertroocken eenicheydt

Wierd' ick door liefde in-gheleydt

Den wegh/ daer ick moest gaen verlozen/
 Daer ick moest alles bloot en vry
 Tot Godts aenschouwingh sonder my

Maer t' Cloofterken des Wesens spozen.
 Verliesen was daer mijn ghelwin/
 Die baene liep ick vrolyck in/

Daer alle dingh my moest ontvallen;
 Want ick die plaets / maer die ick soecht/
 In t' Cloostersten herkrighghen moecht/
 Met te behoutuden niet met allen.

Vernielt moest ick heel in my zyn/
 Met al dat ick moecht noemen mijn/
 Om d'wesentlyck goedt naer te spoeden/

Om met diep-grondighen toe-keer
 Door liefde bloot te jaegghen seer
 Maer t' Cloofterken der overbloeden.

Op eyghendommen gheen en viel
 Van t'hooghste Wesen mijne ziel/
 Om tot vereenighe te komen

Van dat soet onghemeten Een/
 Dat met een bloodt ghemoedt alleen/
 In t' Cloofterken maer wierdt vernomen.

In dien onserbeelden pat
 Soecht ick met bloodt heydt mijnen schat/
 Ik liet al om Een met Een te wesen/

Ik ghingh niet ontbluchtinghe te werck/
 Ik soecht met een onbedeckt ghemerck
 In t' Cloofterken den Dytghelesen.

Wat onderschept dat in my quam/
 Door-wozpen al die ick vernam/

Behattinghen die ick behonde
 Om Godts ghenieten wonderbaer
 Ontweect/ ontliep ick altegaer:
 Naer t' Cloosterken / ick maer bloot stonde.
 I had een versaecken van al t' gheen/
 Dat menichvuldigh in my scheen/
 Om d'eenich Een daer ick naer haecte.
 Tot dat ick met een liefde puer
 Tot dien bondt boven natuer
 In t' Cloosterken mijns Godts gheraecte.

De Godt-ghenierende, Dat haeren Leydtsman nae
 t' Cloosterken het bloodt Gheloof gaf.

*Wijse: Il faudroit bien que la Constance. Oft: Wie sal
 hier soo komen tieren. Oft: Komt Maeghden, &c.
 Affli. Oft: Wat is de doodt. Req. 46.*

Als ick naer-liep dat eeuwigh leven/
 Dat ick door een versterven bondt/
 Den Leydtsman in den wegh verheben/
 Die ick ghingh inder zielen grondt/
 Was d'bloot Gheloof/ waer ick me quam/
 Daer ick Godts Cloosterken vernam.

Van alles had ick een vergheten/
 En hiel alleen Godt in't ghedache/
 Met t' ghepeys Godts was ick beseten/
 Daer nam ick op gheduerich acht/
 En ghingh soo met t' Gheloove bloot/
 Naer t' Cloosterken der waelden groot:

Als oft ick had in my sien blincken
 Dat ober-Goddelijck aenschijn/
 Ghingh ick den wegh met een verfincken
 Gheleydt door dat gheloobe mijn
 Naer t' Cloofterken als klaer verlicht
 Ghingh met t' Gheloobe mijn ghesicht.
 Nochtans wast langh eer dien luyfter
 Nap van Godts klaerhepdt sonderlingh
 Bly voorszheen in die baene duyfter/
 Die ick met bloot Gheloobe ghingh/
 Als ick in my soo ick best moecht/
 Dat Cloofterken in't duyfter soecht.
 In't duyfter segh ick sonder binden
 Soecht ick / tot dat in my verdween
 Mijns herten nacht door des Beminden
 Klaer lichte / dat my inne-scheen :
 Naer t' Cloofterken nochtans ghestiert
 Recht van t' Gheloof mijn ziele wiert.
 Mjn duyfternissen my bestreden/
 En pooghden my te drijven uyt/
 Maer het Gheloof trock mijne reden
 Met vastichepdt tot Godts besluyt/
 Werskerende dat ick souw
 Noch t' Cloofterken sien door mijn trouw.
 Al bielt my swaer naer d'licht te wachten/
 En hoorzts te gaen in blindertwijs/
 Soo ded' nochtans t' Gheloof my trachten
 Naer dat intwendich Paradijs/
 Als oft ick had ghesien den dagh/
 Die ick in t' Cloofterken Godts sagh.

Ick brack dooz alle hindernissen/
 Ken sach naer klaer noch naer onklaer/
 Ken kost met het Gheloof niet missen/
 Weer dat ick ver' was ofte naer/

Die seker was in mijn ghemoedt
 Van t' Cloosterken/ van t' hooghste goet.
 Oprechte trouw en heeft gheen kijken
 Van naer ghetrouwicheydt alleen/
 Daerom ghinck ick sonder beswijcken
 Naer jaeghende dat vrolijck Een /
 Daerom met d' bloot Gheloof verheughe
 Liep ick naer t' Cloosterken vol vzeught.

De Godt-ghenietende, Dat Gheestelijcke blijfchap
 haeren Reys stock vvas, die sy op den vvegh
 naert' Cloosterken al om van noo-
 de hadde.

Wijse: Ick weet een Prieel gent. Oft: Mon-ceur Mon-
 ceur. Oft: Och wat is liefde puer. Req. 65.

Dooz puer verloocheningh
 Als mijn siel met verlaughen/
 Dagh ende nachte ghingh
 De weghen der upt-ganghen/
 Was mijnen stock naer t' Cloosterken vol vzeude
 Blijfchap des gheest/ daer ick licht reys de mede.

Mijn passien boozwaer/
 Hoe sy my ober-bielen/
 Derwon ick alreger
 Met vrolijckheyt der sielen/
 Met dien stock als met een hulp behendigh
 Gheraecht' ick licht in t' Cloosterken inwendigh.

Soo ick onlustigh was
 Dooz een innigh berdzieten/
 Dertraeghde mijnen pas
 In't minnelijck in-blieten?
 Was dien stock van in als bzeught te maecten/
 Daer ick med' noest in t' Cloofterken Godts gheraecten.

Weest bly/ en blijde meer/
 Soo t'scheen/ my Paulus sepde/
 In't opperdeel en neer
 Weest bly' in alle bepde/
 En soo ick self oock menichmael beproefde/
 Ick dobbel bzeught naer t' Cloofterken behoefde.

In mijnen mensch gheheel
 Van buyten en van binnen/
 In't neer en opperdeel
 Moest zijn blyschap der minnen:
 Dat was den stock in dien wegh berkozen/
 Om recht daer med' naer t' Cloofterken te spozen.

Met blyschap dzoegh ick licht
 Wat dat ick moest berdzaghen/
 Naer lasten noch ghewicht
 Gheen van mijn krachte en saeghen:
 Het was my licht met dien stock te spoeden
 Dooz alle leedt naer t' Cloofterken der goeden.

Maer dat ick my sagh staen /
 Dooz dupsent onghemacken
 Met dien stock dooz-staen
 Looft ick sonder verswacken/
 Blyschap oprecht de mijnen gheest berkloecken
 Om t' Cloofterken dooz onghemack te soecken.

De Godt-ghenietende, Dat in den vvegh naer her
 Cloosterken haeren noodighen teerkost vvas.
 Vrede der zielen, daer sy alle tegenheyt
 in verteiren kost.

Wijse : Komt Goden uyt den throon. Oft : Hemel-
 sche vrolijckheydt: Req. 70.

DEn teir-kost die ick at
 Met Goddelijcken seghen/
 Als in der zielen pat
 Ick d'wesen Godts ghingh teghen/
 Waer dooz versaedt mijn hert
 Met spijs der vzeughden wert/
 Den Gheestelijcken vrede was
 By t' Cloosterken/ die op dat pas
 Verteerde alle smert:
 Om wel ghesterckt te gaen/
 Om wel gheboet te wesen/
 Den vrede op die baen/
 Die had ick uyt-ghelesen/
 Daer ick kracht van ontfingh
 Was die spijs sonderlingh/
 Die spijs nam ick t' allen sted'
 Naer t' Cloosterken booz boetsel med'
 Daer ick Godt vritiden ghingh.
 Den vrede was oozsaeck/
 Als smerten op my vielen/
 Dat ick daer bonde smaeck
 Als in een spijs der zielen/

Dat ick niet met bly ghemoedt
 Het bitter hiel vooz soet /
 Dat ick den druck die op my quam /
 Om t' Cloofterken vooz weelden nam /
 Als ick soecht d'eutnich goedt.
 T' gheen dat my dochte swaer /
 T' gheen dat my scheen te quellen /
 Met vrede wast my maer
 Dzeught sonder my t' ontstellen /
 Met vrede vooz-gheset
 Wast my maer een bancket /
 Wat dat ick vondt / wat ick verlooz /
 Paer t' Cloofterken nam ick maer vooz
 Te gaen versterckt daer met.
 Doest ick druck oft aenstoot
 In mijnen wegh verdzaghen /
 My self doock in de doot.
 Met vrede wild' ick waghén ;
 Wat pers mijn hert bebocht /
 Hoe bitter dat my docht /
 Hoe swaer / hoe droef / hoe suer / hoe straf /
 Den vrede soet my sterckte gaf /
 Die t' Cloofterken maer socht.
 Hoe dat ick ghingh te werck
 Teghen die my bestreden /
 Met vrede was ick sterck
 Tot alle swaricheden /
 Dooz vrede ghingh te niet.
 Allen mijn gheests verdziet /
 Den vrede maecte soet en licht

Om t' Cloosterken al het ghewicht/
Dat Godt my draghen liet.

De Godt-ghenietende, Dat sy in den vvegh naer
t' Cloosterken noyt stille staenen moecht.

Wijse: Ave der Maeghden Croone. Oft: Cupido wilt u
spoeden. Oft: Godt stont niet d'uytverkoren.
Requiem. 213.

T' Ghingh in den wegh der minnen
Boven wijs der natuer/
Mijn reyse van daer binnen
Ghingh sonder ongheduer/
Naer t' Cloosterken soet boven maet
Stracks soo ick stilde mijnen graet/
Ick moede wierdt doorz onderlaet.
D' op-ganghen vanden gheeste
Maecten my onvermoedt/
Den arbejdt was daer meeste
Alser minst wierdt ghespoedt;
Om t' goedt dat ick langh had verwacht/
Naer t' Cloosterken met alder macht
My spoeden moest ick dach en nacht.
Het stilstaen ded' verdraghen
Mijn neersticheydt ghetrouw;
Ick moest gheduerich jaeghen
Met een toesichte nouw:
Naer t' Cloosterken de rechte haect/
Om Godt te moghen schoutwen aen/
Moest ick gheduerich inne-gaen.

In't weſen ongheshapen
 Moest zijn al mijne rust/
 Daer moest ick vrede rapen/
 Daer moest zijn mijn welkust:
 Iken moecht op-houdeden nimmermeer
 Van door den innighen toe-keer
 Tot t' Clooſterken te spoeden seer.
 Met een gheduerich blieten
 Door den grondt van mijn ziel/
 Dieren moest ick t'ghenieten
 Dat Godt my daer door hiel:
 Wat dat ick elders binden moechte
 En was de rust niet die ick soecht/
 Daer my dat Clooſterken toe bzoecht.
 Om Rachel tyt-ghelēsen
 Wrocht Jacob jaeren door/
 Maer mijne liefde weſen
 Moest van veel meerder spoor/
 T' moest zijn een liefde over-sterck/
 Iken soecht gheen Rachel in mijn werck/
 Die t' Clooſterken had in't ghemerck.
 Siet in het boeck der Sanghen
 Hoe dat die schoone liep/
 Jae met wat groot verlanghen
 Sy op-stondt daer sy sliep:
 Loopen met wackerder ghemoede
 Naer t' Clooſterken van d'innich goede
 Ved' my Godts liefde over-soet.
 Den Coninck David vliedde
 S'nachts uyt Hierusalem/

Sijn vluchte die gheschiede
 Door vrees des dood: s in hem;
 Denckt hoe die hoop des levens my
 Moest naer dat Cloosterken soo bly
 Trecken van alle vreesse vry.

De rust die ick begheerde/
 T'stil staen daer ick om bat/
 Daer ick t'al om verteerde/
 Ick maer in Godt besat:
 Arbeiden was daer t'rusten mijn
 Om eens door moeyte der woestijn
 In t'Cloosterken gherust te zyn.

Soo langh als sonder d'zjven
 T'schip (hoe stil dat het leydt)
 Moet buyten d'haven blijven/
 Ist van sijn rust ghescheydt:
 Soo wast met my in alle sté/
 Want ruste gheen my en boldé
 Dan in dat Cloosterken vol v'zé.

De Godt-ghenietende, Dat den blooten Niet de
 Poorte van t Cloosterken vvas, daer sy toe
 quam door dien vvegh.

Wijse: Vwe liefde is niet soo puere. Oft: Soud' ick u
 naer vwe vraeghen. Req. 6.

Dat ick moest hier nu gaen segghen
 Den lof van den blooten Niet,
 Die de Clooster-poorte siet/

Doet en soud' ick/ u uyt-legghen

Wat den Niet naer eyghen sin

In dat Cloosterken had' in.

Niet en stondt niet in natuere/

Niet en sach niet naer vermaeck/

Niet en bloot niet van versaeck/

Hiet en bondt hem niet onpuere/

Niet in t' Cloosterken was bloot

Van het leven ende doot.

Niet en wist niet te verkiezen/

Niet en bondt niet mijn noch dijn/

Niet en soecht niet wat te zijn/

Niet en had niet te verliezen/

In dat Cloosterken alijdt

Was Niet alle beelden quijdt.

Niet en moest niet zijn verheben/

Niet en soecht niet eer noch staet/

Niet en kost niet doen om baet/

Niet en moecht niet staen naer leven/

Hoe't in t' Cloosterken gheviel/

Niet niet dan van niet en hiel.

Niet en had hem niet te quellen/

Niet en bondt hem niet ontset/

Niet en wist niet van belet/

Niet en kost hem niet ontstellen :

Warmen Niet gaf/ suer oft soet/

Was in t' Cloosterken al goet.

Niet en vliedde niet van lijden/

Niet en soecht niet troest noch wreught/

Niet en moest niet zijn verheught/

Niet en stondt niet naer verblijden :

Niet in niet hem en versloegh/
Wat in t' Cloosterken verdzoegh.

Niet en had niet te ontbluchten /

Niet en hiel niet booz ghewicht /

Niet en moest niet zijn verlicht /

Niet en stondt niet naer ghenuchten /

In dat Cloosterken opzecht

En was Niet aen niet ghehecht.

Niet en soecht niet veel te waten /

Niet en wilde niet zijn wat /

Niet had niet booz sijnen schat /

Niet en was niet niet beseten /

In dat Cloosterken voldaen

Was Niet niet te niet te gaen.

Niet en had niet te verlanghen /

Niet en wilde niet zijn rijck /

Niet en stondt niet onghelijck /

Niet en soecht niet te ontfanghen /

Niet niet qualijck oyt en nam /

Hoe't in t' Cloosterken doek quam.

Niet en ded' hem niet groot achten /

Niet en moest niet zijn gheleect /

Niet en moest niet zijn ghe eert /

Niet en had niet te verwachten

Niet in t' Cloosterken ghemeen

Hiel hem minder dan de kleyn.

Niet en kost niet zijn ontnomen /

Niet was niet hoe dat het ghingh /

Niet bleef Niet in alle dingh/
 Niet was eenen Niet volkomen :
 Waer in t' Cloosterken Niet was/
 Niet en quam hem te onpas.

Niet en stondt naer niet met allen/
 Niet en wijckte niet van druck/
 Niet en had gheen ongheluck/
 Niet en kost niet qualijck vallen.
 Niet in t' Cloosterken alleen
 En had swaricheden gheen.

Niet en soecht niet smaeck noch luste/
 Niet en viel niet in onbré /
 Niet en queld' hem nergkens mé/
 Niet en wist niet van onruste :
 Wat in t' Cloosterken Niet vondt/
 Niet in sijne Niete stondt.

De Godt ghenietende, Dat haer in de Poorte van
 t' Cloosterken, dat is, inde volkomen Vernie-
 tinghe, stracks het Goddelijck licht in-
 vwendigh teghen quam.

Wijse : Bedruckte hertekens. Oft: Die blijde ziden,
 Req. 291.

Ghy upt-verlozen
 Als ick verlozen
 Du had de schepsels altegaer/
 Wat blijde feeste
 Hiel mijnen gheeste
 In t' Cloosterken Godts over-klaer!

Wat hemels lichte
 Sagh mijn ghesichte
 In dat intwendich hemelrijck/
 Als dooz vernieten/
 Ick quam t' inblieten
 In t' Cloosterken soo Goddelijck!
 Met vollen seghen
 Quam d' licht my teghen
 Veel klaerder als den Sonneshijn/
 Ick my by daghe
 Verlozen saghe
 In t' licht van t' Cloosterken Godts mijn
 Godts licht verheben
 Wiert my ghegheben
 Met soo ghewenschten overbloet/
 Dat die klaer beken
 Gheen tongh upt-spreken
 En kan van t' Cloosterken soo soet,
 Gheheel verdroncken
 Gheheel versoncken
 Wierdt in die klaerheyt mijnen grondt/
 O licht volkomen
 Hoe op-ghenomen
 In t' Cloosterken mijn ziele stont!
 Dooz die blp straelen
 Die ick sagh daelen
 Upt dien oorspronck der wellust /
 Heel mijnen mensche
 Naer wil en wensche
 In t' Cloosterken versmolt in rust.

Dat licht der minnen
 Door-ghingh van binnen
 Heel mijnen gheest van alles bloot
 Met rijckheydt wonder/
 Met troost beſonder
 In t' Clooſterken der weelden groot,
 Met klaerheydt puere
 Soben natuere
 Door-boedt dat licht Godts mijne ziel/
 Al mijne krachten
 Al mijn ghedachten
 Godts licht met t' Clooſterken waſt hiel,
 O'licht upt-gheleſen
 My volmaeckt weſen
 In al mijn wercken ded':
 Wat ick volbrachte /
 Alleen zijn mochte
 Volmaeckt in t' Clooſterken daer med'.
 Wie mach verdincken
 Wat foet in-blincken
 Dat licht in mijnen gheeste gaf/
 Daer goeden alle
 Sonder ghetalle
 In t' Clooſterken my daelden af.
 Wel vrolijkheden
 Die my volbeden/
 Ick ſtadelijck daer mede ghingh/
 Ick duysent vruchten /
 Duysent ghenuchten
 In t' Clooſterken daer van ontfingh.

Dupsent ribieren
 Vol van pleyfieren
 In mijn ghemoedt daer bloedden van:
 Der weelden schatten
 Van d'licht bevatten
 Gheen hert uyt t' Cloosterken en kan.

De Godt-ghenietende. Wat vreught dat sy on-
 dervondt ingaende in't Goddelijck Clooster-
 ken, dat is, in't ghenieten Godts.

Wijse; *Als wy ver' van den Palestijn. Oft; Rijst op.*
 Req. 1.

Hoe sal ick beelden uyt in u /
 Dat ick in Godt heb onderbonden/
 Als ick in dien blijden Nu
 In mijnen Godt / heel wierdt verflonden/
 Als ick mijns selfs en alles quijt
 Godes Cloosterken in-ghingh verblijt &
 Naer dat ick dan van alles bloot /
 Ontkleedt / ontkommert / en ontslaghen
 Dat Cloosterken der weelden groot
 Seer langhe naer had sien te jaeghen.
 Tot Godt / die my met breaucht ontsingh /
 Ick t' Cloosterken bly inne-ghingh.
 Soo ick dan was met minna sterck
 In dat besluyp des lichts versoncken/
 Stont grondich stracks mijns gheests ghemerck
 In't klaer gheniet des Wesens droncken /

In dat soet Cloosterken verheught /
 Versmolt mijn ziel in volle vzeught.
 Wertwefent heel wierdt mijn ghemoedt
 In't wesen dat ick daer sagh blincken /
 Dat my met straelen obersoet
 In vrolijckheyt heel ded' versincken /
 Dat my om-vingh / om-scheen / om-bloedt /
 Heel in een Cloosterken besgot.
 Die schoonheydt groot die ick daer sagh /
 Die klaerheydt puer daer Godt in woonde /
 Die vzeughden soet van dien dagh /
 Die rijckheydt mildt die Godt my thoonde /
 In t' Cloosterken my ghingh soo door /
 Dat ick my heel daer in verloor.
 Een zee der weelden was voorzwaer
 Taensien die Sonne wonderlijcke /
 Die uut haer wesen ober-klaer
 My eenenbloedt daer sijnck soo rijcke /
 Dat in dat Cloosterken mijn ziel
 Door d'licht in een ontworpen viel.
 Den schat der salvingh overmildt /
 Die ick in dat gheniet quam teghen
 Door bloedt met eenen bloedt ghestilt
 Door al mijns herten minne weggen;
 Iken wist in t' Cloosterken maer dat /
 Dat ick een hemelsch goedt besat.
 Heel aerdtrijck had ick in dat Een,
 Dat alle vzeught was / gansch vergheten /
 Ghedacht en had ick anders gheen /
 Van die een blijshchap onghemeten :

Soo Godt in t' Cloosterken my liet/
 Sagh ick dat Een en anders niet.
 Met die een vzeught was ick boldaen/
 Die vozsaeck was van alle vzeughden;
 Die sagh ick met ghenuchten aen/
 Mijn krachten haer in die verheughden/
 In t' Cloosterken hiel ick te zijn
 Die eene vzeught het leven mijn.
 Ver sonden stondt daer mijnen gheest
 In den gheest Godts / die my onthaelde/
 Die my aen bed' die zielen feest/
 Die my met klaerhepdt soo door-straelde/
 Dat ick in t' Cloosterken daer van
 Meer bondt / dan hert-gronderen kan.
 Tast stond' ick daer en ontberoert/
 Ik en hadde vzees vooz niet met allen/
 Verheven stond' ick en gheboert
 Boven al dat op my kost vallen.
 Als ick in t' Cloosterken maer bleef/
 Al mijn vijanden verr' verdzeef.
 Godts rijckhepdt was mijns herten rust/
 Godts vzeught was mijnder zielen vzeede/
 Godts schoonhepdt was mijns gheest wellust/
 Godts klaerhepdt was mijn eughen stede.
 Denckt wat te zijn was religieus
 In t' Cloosterken soo glozieus.

De Godt-foeckende is begheerigh om te hooren
van de uyt-legghinghe van t Cloofterken.

Wijse : *Há qui hatera le temps.*

vroest vult godt den hoer

Als ick in mijn herte peys
Dwe reys/
Eene reys boozwaer
Wast seer wonderbaer/
Daer ghy ten lesten wiert
Tot t' Cloofterken Godts door ghestiert.
Sterbende liep utw' ghemoedt
Naer dat goedt/
Om door een berdwijn
Een daer med' te zijn/
Om door een puere mint
Dat Cloofterken te treden in.
Om dat goedt daer ghy naer stont
In den grondt/
Vol troost en plesier/
Vol soet minnevier
Wast u licht boozt te gaen
Naer t' Cloofterken die rechte baen.
Reel nims herten afgronde diep
Tot Godt liep
Met een trouwe groot /
Met een liefde bloot /
Tot dat u Godt sien liet
Dat Cloofterken vol soet gheniet.

Als ghy dan ten eynde quaemt
 En bernaemt/
 Daer ghy waer't gheleydt/
 Godts verholenheyt/
 Wel soet u d'wesen scheen
 In t'Cloosterken daer't al verdween.
 Soet wast u t'ontwoerden heel.
 In dat deel/
 Rijck sonder verlies
 Te staen in't verlies/
 Daer ghy van Godt ontfinght
 Dat ghy dat Cloosterken in-ghinght.
 Niet te zijn om dien schat/
 Die ghy hadt/
 Daer ghy ziele reyn
 D'om hielt soo kleyn/
 En was/ o ziel oprecht!
 In t'Cloosterken gheen twinnigh slecht.
 Rijckheyt wast sonder ghetal/
 T'was den Al
 Die u Godt daer schonck/
 Daer u ziel verdonck/
 Daer in een zee vol vzeught
 In t'Cloosterken ghy wierdt verhenght.
 Cloosterken Godts ober-rijck
 Wonderlijck!
 Oft mijn ziele quaem/
 Daer sy dat bernaem!
 Dat ick mocht alles quijt/
 In t'Cloosterken Godts staen verblijt.

Leght nu boorder toch eens uyt
Dat besluyt/

Daer u uw' drijfte was
Daer ghy liept soo ras.

Wat stedeken dat ghy saeght
In t' Cloosterken langh naer ghejaeght.

De Godt-ghenietende, Dat Godt int' Cloosterken
haer Celleken vvas, daer sy in vvoonde.

Wijse: *A Dieu Nympe du bois.* Oft: *O saligh eeuwigh*
Godt: Oft: *Gheluck-saelighe doot.* Req. 4.

Wilt ghy dan dat besluyt
Iet hooren legghen uyt/
Dat stondt in mijnen gronde/
D'welck ick innigh verblijdt
Als een ghebenedijdt

Soet Cloosterken belionde.

Soo weet dat in die ste
Mijn Celleken vol vze
Was d'wesen Goddelijcke/

Daer ick met bly ghemoedt
Verzonck in overbloedt
Van t' Cloosterken soo rijcke.

In troost die ick besat
Mijn selven ick vergat/
Ik'en had gheen ander weten:

Mijn Celleken was Godt
In t' Cloosterken / in t' slot/
Daer ick my had vergheten.

Der Gheestelijcke Verrijfsenisse.

Vol vzeught mijn ziele was/
Ick badt daer ende las/
Ick daer betrocken blebe/
Ick daer upt allen dzuck
Den heere mijn gheluck
Van t' Cloosterken toe-schrebe.
Mijn vzeught daer overwon
T' vermaeck van Salomon
Ghesoecht in creatueren;
Dat Celleken dat hiel
In t' Cloosterken mijn ziel
In weelde/ die kost dueren.
Een hemelsche wellust
Een Goddelijcke rust
Mijn ziele daer ghebruyckte/
Een rijckheyt wonderbaer
Mijn Celleken my daer
In t' Cloosterken oncluyckte.
Een goedt vol goeden al/
Vol troost boven ghetal/
Vol weelden alderhande
Dat Celleken my gaf
In t' Cloosterken/ waer af
Ick smolt in minnen vzande.
Die wonderlijcke feest
Verbulde mijnen gheest
In mijnen Godt versoncken/
In een volkomen vzeught
Van t' Cloosterken verheught/
Van t' Celleken verdzoncken.

Mijn wenschen was volbrocht
 Meer dan ick wenschen mocht/
 Ick had al mijn verlanghen/
 Ick bond' my onbelet
 In t' Celleken gheset/
 In t' Cloofterken ontfanghen:
 Met menighen toe-keer
 Versmolt ick in den heer/
 Niet en quam my te bozen/
 Als t' Cloofterken der min/
 Als t' Celleken/ waer in
 Ick grondigh was verlesen.
 B'en kost niet elders zyn/
 Daer was het leven mijn/
 Ik had moeten elders sterben:
 Ken mocht om dinghen gheen
 Dat Celleken alleen
 In t' Cloofterken opt verben.

De Godt-ghenietende, Dat Godt het Beddecken
 vvas daer sy in t' Cloofterken op rustede.

Wijse: La Durette. Oft: Met dat den klaren mot-
 ghen. Req. 60.

Onder wellusten alle
 Een Beddecken vol vzeichtig/
 Daer mijnen gheest op wierdt verheught
 In troost boven ghetalle/
 My mijnen Godt van pas
 In t' Cloofterken der liefde was.

Moyses hiet Godt den Heere
 Het bedt van Benjamin/
 Daer mijnen gheest bleef rusten in
 Verheught/ vermaectt soo seere/
 Dat ick den heelen dagh
 In t' Cloosterken daer inne lagh.
 Ick moeste my verblijden
 Met gheheel mijn ghemoedt
 Op d' Beddeken van d' eeuwigh goedt/
 Daer my tot allen tijden
 In t' Cloosterken vol vred'
 Den troost der zielen soo volded'.
 Den was d' Bedt niet der pijnen
 Daer den Propheet van seydt/
 'T was d' Beddeken der vrolijckhepdt/
 Daer weedom moest verdwijnen/
 Het welck soo ober-bly
 In t' Cloosterken vermaecte my.
 Al mijnder zielen leven
 Was die bly rust boozwaer/
 Ammon en had gheen ruste daer;
 Dat Beddeken verheben
 In t' Cloosterken soo puer
 Stondt boven weelden der natuer:
 Godt die de ziel by nachte
 In de Cantiken soecht/
 Ick daer alleen bevinden moecht
 Boven sin' en ghedachte:
 In t' Cloosterken mijn ziel
 Godt op dat Beddeken behiel.

Bloemigh in t'Boeck der Sanghent
 De Bruidt met reden hiet
 Dat Beddeken soo vol gheniet/
 Daer ick naer mijn verlanghen
 In t'Cloofterken altoos
 Lagh als een Bieken in een roos.
 Dat Beddeken besloten
 Was d'Wesen ober-klaer/
 Daer vrolijckheden altegaer
 Van my wierden ghenoten/
 In t'Cloofterken was dat/
 Daer ick mijns herten rust besat.
 Daer was mijn vzeught gheleghen/
 Daer wierdt mijn hert voldaeen/
 Daer kost mijn ziel in vrede staen/
 Daer mocht ick minne pleghen/
 In t'Cloofterken dat Een
 Was d'Beddeken mijns gheests alleen.
 E'en had in g'heene saecken
 Voldoeningh noch wellust /
 Van in die Goddelijcke rust/
 Alleen tot mijn vermaecken
 Dat Beddeken bequaem
 In t'Cloofterken bondt aenghendem.

De Godt ghenietende, Hoe dat sy in t'Clooster-
ken vvaeckende sliiep.

Wijse: *ick ben vriendin voldaan. Req. 28. Oft:*
Faison curier les ieus.

MEt een versincken diep
Den slaep Godts die ick sliiep
In mijnen grondt verheught/
Was een ghelwenschte rust
In t'Cloosterken vol vzeught/
Daer ick smolt in wellust.
Mijn herte stondt in vzed/
Godt was die my volded'
Met puerheydt sonderlingh/
In dien slaep verblijdt
Mijn ziele Godt aenhingh
In t'Cloosterken altydt.
Verblijdt in vollen dagh
Ick daer in't slape lagh/
Al wat onvzedde maeckt
Was verr' upt mijnen sin/
Die was tot rust gheraeckt
In t'Cloosterken der min.
Van alles onbelet
Stondt mijnen gheest gheset/
Mijn slapen was aldaer
Dooz t'Goddelijck aenschijn
Des onrusts ledigh maec
In t'Cloosterken te zijn.

Boben leedt ende lief
 Dien ſlaep my verhief/
 Wat my af-ghingh oft aen/
 In brede onberoert
 Bleeſ mijnen gheeste ſtaen
 In t' Clooſterken gheboert.
 Dus ſlapende de wacht
 Hiel mijn klaer opper-kracht/
 Dat die natuere broos
 My niet en ober-hiel/
 Die hiel in ruſt altoos
 In t' Clooſterken mijn ziel.
 Mijn ziel ſliep wackerlijck
 In dat ſoet hemelijck /
 Ghebzedicht hiel ick my/
 My en ontſtelde niet/
 Met ruſt ick al boozby
 In t' Clooſterken gaen liet.
 Den ſlaep der liefde ſterck
 Hiel mijnen gheest in t' werck;
 Met een aenſchouwen ſoet/
 Met eene wachte nouw
 Bleeſ ick dat hooghſte goet
 In t' Clooſterken ghetrouw.
 Met lebendigheyt groot
 Stond' ick in liefde bloot/
 Met krachten op-gherecht
 Met grondig minne-biet
 In t' Clooſterken ghehecht
 Was ick verbrent van hier.

Dat soet inwendigh Een
 Hiel my in't slaep alleen/
 Daer ick in wackerhepdt/
 Die ick gherust bevondt/
 In t'Cloosterken ghescheydt
 Van al' onruste stont.
 Dat was den slaep des gheests
 In't innighste des gheests /
 Die ick hiel inden Heer/
 Als met een wacker hert
 In t'Cloosterken soo seer
 Mijn ziel verflonden wert.

De Godt-ghenietende. Dat het Goddelijck licht het
 vverck-huyfsken vvas, daer sy in t'Clooster-
 ken in vvrocht.

*Wijse: Almachtigh Godt u loven wy. Oft: Naer
 dat volbrocht was inde Kerck. Req. 83.*

Dwerck-huyfsken in mijn oeffeningh
 Daer ick gherust te wercke ghingh/
 In t'Cloosterken der hooghste minne
 Was d'lichte Godts daer ick wrocht inne.
 In dat werck-huyfsken ober-klaer
 Wrocht ick mijn wercken altegaer /
 Om t'Cloosterken al wat ick wrochte/
 In dat werck-huyfsken klaer volbrochte.
 Centbuldigh hiel ick mijn ghemoet
 In dat werck-huyfsken ober-soet/

Om soo te recht al mijne dinghen
 Voer t' Cloosterken wel te volbringhen.
 Om in Godts licht met d'werck te staen
 Niet ick der zielen vonck op-gaen/
 Godts licht in t' Cloosterken moest wesen
 Mijns gheests werck-huysken upt-ghelesen.
 Myn wercken ded' ick daer altoos
 In dat werck-huysken werckeloos/
 In t' Cloosterken ick't daer by hiele/
 Dat in't licht Godts bleef mijne ziele.
 Wat ick in dat werck-huysken ded' /
 Volbrocht ick met volkommen vzed' ;
 Oft anders wierdt my d'licht verholten
 In t' Cloosterken ontroost/ ontstolen.
 T'gheen dat ick ded' vand'eerst tot d'lest/
 Moest ick in d'licht Godts doen op d'best;
 Om t' Cloosterken ick t'alle weghen
 Moest in't werck-huysken d'beste pleghen.
 Iae k'moest Godt soo met wachte nouw
 In dat werck-huysken zijn ghetrouw
 Om t' Cloosterken daer Godt my boerde/
 Dat sonder noodt ick niet en roerde.
 Hst dan met maet/ ghewicht/ ghetal
 Soo ghingh in dat werck-huysken al/
 Moest staen in t' Cloosterken ghevanghen
 Ick noch gheheel in al mijn ganghen.
 Dan moest noch zijn die wachte groot
 Soo in't werck-huysken van my bloot/
 Dat ick om t' Cloosterken my draghien
 Maest/ als van my gheheel ontslaghen.

Soo ick in d'licht dus broecht van pas/
 Met Godt mijn ziel vereenicht was/
 In t' Cloosterken d'werk-huyfken stille
 Van Godts wil maecte mijnen wille.

De Godt-ghenietende, Dat Godt in t' Cloosterken
 het Kercken vvas, daer sy haer met Godt
 vereenighde.

Wijse: *Face le Ciel ce qui voudra.* Oft: Ghy troost
 my met een reden soet. Req. 167.

T'kercken der eeuwighhe ghenicht/
 Daer ick herr' uut het eerds gherucht/
 Boven verstandt en sin ghetoghen/
 In waerheydt puer stont onbedrogghen/
 Was Godt/ die ick aen-hingh/
 Die my in t' Cloosterken ontfingh.
 Ioannes hiet met blijde stem
 Godt t'kercken van Hierusalem/
 Mijn kercken was Godt doock volkomen/
 Daer mijnen gheest wierd' op-ghenomen/
 Soo ick in mijnen grondt
 In t' Cloosterken wel klaer bevondt,
 Godt was dat kercken over-soet/
 Daer als Tobias mijn ghemoet
 Niet jaerelijcks / maer dagh en nachte
 Ziel ende lijf vooz tiende brachte/
 Die Godt toe-ghewijdt
 Bleven in t' Cloosterken altijd.

Wat Kercken mind' ick ober zeer/
 K'aenbadt den Heer daer inden Heer/
 Mijn ziel met deught ick daer vertierde/
 Met rust ick daer den Sabeth vierde/

In troost ick daer versonck/

Die Godt in t' Cloofterken my schonck.

In't Kercken was al mijne vzeught/
 K'wierdt daer met Simeon verhenght/
 Daer ick den Saligymaecker hiele

In d'armen bep van mijne ziele/

Daer mijns herten ghesicht

In t' Cloofterken van wierde verlicht.

Als Anna soo ick best daer mocht/

Al' mijne daghen eber-vrocht/

In't Kercken werck en had ick gheene/

Dan Godt te dienen daer alleene/

Die ick in't Kercken badt/

Die ick in t' Cloofterken besat.

Ioannis woorden die zijn waer/

Als een colomme stont ick daer/

In't Kercken hiel ick mijne stede/

Wast bleef ick staen in dien vrede/

In t' Cloofterken vol rust

Wast Kercken alle mijn wellust

Mijn herte stont daer onberkroeyt/

K'en hiel van bidden op daer noyt/

K'wierdt daer verhoort naer mijn verlanghen/

K'quam daer gheuenschten troost t'ontfangen:

My t' Kercken boeght doorwaer

In t' Cloofterken gaf wonderbaer.

Als ick daer was / was ick voldaeu /
 Mijn ziel moest in dat Kercken staen /
 In dat gheniet hiel mijnen gheeste
 Met mijnen Godt volkomen feeste:
 In t' Cloosterken soo blij
 Toogh my dat Kercken heel uyt my.
 O soet Kercken van dat minne slot
 Verslonde my gheheel in Godt /
 Vergaen was ick daer en verlozen
 In hem / die my had' uytberkozen
 In t' Cloosterken gheheel
 Was Kercken mijnder zielen deel.

De Godt-ghenietende, seydt dat Godt in t' Cloo-
 sterken het Oratoorken vvas, daer sy badt.

Wijse: Adonai ghenaedigh Heere. Oft: Hooghe
 deught. Req. 159.

D'Oratoorken daer ick stierde
 Mijn ghebeden tot den heer /
 Daer ick Godts ghenaeude vierde
 In mijns herten inne-keer
 Was die self had in-gheset
 In dat Cloosterken t' ghebedt.
 In dat plaesken soo bequame
 Ick van dat soet minne-slot
 Riep inwendigh aen den name
 Van den alder-hooghsten Godt /
 Blij in't Cloosterken mijn bedt
 In dat Oratoorken dedt.

Daer had ick al mijne ruste/
 Al mijns herten innigh werck/
 Al mijn vzeught/ al mijn welluste/
 Al mijn gheestelijck ghemerck:

t'Cloosterken gaf my ghenucht
 d'Oratoozken alle vzeucht
 Mijnen gheest stondt daer in't lichte
 Van die gheestelijcke Son/
 Die door-gaende mijn ghesichte
 Alle klaerheydt overwon:

t'Cloosterken was schoon boozwaer/
 d'Oratoozken ober-klar.

Om te bidden Godts ghenade/
 Om den Heere te hanghen aen/
 Wild' ick daer vzeogh ende spaede
 Bloot van alle schepsels staen/
 Bloot in't Oratoozken hiel
 Ick in t'Cloosterken mijn ziel.

Ik stoztede mijn hert daer uyt
 In die Zee van alle schatten/
 Die ick in dat soet. besluyt
 Meerder sagh dan ick kost vatten:

t'Cloosterken was troostelijck/
 d'Oratoozken t'hemelrijck.
 Vrolijck ghingh ick in't verborghen
 Stadigh dat bidt-plaetsken in/
 Daer ick bupten alle sozghen
 Smolt in ober-puere min/
 Ik hiet in t'Cloosterken soo soet
 d'Oratoozken t'hooghste goet.

In t'ghebedt daer dagh en nachte
 Bond' ick alle mijn vermaeck/
 Ik stontt vergaedert met aendachte
 Siende op die hooghste saeck:
 d'Oratoozken my uyt my
 Tooegh in t' Cloosterken soo bly.
 Wat niet Godt en was bleef buypen/
 Als ick hiel daer binnen feest;
 Liefdeded' my binnen sluyten
 Mijnen overbeelden gheest:
 d'Oratoozken was mijn Een
 In dat Cloosterken alleen.
 Niet en mocht met my daer komen/
 Daer't niet dan al Godt en was/
 Daer ick self mijn self ontnomen
 Moest te niet zijn op dat pas:
 Soo in't Cloosterken ick quam
 d'Oratoozken al ontnam.

De Godt-ghenietende. Hoe dat sy in t'Cloosterken
 Communiceerde.

Wijse: *Il faudroit bien que la constance.* Oft: *Wie sal*
hier soo kometieren. Oft: *Komit Maeghden, kinders,*
&c. Affl. Oft: *Wat is de doot.* Req. 46.

Wanneer ick ghingh om te ontfanghen
 Het broodt / dat my het leven gaf
 Dat my boldé naer mijn verlanghen/
 Daer goeden al my daelden af

In t' Clooſterken die ſpijſe bly
 My ver' ded' klimmen boven my.

Mijn ziele ſtondt ganſch af-gheſcheyden
 Van allen hinder en belet/

E'gheen dat my uyt had moghen leyden/
 Was ver' uyt mijnen grondt gheſet :

In t' Clooſterken met klaven gheest
 Hiel ick die alder-hooghſte feest.

Verledicht ſtond' ick en ontſlaghen
 Van al t'gheen dat niet Godt en was/

Mijn ooghen niet meer en aen-ſaghen
 Van Godts ſoet aenſchijn op dat pas:

Ik' bondt in die ſpijs van alles bloot

In t' Clooſterken goedt ober-groot.

Verriet gheheel in Godts af-gronden
 Verſonck mijn hert vol hemels licht/

In klaerheydt wiert mijn ziele verſonden
 Met onuytſprekelyck gheſicht :

In t' Clooſterken die ſpijſe rijck

Gaf my trooſt ongrondeerlyck.

In Godt verſmolt ick heel van binnen/

E'was Godt al t'ghene dat ick wiſt/

Ick was verteert in t' bier der minnen/

Daer alle ſchepſel wordt ghemixt :

Die ſpijs in t' Clooſterken voorwaer

Verweſende my heel in haer.

Den ſchat des vreedts die Godt onthuyckte/

En had ghelijcke weelden gheen/

Rijckheden groot ick daer ghebzuuckte/

Ik' bondt alle ſchoonheydt in dat Een/

Dat Een my gaf lust boven lust
 In t' Cloosterken der hooghste rust.
 Ghienieten soet wiert my gheschoncken/
 Godts goedtheyde in mijn ziele riep
 Eet alderliesste/ en wordt droncken/
 Schept vzeught hier upt den afgront diep;
 In t' Cloosterken van dees fonteyn
 Word' grondigh droncken ziele reyn.
 Al mijnen wensch/ al mijn begheeren
 Wierd' op het opperste holdaen/
 My quam in hem heel te verteeren
 T'goedt/ waer in alle weelden staen/
 In t' Cloosterken die spijse puer
 Der-Goddelijckte mijn natuer.
 Meer had ick dan ick wenschen mochte
 T'was groot dat Godt my binden liet/
 T'was alle goedt dat die spijs wrochte
 Niet en ontbrack in dat gheniet:
 In t' Cloosterken dat soet vermaeck
 Was alles Godts oprecht oorsaeck.
 Een sterckte groot ontfingh mijn ziele
 Int nutten van die hooghespijs/
 Ghenaeden veel my inne vielen/
 K'wierdt overstromt in wonderwijs:
 In t' Cloosterken dat ick vernam/
 Dyt t'diepste van Godts af-grondt quam.
 Met eene ziel vol ghenichten
 My d' bli ghenieten Godts voor-ghingh.
 Een Paradijs der hooghste vruchten
 Ick in die spijse Godts ontfingh:

Die spij's een hemelrijck vol vzed'
 In t' Cloofterken my smaken ded'.
 T'gheluck was soo vol van pleyfieden/
 Daer ick van Godt in wierdt ghelepd
 Soo vol wellustighe ribieren
 Van alderhande soctighepd/
 Dat t' Cloofterken in t' herte mijn
 Meer dan den hemel scheen te zijn.

De Godt-ghenietende. Dat Godt in t' Cloofterken
 het Choorcken vvas, daer sy met verheven gheest
 Lof-sanghen songh.

Wijse: *vjt den afgrondt van mijnghedachten. Oft:
 Het is my goedt. Req. 156.*

Het Choorcken daer ick placht te singhen/
 Om den lof Godts recht te volbringhen/
 Daer ick Godt soecht te loben seer
 In t' Cloofterken / was Godt den heer.
 Met mijnen gheest in Godt verheven
 Den Lof-sangh die ick Godt moest gheven/
 Die Godt in t' Cloofterken ontfongh/
 Ick in dat Opper-Choorcken songh/
 Gheleert van Godt te klimmen hoven
 Was ick / om Godt oprecht te loben/
 Daer ick in t' Cloofterken gheset
 Dat Choorcken volghde onbelet.
 D'aenschijn der eentwighe ghenaede
 Sloegh ick in dat soet Choorcken gaede/

In t' Cloosterken den sangh, alleen
 Toogh mijn ghemercken op dat Een.
 Daer had ick licht ende verstande.
 Daer had ick kennis alderhande/
 Daer t' Cloosterken my ten vollen af
 In t' Cloosterken puer claerheyt gaf.
 Met al dat ick Godt mocht toe-schrijven/
 Sagh ick in t' Cloosterken my ontblijben/
 In t' Cloosterken sin ende stem
 Godt my verheffen ded' in hem.
 Uyt nederheyt was ick ghetoghen
 Dees leeghden al was ick ontboghden
 Niet eerds en mocht hoor Gods aenschijn
 In t' Cloosterken noch Choorcken zijn.
 't moest my van alle beeldt ontmaken/
 Om in dat Choorcken Gods te raken/
 t' Choorcken/ en t' Cloosterken altoos
 Hielen my grondigh beeldeloos.
 Van al t' gheen dat my uyt moecht leyden
 Als ick daer was/ was ick ghescheyden
 In t' Cloosterken noch Choorcken oyt
 En kost ick zijn/ en zijn verstroyt.
 In mijn ghesangh/ in mijn uyt-spreken
 Ick in dat Choorcken wierd' onsteken/
 t' Choorcken in t' Cloosterken mijn ziel
 Met t' hooghste goede becommert hiel.
 My smilten ded' in puere minne
 Dat Opper-Choorcken boven sinne/
 Daer ick in t' Cloosterken in las
 Al mijn Ghetijden / waer ick was.

Ick las en songh daer mijn Lof-sanghen
Ghevesticht met een bloot aen-hanghen
In t'Choorcken aen dat innigh goet
Van t'Cloofterken Godts obersoet.

Dat innigh goedt door liefde stercke
Aen-hingh' ick met mijns gheest ghemercke
Daer my Godts schoonheydt toogh in haer
In t'Choorcken van t'Cloofterken klaer.

De Godt-ghenietende. Dat Godt in t'Cloofter-
ken het Resterken vvas, daer sy at.

Wijse: Waer toe doch maect u mondeken reyn. Hard.
Oft: Liefde en laet gheene traegheyt toe.
Requiem. 136.

Mijn Resterken vol saligheydt soet
In t'Cloofterken vol vzeught/
Was d'Wesen self van d'opperste goedt/
Daer mijn ziel wierdt verheught:
Mijn Resterken oprecht was dat/
Daer ick in t'Cloofterken in at.
Dat was t'gheniet/dat was t'Paradijs/
Dat was mijns herts vermaeck/
Daer was alleen den vranck en de spijs/
Daer ick in vande smaeck/
Dat Resterken dat ghingh ick in
In t'Cloofterken der soete min.
Mijn ziele was ghestadelijck daer/
Ick daer mijn bodtsel nam:
Daer vond' ick spijs des lebens voozwaer/

Die my soo wel bequam/

Dat ick in t' Cloosterken opzecht

Aen t' Kesterken my hiel ghehecht.

Al wat ick daer intwendigh ontfingh/

Was Godts ghenieten puer ;

Daer was alleen mijn vzeught sonderlingh/

Mijn vzeught boven natuer:

Dat Kesterken was d'Wenschen mijn

In t' Cloosterken van Godts aenschijn/

Meer bond' ick daer tot mijnen plesier/

Dan ick gronderen mocht/

Voldaen wierd' ick in alder manier/

Meer bond' ick dan ick socht :

Dat Kesterken mijns herten stonde

In t' Cloosterken van mijnen grondt.

Hoe wierd' ick daer van d'Wesen onthaelt/

D'welck t'hooghste wesen was/

Daer alle goedt uyt neder ghedaelt

Alp soo volded' van pas/

Dat in dat Cloosterken mijn ztel

t'Kesterken booz den hemel hiel.

T'was alle goedt/ t'was maet boven maet/

K'en kant betwoorden niet;

T'was hemels inden oppersten graet/

Dat Godt my smaken liet:

Dat Kesterken Godts over-bly

In t' Cloosterken my toogh uyt my.

Ghespijst wierd' ick/ ick smolt in ghenuecht/

Mijn ziel at hemels broot/

Mijn tafel was tol hemelsche vzeucht/

Dol weelden ober-groot:

Mijn Kefterken rijck ober-rijck

In t' Cloofterken was Goddelijck

Ick fat daer wel/ ick at daer gheruyt/

Mijn hert hiel volle feest/

Dat Kefterken was a: mijn welluyt/

Godt spijfde mijnen gheest:

In t' Cloofterken uyt my gheset

Hiel ick in t' Kefterken bancket.

Die vrolijckheydt die Godt my daer gaf

Mijn krachten ober-liep/

Mijn ziel gheheel verwondert daer af

In dien af-grondt riep/

O Cloofterken van Godt den Heer

Dit Kefterken vermaeckt te zeer!

Verbult was ick/ ick was ober-kozt/

Meer was ick dan voldaan/

Om met een woordt te segghen in't kozt

Ten koft niet beter gaen:

Soo seer dat Kefterken vol vzed'

In t' Cloofterken mijn ziel volded'

De Godt-ghenietende. Dat Godt in t'Clooster-
ken het Wijnkelderken vvas, daer sy in soe-
tigheyt verdronck.

Wijsc : Wonderbaer was den Boom. Hard.

Oft : *edel voortste hoch*

D'Wijnkelderken mijns gheests
In't soet besluyt der minuti
Daer d'innighste des seests
Gheuert wierdt boven sinnen/
Was dat af-grondigh goedt/ dat my die wijnen schonck/
In t'Cloosterken verblijdt daer ick my in bezonck.

On epndelijck vermaeck
Hadden al mijne krachten
Behindende den smaeck
Des drancks boven ghedachten/
In dat wijn kelderken des afgronds ober-diep
Van t'Cloosterken daer my d'onepndigh wesen sjeep.

Godt gaf my weelden puas
Beer boven mijn verlangen/
Vermaeck boven natuer
Wast dat ick quam t'ontfanghen/
Van t'Cloosterken soo soet in't kelderken ick sat/
Daer mijne ziel verheught haer inden wijn vergat.

Vergheten had ick my
Dooz t'Goddelijck ghedincken
In't kelderken Godts bly/
Daer ick ghingh wijnen drincken :
In't kelderken my roogh die mijn ziel hadde lief/
Die my tot dien staet van t'Cloosterken berhieft.

Meer dan ick wenschen mocht/
Met hooghe hzolyckheden
Wierdt miinen wensch volbrocht
In dien grondt beneden/
Daer Godt sijn selven schonck/ ende gheduerighlijck
D'wijnkelderken self was van t'Cloosterken soo rijck.

Daer wist ick wat de Bzupdt
 Met Seraphinsche tonghe
 In t' Goddelijck beslapde
 Van den wijnkelder songhe :
 D'wijn kelderken oprecht my bzeught gaf boben bzeught
 In t' Cloosterken mijns gronts/ daer ick in stont berheught.

De wijnen ober-soet
 Die mijn ziel mocht ghenieten
 Vol alderhande goedt/
 Oed' wode daer ober-blieten :
 In't kelderken boozwaer van t' Cloosterken mijn heet
 Met soetigheden groot heel obergoten wert.

Hoe diep versonck ick daer
 Dol hemelsche welluste /
 Daer mijnen doofte boozwaer
 Meer wies/ hoe ick meer bluste :
 Den smaek der soetigheyt soo lustelijck mijn ziel
 In dat wijnkelderken van t' Cloosterken beviel.

Soet als den honighraet
 Was dat my wierdt ghegheben/
 Tre soeter boben maer
 Was dien wijn verheben :
 D'wijnkelderken des gheest in t' Cloosterken vol bzen
 Ap dit uytsprekelijck met soetigheyt volbed'

Van dien pueren wijn
 Die ick daer binnen bonde
 Mocht ick wel broncken zijn
 Boozwaer wel sonder soude
 O Cloosterken vol bzeught ! o kelderken vol most !
 Dat wijn in hemelijck marc beter zijn en kost.

De Godt-ghenietende. Dat Godt in t' Clooster-
ken het sieck-kamerken vvas, daer sy van
minne queelde.

Wijse : *Beata immaculata.*

In't hooghste daer op t'ghehooghste
Ick upt mijn selven stont/
Tot ruste naer mijnen lijte
Een sieck-kamerken vondt/
Dat Godt self was/ daer my ghenas
In t' Cloosterken Godts liefde ras.
Sieck wesen / was daer ghenesen
In dat bly minne-slot/
Meeft danckte die meest verkranchte
In t' sieck kamerken Godt/
Meeft Lof-sanck sprack diemeeft was swack
In t' Cloosterken vant ziel ghemack.
Van minne lagh ick daer inne
Sieck hertelijck boozwaer/
Ick queelde/ met minne speelde
In t' sieck-kamerken klaer/
Die sieckte mijn was minne pijn
In t' Cloosterken van Godts aenschijn.
Mijn suchten was van ghenuchten
Verbult met alle goet/
Vol bzeughden die my verheughden
In t' sieck-kamerken soet.
Die blijde sted' mijn ziel bolded'
In t' Cloosterken des hooghsten bzed'

Daer boven in dat Godt loben
 Wierdt mijne ziel vermaectt/
 In't puere boven natuere
 Sieck kamerken gheraectt/

Tot allen ty vermaecte my
 In t'Cloosterken die stede by.

Gheseten in onghemeten
 Rijckheydt was mijne ziel/
 Rivieren vol van pleyfieren

T sieck-kamerken in-hiel/

Ik had vzeughden al sonder ghetal

In t'Cloosterken van't zielen dal.

O leben waer/ ick verheben

Puer sieck van minne lagh!

Vzeught wonder/die ick besonder

In't sieck-kamerken sagh!

Daer Godt my liet in't soet gheniet

Van t'Cloosterken sonder verdriet.

Wat feeste wast mijnen gheeste

In dat gheluck te staen/

Daer t'herte mocht sonder smerte

In't sieck-kamerken gaen/

Daer smerten gheen maer vzeught alleen

In t'Cloosterken al was in een.

Maer buxten ick al mocht sluyten/

Wat niet uyt Een en quam.

Paer wensche die mijnen mensche

In't sieck kamerken nam/

Maer dagh en nacht met by ghedacht

In t'Cloosterken ick ober-vzacht.

Verkregghen den vollen segghen
 Van my daer wiert gheheel/
 Godt wilde my gheben milde
 T'sieck-kamerken ten deel/
 Godt my dooz-bloedt/ my ober-goot?
 In troost van t' Cloosterken besloot.

Godts blieten / Godts ober-gieten
 Was ober-wonderlijck/
 Ik ontzeker wat ick upt-spzeker
 Van t' sieck-kamerken rijck/
 O liefde bloot! o vollen schoot!
 O Cloosterken der weelden groot!

O schatten! wie kan bevatten
 Den in-bloedt die daer liep?
 T'versaeden van Godts ghenaden
 In t' sieck-kamerken diep:
 Noyt upt-gheleydt / noyt wiert volseyde
 In t' Cloosterken Godts soetigheydt!

De Godt-foeckende, vvenscht naer dat ghe-
 luckigh Cloosterken der zielen.

Wijse: *Arridendo sonando, balando.* Oft: *Weest*
eeuwigh goedt ghepresen. Req. 322.

Hoe komt my kracht t'ontzeken!
 Hoe smilt mijn hert in my!
 Hoe wordt mijn ziel onsteken
 Naer t' Cloosterken soo bly!
 Om te naken/ te vaken/ te smaken
 D'oosfaecks der saken.

Wie sal die rijckheydt batten

Die mijnen gronde roert &

O Cloosterken der schatten

Dat t'hert soo inneboert/

Om te naken/ te raken/ te smaken

D'oozsaeck der saken.

Gheluckigh waer mijn ziele/

Dat my dat hooghste goet

In t'Cloosterken booz-hiele

Den bondt soo ober-soet/

Om te naken/ te raken/ te smaken

D'oozsaeck der saken.

Wellust is boven sinne:1/

Die booz Godts liefde bloot/

In t'Cloosterken der minnen

Komt tot die rijckheydt groot/

Om te naken/ te raken/ te smaken

D'oozsaeck der saken.

Oft die ghenade wonder

Van Godts afgronden diep

Met liefde soo besonder

In t'Cloosterken my riep/

Om te naken/ te raken/ te smaken

D'oozsaeck der saken.

Wat is een stof der eerden

Dat Godt hem daer toe hooght &

Diet stof soo boven weerden

In t'Cloosterken verhooght/

Om te naken/ te raken/ te smaken

D'oozsaeck der saken.

O brengh

O Dreyght der Seraphinnen !

Blijfchap der saligheydt !

Waelde der Cherubinnen

In t' Cloosterken my leydt !

Om te naken / te raken / te smaken

D'oorzaeck der saken.

Heest boven alle feeste

Daer t' hert in Gode leeft !

Mijn Godt aen mijnen gheeste

In t' Cloosterken u gheeft /

Om te naken / te raken / te smaken

D'oorzaeck der saken.

Laet worden eens verflonden

In u toch mijnen niet /

Den schat eens der afgronden

In t' Cloosterken my biét /

Om te naken / te raken / te smaken

D'oorzaeck der saken.

Nocht mijn hert op-scheuten

Van liefde groot tot u /

Mijn Godt moecht my ghebeuren

In t' Cloosterken sulcks nu

Om te naken / te raken / te smaken

D'oorzaeck der saken.

Verfmilt u mijne krachten /

Ghewordt een met dat Een,

Dooght naer dat goedt te trachten

In t' Cloosterken alleen /

Om te naken / te raken / te smaken

D'oorzaeck der saken.

O eenwighē natuerē
 Tot u mijn ziel verweckt /
 Menſiet mijn niethepdt puere /
 In t' Clooſterken my treckt /
 Om te naken / te raken / te ſmaken
 D'oozſaeck der ſaken.

De Godt-ghenietende, ſeydt dat den Reghel in
 t' Clooſterken den vville Godts vvas.

Wiſe: Ick ben eenen armen Pelgrim. Of: O vrede
 ſoet. Rcq. 191.

Godts wille was den Reghel daer /
 Daer ick in moest intwendigh leſen /
 Hoe dat mijn ziel een ziele klaer
 In t' Clooſterken moest weſen.
 Gheduerigh dzoegh ick ober my
 Dat kort beſluyt van alle deughden /
 Dat was den wecker aen mijn zu
 In t' Clooſterken vol dzeughden.
 Woest ick my upt oft inne gaen /
 Godts wille waſt die my ghelepde /
 Die my in t' Clooſterken de baen
 Tot alle goedt berepde.
 Godts wille wees my d'innigh licht
 Een klaerhepdt ſonder dypſterheden /
 Sijn ſtraelen aen mijns gheests gheſichte
 In t' Clooſterken voldeden.
 Verſekert vondt ick my daer met /
 Gheen ander leg en wild' ick leeren /

In t' Cloosterken had' ick't gheset
Op dien wil des Heeren.

T'kompas was dat van dien staet
Godts wil wees my wat ick moest weten/
Mijn wercken wierden met die maet
In t' Cloosterken ghemeten.

Het ertwerck/ daer mijn ure sloegh /
Was my alleen Godts wil daer binnen/
Dat was den wijsen die ick droegh
In t' Cloosterken der minnen.

Wat dat ick ded' / wat dat ick liet/
Ick moest het in die waghe weeghen/
In t' Cloosterken een aefken niet
En mocht ick legghen teghen.

Ken dien toet-steen/ wat ick soecht
Wist ick klaer onderscheedt te binden
Oft het in t' Cloosterken staen moecht
Dooz d'ooghen des gheminden.

Oprecht wast al dat ick daer lag/
T'was lichte sonder duysternissen/
Ken kost als ick daer inne was/
In t' Cloosterken niet missen.

Den boeck des lebens hiet ick dat/
Het was den wegh doorwaer van d'leven/
Dat ick in t' Cloosterken besat
In mijnen Godt verheben.

Dooz dien Reghel in mijn ziel
Wierd' al oprechtighede ghebozen/
Wat ick in t' Cloosterken bast hiel/
Maest daer in staen te hozen.

Ick bondt daer alle wijsheydt in/
 Ick leerde daer mijn self versaecken/
 Daer door quam ick t'goedt boven sin
 In t'Cloosterken te smaecken.

De Godt-ghenietende, van de ghehoorsaemheyt
 in't Cloosterken.

Wijse: *Maria schoone Bruydt schoon Coninghin. Oft:
 Troost boven troost voorwaer. Req. 103.*

Al t'goet van t'Cloosterken daer in bestont/
 Datmen twee willen niet en vont/
 Tot dat Cloosterken bequaem
 Was/die Godt was ghehoorzaem.
 Ghehoorzaemheyt oprecht slozeerde daer
 In een volmaecktheyt wonderbaer/
 Als een puere school der min
 Had dat Cloosterken dat in.
 Soo ick daer binnen quam in dien hze/
 Was dat den eersten A. B. C.
 Die in t'Cloosterken zijn souw/
 Moest die les wel leeren nouw.
 Dat spreek-woort der Schryftuer stont ober al/
 Victozien vertellen sal
 In dit Cloosterken niet van/
 Die ghehoorzaem wesen kan.
 Gheen oogh en moecht ick op oft neder slaen
 Van doorz intwendelijck vermaent/
 In dat Cloosterken van Godt
 moest my komen dat ghebodt.

Mijn offerande was ghehoorzaemheydt/
 Mijn herte stontt daer toe bereydt/
 Ik ded' in t' Cloosterken niet meer/
 Dan ghehoorzaen zijn den Heer.
 Waer dat ick henen gingh/k'en gingh daer niet/
 Dan alst my Godt inwendigh hiet/
 Als die klokke teecken gaf/
 t' Cloosterken liep op en af.
 Al was my t'rusten soet/ als Godt my riep/
 Dooz dupsent dooden tot hem liep/
 t' Cloosterken met Godts bevel
 Was my t' soetste minne-spel.
 Stracks met dat windeken mijn schipken dreef/
 Oft ligghen op den ancker bleef/
 Soo in t' Cloosterken Godt sprack/
 t' Schipken banden Oeber stack.
 Op dien sonne-loop sagh ick altijt/
 Oft ick mijn schadulve was quijt/
 Oft in t' Cloosterken altoes
 Mijnen wil was wille-loes.
 Te volghen mijnen wil een ooghenblick/
 Had' my ghetweest den meesten schrick/
 Die in t' Cloosterken alleen
 Moest ghehoorzaem zijn aen Een.
 My grondigh upt te gaen was mijne bzeught/
 Lief had ick die opzechte deught/
 Mijns wils ledigh te zijn heel
 Was in t' Cloosterken mijn deel.

De Godt-ghenietende van de Armoede in
t' Cloofterken.

*Wijfe: Het was een fraey rijck borghers kindt. Oft!
Veroremt was die ghestorven ziel. Req. 87.*

A rmoede gaf my t'hooghste goet/
Daer ick Godt in behonde/
Die maer Godts aenschijn over-soet/
In naeckthepdt vinden konde/
Armoede weert gheprezen/
Wat schat wast arm te wesen?
In t' Cloofterken der weelden groot
Wist dat mijn ziele bloot.

A l wat ick was was daer verteert
In niethepdt wonderlijcke/
Daer ick/meer dan ick had begheert
Wondt Godts wellusten rijcke:
Ik bondt rijckhepdt boven maten/
Ik bond' al met al te laten/
Die t' Cloofterken zijn in-ghegaen/
Die schatten Godts verstaen.

E n hadde niet/en haddet al/
Godt was al mijn ghenieten/
In hem sagh ick boven ghetal
My goeden overblijeten:
Hoe dat ick min behiele/
Hoe dat my meer ghetiele/
In t' Cloofterken den afgront diep
Dol goedts my over-liep.

Quijt was ick al mijn eyghentheydt/
 Ik had Godt hoor my weecomme;
 Om dat ick was van als ghescheydt/
 Was Godt mijnen rijckdommes
 O derben saligh derben/
 Wat leven gaf dat sterben:
 In t' Cloosterken dat ick ontfingh/
 t' Begrijp te boben gingh.
 Een was niet arm/ maer rijck hoorwaer/
 Ik had rijckheyt onghemeten/
 Met eyghendomme niet een haer
 Van my en wiert beseten:
 Om d' eeuwigh gheuechten
 Was ick den tijdt gaen bluchten/
 In t' Cloosterken wierd ick verblijdt
 Met d' eeuwigh boben tijdt.
 Verheben wast dat Godt my gaf/
 Dat Godt my daer liet smaken/
 Die t' al had laten vallen af/
 Om in te moghen raken:
 Om dat ick t' al ontvolgedde/
 My groot gheluck gheschiedde:
 In t' Cloosterken hoor eenen Niet
 My Godt al vinden liet.
 Godts rijckheyt die ick daer bebodt/
 Was boben prijs verheben/
 Het was een rijckheyt sonder grondt/
 T' was goet van d' eeuwigh leven/
 O welck Godt my klaer betoonde/
 In mijn ziel/ daer hy woonde/

Daer t'Cloosterken vol alle vzeught
 My maeckte soo verhenght.
 Ontfingh meer dan ick segghen kan/
 O wonder minne schincken/
 Ick hadde daer meer weelden van/
 Dan herte moecht verdincken :
 Die Goddelijcke schatten
 En waeren niet om batten
 In't Cloosterken der hooghste min
 Wast al goedt boven sin.

De Godt-ghenietende vande suuyverheydt in
 t'Cloosterken.

Wijse : *Mondeken soet. Oft : Hoe ligh ick hier in
 dees allenden. Oft : Ghewenschte doodt.*

Req. 43.

PDer supberheydt jenght mijnder wesen/
 Volmaecksel van heel mijn ghemoedt/
 Oprecht rieraet soo uyt-ghelesen
 Dat het verliefde t'hooghste goedt
 In t'Cloosterken met alle feeste
 Conthacken mijnen repnen gheeste.
 Als David Godts aenschijn ghemiste
 Tot sijndre overgroote smert/
 Alleenelijck te bidden wiste/
 Om een oprecht repn supber hert;
 Want in't puer Cloosterken der minne
 Licht alle goedt repn herten inne.

Maer

Maer wel weet ick hoe mijne ziele
 Om s'herren puere reynighejdt
 Haer hoor den Schepper stadich hiele
 Van alle schepsels af-gheschepdt/
 In t' Cloosterken gansch niet met allen
 En moechter tusschen beyden vallen.
 Het moest al af/ wat my te bozen
 Gock bande puerhejdt selve quam/
 Het moest al af/ t' moest zyn verlozen/
 Wat ick meer dan Godt self vernam:
 Ken htel in t' Cloosterken soo pure
 Niet een ghedacht van creature.
 Mijn supber oogh/ mijn reyn ghemercke
 Moest innigh letten op dat Een/
 Met een oprecht by-blijven stercke
 Sonder ghesichten anders gheen:
 Wat anders was onpuerhejdt haerde/
 In t' Cloosterken d'oogh veronklaerde.
 't was al belet/ wat ick aenschouwde
 Buyten dat ongheschaepen licht/
 Het mijn ghemoedt ter deught verfloutde/
 Het hinderde mijns gheets ghesicht/
 In t' Cloosterken my duyter maecte/
 Een schaduwte my veroozfaecte.
 Sels in't gheniet dat ick bebonde/
 Moest ick dat letten wesen quijt;
 Het hinderde wat in my stonde/
 Stond' ick dies niet ontbloot alijt:
 In t' Cloosterken dat supber leven
 Een haerken niet en moecht aenkleven.

E'en kan u noyt te recht uyt-fpreken/
 Hoe puer dat mijnen grondt moest zijn/
 Hoe dat in my al moest ontbreken/
 Om puer t'aenschouwen Godts aenschijn:

Het mindts dat ick in my gaf stede/

In t' Cloofterken groot leffel dede.

Een vleckte wast in d'opperkrachte/

Wat niet en was dat wesen bloot/

Dat ick bevond' boven ghedachte

Paer all' uytwendigheden doodt/

Doodt van al t'gheen dat was gheschapent/

In t' Cloofterken om troost te rapen.

Om puer wast al by t'hooghste Wesen/

Wat dat van blyten inne-brack/

Contnam my d'licht Godts uyt-ghelesen/

Mijn hert uyt dat klaer wesen stack:

In t' Cloofterken elcks beeldts vertooghe

Onsupberde mijn supber ooghe.

De Godt-ghenietende van het Silentium in
t' Cloofterken.

Wijse : *Den lustelycken Mey is nu in den tijdt.*

Oft : *Mijn herte dat gaet op. Req. II.*

Onder de deughden al die ick daer sagh/

Was eene deught besonder/

Diemen strangh onderhiel nacht ende dagh

Met trouw en neerste wonder/

De welckmen in Joannes leeft

In hemelrijck te zijn ghetweest/
 En was dat innigh swijghen/
 Dat my plaets ded' in t' Cloosterke verkrifgen.
 Dat swijghen overstil was wonderbaer/
 Mijn ziel t'ontworzen scheen/
 Gheen van mijn krachten al en hoorde ick daer/
 Den gheest in Godt berdtneen:
 Ghedachten al die hiel en op/
 Om naer den soeten minne-kloy
 In t' Cloosterken behendigh
 Met meerden blijt te lustken intwendich,
 My hiel ick onberoert in mijnen Niet/
 Ick stondt in een vergheten/
 Wat ick verschijnen sagh/ verdwynen liet/
 Ick hiel my onbeseten/
 Ick suske scherp/ ick merckte nouw
 Oft ick Godts stem vernemen souw.
 In t' Cloosterken t'ontbreken
 Scheen ick gheheel/ om Godt te hoozen spreken
 Ghelijck als weseleos weerhjel ick my/
 En had' een stil aenmercken/
 T'silentium was groot van alle zy/
 Het was een werck der wercken:
 Ik' versonek in mijnen gronde diep
 Om klaer te hoozen die daer riep/
 Om ghelijck als ghestolen
 In t' Cloosterken te hoozen d'woort verholen.
 Soo ick my nederfonck in mijnen grondt/
 Mijn krachten my ontvielen/
 Tot Godt al mijn aendache met stilte stondt

In dat bertreck der zielen/
 Al dat ick wijs/ al dat ick was
 Stueegh stemmeloos daer op dat pas:
 Ik stonde om des Brudegomme
 Aenspraecke soet in t' Cloosterken als stomme.
 Den is te segghen niet met wat een vreught/
 Met wat ghetwenschten segghen
 Dat mijnen gheeste wierdt in Godt verheught/
 Om dat ick had ghestueghen.
 Te recht vondt Hieremias goet
 E'bertwachten met stilswijghen soet:
 Door swijghen innerlijcke
 Was t' Cloosterken mijn stadigh hemelrijcke
 Te spreken wast my soet van Godt den Heer/
 Maer soeter wast te smaken/
 Hoe dat Godt in den grondt den innekeer
 In rust wilde vermaken/
 Hoe dat ick inder zielen feest /
 Behondt wat dat was van Godts gheest;
 Daer met een swijghen stille
 Int' Cloosterken ick hoorde naer Godts wille.

De Godt-soeckende, bidt om klaerder uyt-leg-
ghinghe van Ghehoorsaemheyt, Armoede
ende Reynicheydt.

Wijse: *Den Enghel van boven. Oft: T'is hemelsche
weelde. Req. 207.*

Vw' woorden verheben
Zijn gheest ende leben
Moecht ick u volghen naer
Recht tot dat wesen klaer
Moecht ick met u die baen
Recht inne gaen/

Om tot dat Cloosterken vol bzeughe
Te komen door Godts gheest verheught.

De smaken Godts minne
Ick hier nu beghinne
Die mijnen gheest ontsteect/
Als ghy my van haer spzeekt ;
Dw' woorden ober-soet
Dan't innigh goet/

Tot t'Cloosterken Godts ober-bly
Vol vrolijkheydt verwecken my.

Dat innighste wesen
Hebt ghy my ghepzesen/
Ghy hebt mijn ziel ghevaect/
Mijn hert naer d'wesen haect/
O soeten inne-keer
Tot Godt den Heer!

Daer Godt dat Cloosterken vertoont/
Daer t' hert in't hooghste wesen woont.

Gheluckigh ghesichte

In't opperste lichte

Dat op-gheoghen staet

Daer die klaer Son op-gaet

Die alle blijfchap werckt

Als t' hert aenmerckt

In t' Cloosterken dat soet gheniet

Daer t' alle weelden inne siet.

Wel vrolijck verflonden

In't goet der af-gronden

In't licht van Godts aenschijn

Moest ghy reyn ziele zijn

Daer siet staen en kost noyt

En staen berstroyt

Daer ghy in t' Cloosterken ghelepd

Van allen onrust stontd ghescheydt.

Op stellen voor ooghen

My breeder vertooghen

Wilt/ hoe datmen ghemeyn

Ghehoorzaem/ Arm/ en Keyn

Moet gaen den rechten pat

Cot dien schat

Diemen in t' Cloosterken ghebruyckt

Daer haer de rijckheydt Godts ontluyckt.

Ick bid' u dees bede

Woldoet my hier mede/

Op dien wegh my set/

Daer ick sonder belet

Een eynde sekerlijck
 Godts innigh rijck/
 Godts Cloosterken by en gherust
 Mach in-gaen naer mijns herten lust.

De Godt-ghenietende, vertelt acht Conditionen van
 de volmaeckte Ghehoorsaemheydt in t' Cloo-
 sterken, die een noodigh beghin vvas
 tot het eynde van alle vol-
 maecktheydt.

}	1. Gheduerigh.	2. In alles.
	3. Sonder uytstel.	4. Sonder ontrustinges.
	5. Blijtigh.	6. Op het puerste.
	7. Drolijck.	8. Gortmoedigh.

De Godt-ghenietende. Dat de Ghehoorsaemheydt
 in t' Cloosterken gheduerigh ende in
 alles vvas.

Wijse : Ick sont haer busen en Canon.

Hoe sal ick u nu legghen uyt
 Die puerheydt obergroot/
 Die ick behondt in dat besuyt
 Van mijns selfs wille bloot/
 Daer ick mijn self soo hoogh ende soo diep
 Om den wil Godts in t' Cloosterken ontlep &
 Heel mijnen wil die was ghestelt
 In den wil van den heer/

De liefde Godts had met gheweldt/
 Mijn ziel berooft soo seer/

Dat ick in my door alle mijnen gront

Geen haer mijns selfs in t' Cloosterke en vont.

O liefde soet en ober-soet!

Wat wast o ziele blij

Te leven in dat eeuwigh goet!

Dat my heel trock uyt my/

O Cloosterken! o klaer ghehoorzaemheyt/

Daer ick in stondt gheduerigh toe bereypt!

Gheduerigh sonder my gheheel

Stondt mijnen wil verniet

Godts wille was mijn eenigh deel/

Daer ick mijn self om liet/

Daghende nacht in als ick onberlast

Op Godts wil stondt in t' Cloosterken gepast.

Om klaer te staen voor Godts aenschijn/

Moest ick waer dat ick ghingh/

Quijt mijnen wil gheduerigh zyn

Al om in alle dingh:

In t' Cloosterken daer ick vont dat ick soecht/

Noyt mijne wil in Godts wil binden moecht.

Ben moechte noyt een ooghenblick

Staen in mijns selfs verkies/

Nen die puer liefde Godts leerd' ick

In als mijns selfs verlies:

Ghehoorzaemheydt was alle mijn ghetwin/

Mijn welbaert lagh in t' Cloosterken daer in.

Ghehoorzaemheydt was mijn wellust/

Ick ghingh mijn selven af/

Gheduee

Gheduerigh blijfchap ende rust

Ghehoorzamhepdt my gaf:

Al mijnen twensch in t' Cloosterken alleen

Gheduerigh was Godts wil en anders geen.

Met mijn begheerten altegaer/

Met alle mijne trouw

Steld' ick tē werck Godts wille daer/

Dolgh' ick Godts wille nuw :

Mijn ziel en kost in t' Cloosterken niet staen

En Godt niet zijn gheduerigh onderdaen.

A' moest zijn in Godt gheduerigh quyt

Wat ick in my bernam/

In Godts wil moest ick staen alryt/

Wat dat my ober-quam :

Strack soo ick d'minst naer mijnen wille ded' /

Mist ick in als van t' Cloosterken vol bred'.

Dus om t'ghenieten ober-puer

Van t' Goddelijck vermaeck/

Dat ick in t' upt-gaen der natuer

Vond' in mijns wils versaeck/

Was al mijn werck in t' Cloosterken maer dat/

Dat ick noyt werck met eyghen wil besat.

De Godt-ghenietende. Dat de Ghehoorſaemheyt
in t' Clooſterken oock ſonder uytſtel en
ſonder ontruſtinghe vvas.

*Wiſe; Het viel een Hemels dauwe. Oft: Puer ſtaed
de ziel van binnen. Req.*

In t' Clooſterken vol brede/
In't minnelijck beſluyt
Met ruſt ick Godts wil dede/
Sonder te ſtellen uyt;
Die hemelſche welluſte
Die Godt mijn ziele loot/
In t' Clooſterken der ruſte
Al uytſtel huyten ſloot.
Om dat goetd uyt-gheleſen
Dat ick daer binnen ſagh/
Moest ick ghehoorſaem weſen
Met ruſt nacht ende dagh/
Van alle dat ontbredicht/
Van allen ongheduer/
Moest ſtaen mijn hert verledicht
In t' Clooſterken ſoo puer.
Wat Godt van my begheerde/
Wat dat ick teghen quam
In ruſt ick my fondeerde/
Sonder uytſtel op-nam;
In brede mijnen gronde/
In ſtilte mijne ziel

Met Godts wil waer ick stonde
In t' Cloosterken behiel.

Dat Cloosterken der minnen
Hiel mijn hert onbelet
Dyt ongheduer der sinnen
Inwendelijck gheset;
Niet en moecht my ontfstellen/
Wat den wil Godts toe-liet;
Wat dat my wilde quellen/
Oed' t' Cloosterken te niet.

Met ruste t' allen tijden
Stond' ick in t' minne slot/
Ik en wist van teghensrijden/
Maer volghde Godts ghebot;
Niet en kost my vertraghden/
Ick liep met snellen stap;
In t' Cloosterken t' naer jaghen
En moecht niet wesen slap.

Ghehoorzsaemheydt my stierde
Tot dat punct dat ick soecht/
Daer ick Godts wille vierde
Soo snellijck als ick moecht;
Naer Godts wil mijnen wille
Sonder uptstellen dreef/
In t' Cloosterken Godts stille
Noyt stille staen en bleef.

Ick moest dooz alle weghen
Naer-loopen die my riep;
Ik en quam hen nergheus teghen/
Dan daer ick snellijck liep;

Ik en ſagh naer niet met allen
Maer liep hem alleen naer/
Om nergkens op te vallen
Dyt t' Clooſterken Godts klaer.

Ick liep daer ick moest komen/
Ick was daer ick moest zijn/
Ick vond' my op-gheſomen
Dooz t' Goddelijck aenſchijn;
Ick had een hemelrijcke/
Den brede onghequetſt
Hiel my ghecrustelijcke
In t' Clooſterken ghemetſt.
Godt volghen was mijn leben/
Ik en koſt niet houden op/
Ik moest my tot loopen gheben
Tot elcken minnen klop;
Ik liep naer Godts minne trekken/
Godts gheest dreef mijnen gheest/
In t' Clooſterken my wecken
Hy ſnellijck placht te feest.

De Godt-ghenietende. Dat de Ghehoorſaemheyt
in t' Clooſterken oock vlijtigh ende op
het puerſten moest zijn.

Wijſe: Ave der Maeghden Croone. Oft: Cupido
wilt u ſpoeyen. Oft: Godt ſtondt met d' uyt-
gheleſen. Req. 213.

Vlijtigh den uyt-gheleſen
Dooz grondelijck verſaeck

Ghehoorz

Ghehoorfaem puer te wesen/
 Was alle mijn vermaeck/
 Als ick in t' Cloosterken my bonde/
 Daer Godt meer salde mijnen gronde/
 Hoe dat ick meer in puerheydt stonde.
 Op't puerste moeste wercken
 In t' Cloosterken mijn ziel/
 Ick had een bligtigh mercken/
 Watter te wercken viel/
 Om door t' gheen dat ick om Godt ded'
 Den Heer in t' Cloosterken vol vied'
 Daer puer ghehoorfaem te zijn med'.
 Daerom wat ick beghoste/
 Ick altijd my bedacht/
 Oft Godts wil niet en koste
 Noch puerder zijn volbracht/
 En volghde bligtigh dien sin
 In t' Cloosterken/ daer naer Godts min
 Ick sagh te zijn meer puerheydts in.
 Ick sagh weer ende weder
 Tot d'edelste bereydt/
 Wat hoogher was oft neder
 In d'innighe puerheydt/
 Om met een bligtighste ghemoet
 In t' Cloosterken der liefde soet
 Te zijn ghehoorfaem t' hooghste goet.
 Ghehoorfaem zijn op t'klaerste
 Wild' ick soo ick zijn moecht/
 Ick soecht op d'aldernaerste
 Te binden dat ick soecht/

Ghehoorfaemheydt was waer ick met
 Op't vlytighste puer onbelet
 In t' Cloofterken moest staen gheset.
 Dat was al mijn verlanghen/
 Daer ick op merckte nouw/
 Te zijn Godt in mijn ganghen
 Op't vlytighste ghetrouw/
 Om innighlijck voor Godts aenschijn
 In t' Cloofterken des herten mijn
 Ghebesticht grondelijck te zijn.
 Daerom ick sonderlinghe
 Naer eysch van dien staet
 Dreef heel mijn oeffeninghe
 Op dien puersten graet/
 Want my dat goedt/ dat ick naer liep/
 In t' Cloofterken soo hoogh soo diep
 Door alle weghen t' hemwaerts riep.
 Boven sin en verstaende
 Als door een rechte leer
 Van puerheydt alderhande
 Op-ghingh ick tot den Heer/
 Om t' Cloofterken ghebenedijdt
 Op't puerste ghehoorfaem altydt
 Wild' ick onpuerheydt al zijn quijt.
 Voor my had ick ghenomen/
 Door die ghehoorfaemheydt
 Op't puerste in te komen/
 Als ick wierd' in-ghelepyt/
 Met vlytigheydt tot mijnen Godt
 In t' Cloofterken in't minne-sloot

Ghingh

Ghingh ick puer in dooz sijn ghebodt.
 Dus wat ick kost verdincken/
 Blijtich dagh ende naecht
 Op't puerste Godt te schincken
 Soecht ick naer mijne macht/
 Want d'alderminste dat ick schoncks
 In t' Cloosterken/daer hy't ontfongh/
 In hem verlozen niet en gongh.

De Godt-ghenietende, Dat de Ghehoorsaemheyt
 in t' Cloosterken oock vrolijk ende ootmoec-
 digh vvas.

Wijse: Hierusalem ghy schoone stadt. Oft: Naer
 dat eens was. Req. 129.

D' Bly fundament van het ghesticht
 Dat op ghehoorzaemheyt ick bouwde
 In t' Cloosterken van d'eeuwigh licht/
 Ootmoedigheydt ick meest betrouwde/
 Het was ootmoedighheyt mijns gheests/
 Daer ick verheught in mijnen gronde
 In t' Cloosterken des hooghste feest
 Naer Godts wil op ghevestight stonde.
 In't leeghste was mijn onderstandt/
 My grondelijck ick daer fondeerde/
 Daer ick te niet in minnen brandt
 In t' Cloosterken te gaen begheerde.
 Wat wercken dat ick wercken mocht/
 Daer ick den wille Godts voldede/
 Die ick in t' Cloosterken volbrocht/

Ootmoedicheydt droeghly vroljck mede.
 Want om Godt onderdaen te zijn /
 En in Godts wil te zijn booz-ſpoedigh /
 In t' Clooſterken booz Godts aenſchijn
 Sagh ick dat ick moeſt zijn ootmoedigh.
 Godts gheest had lief die hooghe deughte /
 O'ootmoedigh hert was zijn welluſte /
 In t' Clooſterken met alle vzeught
 Soecht ick hem daer te gheben ruſte.
 Daerom waſt dat ick my kleyn hiel /
 Om dat die deught gebod was te achten /
 Daer den gheest Godts ſoo op berviel
 In t' Clooſterken boven ghedachten.
 Wat dat ick ded' Godt aenghenaem /
 Dat ded' ick met een neder-blieten /
 Om Godt die ick was gheloozſaem /
 In t' Clooſterken bly te ghenieten.
 Op wierp ick inden afgrondt diep /
 Daer ondeught al in wierdt verlozen /
 Daer ick in t' Clooſterken naer liep
 Den wil van mijnen uytverkozen.
 Daer quam ick Godt heel mijnen menſch
 In onderdaenighepdt te ſchincken
 My houdende naer s' herten wenzſch
 In t' Clooſterken in een verſincken.
 Een manghelinghe wonderbaer
 Ded' mijnen niet met Godt gheheele
 In dat bly Clooſterken boozwaer /
 Daer't al booz niet my viel ten deele.
 Ootmoedighepdt ! wat rijck verlies

Was die ghehoorzaemheydt der minnen?
 Daer mijnen Niet boven berkieg
 In t' Cloosterken al quam te winnen.
 Gheluckelijck neer booghd' ick my
 Onder dat opper-goedt der goeden/
 Dat in dat Cloosterken soo blij
 Mijn ziel soo hoogh quam t' overbloeden.

De Godt-soeckende vvenscht naer dat Godde-
 lijck leven in t' Cloosterken.

Wijse: *Arridendo, sonando, balando.* Oft: *Weest*
 eeuwigh goedt ghepresen. *Req. 322.*

Rijckheden wonderlijcke!
 Over-gheuenslijsten vondt!
 Cloosterken Godts rijcke!
 Hoe wordt hier mijnen grondt
 Tot dat leven/ verheben/ gedzeben
 Thert heel te gheben!
 Oszolijckheydt besonder/
 Die wel dat goedt aensiet!
 Cloosterken vol wonder!
 Wie en soud' worden niet
 Tot dat leven/ verheben/ gedzeben/
 Thert heel te gheben!
 Als ick hoor wat daer binnen
 Godt in den gheeste stozt
 In t' Cloosterken der minnen/
 Mijn ziele grondigh wordt

Tot dat leven / verheben / gedzeben /

T' hert heel te gheben.

Wat hemelsche welluste
 Waer't daer te niet te zijn?

O Cloosterken der ruste
 Hoe staen die krachten mijn

Tot dat leven / verheben / gedzeben /

T' hert heel te gheben.

Oft ick daer wierdt ghetoghen /

Oft ick daer bonde sted' /

Daer men woꝝdt onbedzoghē

In t' Cloosterken vol vzed'

Tot dat leven / verheben / gedzeben /

T' hert heel te gheben.

Hoe soud' ick my versaken

In mijnen Godt verheught /

Om met een grondigh blaken

In t' Cloosterken vol vzeught

Tot dat leven / verheben / gedzeben /

T' hert heel te gheben.

Hoe verr' soud' ick my laten

Verlozen achter my /

Om door trouw boben maten

In t' Cloosterken soo bly

Tot dat leven / verheben / gedzeben /

T' hert heel te gheben ?

Gheluckigh duysent keeren !

Wat mijnen gheeste waer

In t' Cloosterken des Heeren /

Die my soo binde daer

Tot dat leven/ verheben/ gedzeben/
 T' hert heel te gheben.

Montyne der ghenuchten

Moecht ick den ouden mensch

In t' Cloosterken ontbluchten/

Om heel naer mijnen wensch

Tot dat leven/ verheben/ gedzeben/

T' hert heel te gheben.

Mijn binnenste verlaughen/

Wilt my/ o eeuwig goet!

In t' Cloosterken ontfanghen

Die staen met mijn ghemoedt

Tot dat leven/ verheben/ gedzeben/

T' hert heel te gheben.

De Godt-ghenietende,

Dat uyt volmaeckte ghehoorsaemheydt in t' Cloosterken volmaeckte Armoede des gheest ghebooren vwordt, om dat het eerste gebodt (d'welck is Godt lief te hebben uyt gheheelder herten, zielen, krachten, ende gheest) op het volmaeckste niet volbrocht en vwordt, ten zy dat het al uyt het herte, ziele, krachten ende gheest zy, vvat Godt niet en is die gheenen mede-gheselle toe en laet, maer alleen in Armoede des gheest ende inden blooten grondt der zielen vvoonen vuilt.

Vijf trappen van Gheestelijke Armoede, oft
inwendighe ontblootinghe in het
Cloofterken.

Der sinnen van upt-ghestoortheden op creatueren.
Des herten van affectie tot creatueren.
Der zielen van verbeeldheden der creatueren.
Der krachten van besetentheden met creatueren.
Des gheests van duysternissen door creatueren.

Van Armoede oft ontblootinghe der vijf sinnen,
die de poorten vvaeren, door de vvelcke alle
hindernissen inde ziel quamen, ende in
den eersten vande ontblootinghe
des Ghesichts.

Wijse: *Ghy die in droefheydt zijt. Oft: Schoon
ist voorwaer te zijn. Req. 219.*

Soud' ick hier legghen t'yt
Die rijckheydt vart besluyp/
Daer ick Godt vande binnen/
Als ick naeckt ende bloot
Paer alle mijnen sinnen
Stondt in armoede groot;
Soo weet veyn ziele dat/
Dat i'gheen dat ick besat
In t' Cloofterken der minnen/
Was d'alder sinnen doot.
Het was in als gheheel/

Een

Een doodt naer d'nederdeel/
 Een gansch verdozben leben/
 Een uyt-gaen der naruer/
 Een doodt sonder aenkleben/
 Een s'gheests armoede puer/
 Waer ick gheduerelijck
 Stondt in't ghenieten rijck
 Van t' Cloosterken verheben
 Dyt sinnen ongheduer.
 Het wanckelbaer ghesicht
 Dat hem verloopt soolicht/
 In als stondt soo gheseten/
 Dat waer ick henen ghingh/
 Scheen ganschelijck vergheten
 Te hebben alle dingh;
 Als oft ick nimmermeer
 Ghedaen en had uyt keer
 Dyt die mijns gheests ontweten
 In t' Cloosterken ontsingh.
 Hoe was ick upter maet
 Gherecht naer dien staet/
 Daer ick Godt in bevonde/
 In alle plaets en sted'
 Had ick / die in Godt stonde/
 Mijn ooghe wachte med' /
 Soo dat ick nacht en dagh
 Piet willens en aensagh/
 Dat schaedde mijnen gronde
 In t' Cloosterken vol vzed'.
 K'stond' in die wachte nouw

Den hooghsten soo ghetrouw/

Dat wat dat ick aenmerckte/

Ick soo t'ghesicht weer-hiel/

Oock selber als ick werckte;

Dat t'nerghens op en viel/

Om daer te nemen rust

Met sinnelijcken lust;

Welck grondelijck versterckte

In t'Cloosterken mijn ziel.

Ick hadde t'allen ty

Mijns gheests armoede by/

Om in al mijne ganghen

Wat my quam in't ghemoedt/

Te worden niet behanghen/

Om t'aensien eenigh goedt/

Dan eenighlijck alleen

Dat aldersoetste Een/

Dat ick bloot moest aenhanghen

In t'Cloosterken soo soet.

Dat maecte my bequaem /

Lief/ en Godt aenghenaem

In blootheydt der ghedachten/

In s'herten ledigheydt/

In armoede der krachten

Dan sinnen af-ghescheydt/

In den gheest onbekleedt

Tot alle goedt bereedt/

Naer t'Cloosterken te trachten

Wt my gheheel gheleydt.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande Armoede,
oft ontblootinghe des ghehoors.

Wijse : O Iesu goet. Oft : Godt wordt ghesoecht.
Requiem. 122.

Wet ghy hoe seer
Dat mijn ghehoor stondt bloot

In den in-keer

Met eene wachte groot

Van alle dinghen wijt verbremt/

Diemen ver' buyten Godt vernemt/

Waer dooz mijn ziel.

In t' Cloosterken haer hiel ?

O gheen datmen sprack

D'aendachte sonderlingh

My niet en brack

Daer ick tot Godt me ghingh ;

Want om Godts stem te hoorzen aen/

Wild' ick gheen ander gaede-slaen:

Godt was alleen

In t' Cloosterken mijn Een.

Ick was gheleert

Aendachtelijck tot Godt

Te staen ghekeert

In dat soet minne-slot/

Ick hiel mijn hert by Godt altoos

En arm / en naeckt / en beeldeloos/

Bloot vant natuer

In t' Cloosterken Godts puer.

K'en liep niet uyt
 Watter ghesproken wierdt/
 Ik bleef in't besluyt
 Tot mijnen Godt ghestiert/
 Godt die my naer sijn in-spraeck dreef/
 Weerhiel my dat ick binnen bleef :

 'Was d'leven mijn/

 In t' Cloosterken te zyn.

Als ick my bondt/
 Daer kantenantie was/
 In mijnen grondt
 Soecht ick t'ontblieden ras :
 Ick luysterde naer hoogher saeck/
 Ick had ghenucht in Godts aenspraeck/

 Die stem was goet

 In t' Cloosterken soo soet.

Wat ick vernam
 Van schepsels al-ghelijck/
 Dat niet en quam
 Uyt dat inwendigh rijck/
 Dat liet ick haren altemael
 Om die verholen minnen-tael/

 Die Godt my ded'

 In t' Cloosterken vol vzed'.

De hoozen iet
 Van tytelyck vzeught/
 En maecte niet
 Mijn innigheydt verheught:
 Mijns herten eenighe wellust
 In't hooghste Wesen hadde rust/

Daer hoorde' ick naer
In t' Cloosterken Godts klaer.

Dat was het woordt
Dat mijnen gheeste soecht/
Dat klaer ghehoort
Van my wel wesen moecht;
Dat was dat my boldoeningh gaf/
Daer weelden al my daelden af/
Dat was gheheel
In t' Cloosterken mijn deel.

De Godt-ghenietende spreeckt van de Armoede
oft ontblootinghe des Reucks.

Wijse: *Non ie nay plus ma libert e.* Oft: *In die
woestijn.* Req. 243.

TEn was gheen ijdel slechte bzeught/
Daer Godt my maecte self verheught/
My d' wonder besonder
Van t' Cloosterken mijns gronde diep
Dyt alle ijdel bzeughden riep.
De reucken daermen inne bindt/
T' gheen datmen ijdelijck bemindt/
Te kleynne/ t' onreynne
My waren by den hooghsten schat/
Die ick in t' Cloosterken besat.
Als ick daer quam/ daer ick moest zyn/
Naer't soecken was t' bevinden mijn;
Verkozen te bozen
Had ick't verlies om het ghewin/

Om t' Cloofterken te treden in.
 K'bondt daer den Al om dien Niet/
 Die ick te bozen vzoelyck liet:
 Dat eene alleene
 Dat ick in't Cloofterken bequaem/
 My alle ijdelhejdt ontnam.
 Ick was verbult met alle goet/
 K'en fagh naer gheene reucken soet/
 Den gheeste die feeste
 In t' Cloofterken met d' Wefen hiel/
 Op sulcke fchepfels niet en viel.
 't'was kleyn t'gheen dat my groote fchaed'
 Bozfaecken koft in Godes ghenaed' /
 In't minfte lagh winfte/
 Niet d' minfte reuckken dat ick liet/
 En ghingh in't Cloofterken te niet.
 Naer mate dat ick my ghingh uyt/
 Schonck Godt my trooft in dat befuyt/
 Dat leven verheben
 In t' Cloofterken der weelden groot
 Moest alle finnen hebben bloot.
 My waren flecht / fnood' en ontweerd
 Die ijdelheden vander eerdt/
 Te klare boozwaere
 By t' Cloofterken soo ober-puer
 Stoncken die lufften van natuer.
 Ghemerck op reuck moest sterben heel/
 Dat beeldt dat ded' groot achterdeel/
 Daer d'ooghe t'vertooghe
 In t' Cloofterken van d'innigh licht

Moest sien niet onberbeeldt ghesicht.
 Minst dat ick op den reuck nam acht/
 Een beeldt tot mijnen gheeste bracht/
 Waer mede t' my dede
 In t' Cloosterken van mijnen gronde
 Verliesen t' goetd dat ick bevondt.
 Staen moest ick onberbeeldt altijdt/
 Als ick daer wilde staen verblijdt/
 Ontweten vergheten/
 Verliesen al wat buyten was/
 Quam maer in t' Cloosterken te pas.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande armoede,
 oft ontblootinghe des smaecks.

Wijse : *Ghy hertekens goetd van wille. Oft : 'T is al
 van kleynder weerden. Req. 224.*

Onder al mijn bijanden
 Die ick hiet huysghenooten/
 Die my sterck teghenspannden/
 Om uyt mijn vzeught te stooten/
 Wed' my den smaeck ozloghen aen
 Met seer lustigh gheweldt/
 Dat wonder was te blijven staen
 In t' Cloosterken ghesteldt.
 Dat sinnelijck ghenoeghen
 Lockte mijn hert beneden/
 Om mijn ghemoedt te voeghen
 Tot ijdel soeticheden/
 Beneden in den sinnen strick/

Waer van met herten ſtrijdt
 In t' Clooſterken der zielen ick
 My mynden moeſt altijdt.

Soo mynen ſmaeck beghoſte
 My luytigh te bebechten/
 Moet ick d' beſt dat ick koſte
 My ſtaedelijck opzechten/

Om arm/ en bloot/ en naeckt te zyn
 Van dat ſlecht ijdel ſoet/
 In t' Clooſterken daer t' herte mijn
 Moecht ſmaken d' eenwigh goedt.

D' beeldt moeſt ick ganch ghemiſſen/
 Dat ick in t' ſmaken bonde/
 Oft t'baerde duyſterniſſen
 In mynder zielen grondt/

Arm moeſt ick weſen ende bloot
 Van ſmaeck naer dien ſin/
 Oft k' viel door duyſterniſſe groot
 Opt t' Clooſterken der min.

Wie ſoude dat ghelooven/
 Dat van een goedt ſoo rijcke
 Een kleyn beeldt ſoud' berooven
 Den gheest ſoo ganchelijcke?

Soo ick bebonde metter daet
 In t' Clooſterken gheſet
 Daer luſt en ſmaeck in dien ſtaet
 My dede groot belet.

Den ſmaeck had ſchalcke trecken/
 Om den gheest upt te leyden/
 Hy wiſte te herwecken

Verbeeldtheydt tusschen beyden/
 Om Godt oprecht te zijn ghetrouw/
 Als ick daer was gheraecht/
 In t' Cloosterken ontbliedd' ick nouw
 Watmen hier buyten smaectt.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede,
 oft ontblootinghe des Ghevoelens.

Wijse: *Laencks de kanten vander sinnen. Ofte: Dat
 ick moecht van u begheeren. Req. 162.*

Den ick quam in dat soet Wesen/
 Dat ick grondigh in my vount/
 Vut t' ghevoelen was ghesesen
 Mijnen gheest in mijnen grondt/
 Daer ick uut de sinnen stont:
 In dat Cloosterken altyt
 Was ick het ghevoelen quijt
 Met aenbechtigh ende strijt.
 T' soet gheniet van Godts wellusten
 Boven sinnen was ghehooght/
 Die daer moecht in't Wesen rusten
 Peder niet en wierdt ghehooght/
 Tot t' gheen dat hier wierdt verdooght;
 t' Cloosterken der innigheydt
 Daer ick tot Godt was gheheydt/
 Was van hier seer wijt ghescheyt.
 Dese sinnelijcke beelden
 Dat goet niet en raectken aen/
 In die Goddelijcke weelden
 Mest ick boven sinnen staen/

Al wat eerds was moest vergaen:

Godt die my daer binnen brocht/

Wiens Cloosterken ick soecht/

Ick alleen daer vinden moecht.

Godt bond' ick daer in mijn ziele.

Daer de sinnen waeren doot/

Daer ick hem sagh en behiele

In een onberbeckthepdt bloot/

Vol rijckheden over-groot/

Wonder wast dat ick vernam/

Als in t' Cloosterken ick quam/

Daer't al vier was ende blam.

In dat Cloosterken verheben

Was Godt self mijn eyghen sted'

Gheen ghevoelen en had leven

In soo Goddelijcken vzed'/

Daer my Godt in branden ded' :

Op een hemelsche manier

In dat Cloosterken vol vier

Was gheniet van dat pleyfiev.

In't bebinden van den Heere

Daer ick stontd met bloot ghemoedt/

Was alleen ende niet meere

Dat bebinden oversoet

Van dat innigh eentwigh goedt/

Dat was t' Cloosterken alleen/

Daer ick was met Godt maer Een/

Die ick sagh en anders gheen.

Daer versonck ick boven sinnen

In die klaerheydt over puer/

Innende den roep der minnen
 Onghewoelijck in natuer/
 Drent van sinnen ongheduer:
 t' Cloosterken gaf my vermaeck
 In die alderhooghste saeck
 Boven allen sinnen smaeck.
 Dat behinden Goddelijcke
 Met dat sinnelijck verlies
 Was een ledigheuyt soo rijcke/
 Die soo in mijn ziele wies/
 Daer ick stont boven verkiees/
 Dat door t' goedt dat Godt my schonck/
 Ick/die uyt my in Godt sonck/
 Heel in t' Cloosterken verdronck.
 Al verlozen/ al ghewonnen
 In dat vrolijck minne-slot/
 Meer dan sinnen vatten konnen/
 Riep ick uyt tot mijnen Godt/
 Daer ick stont tot sijn ghebodt!
 Weest o eeuwiggh goedt ghedanckt/
 Die meer gheeft dan hert verlanght
 Die gh'in t' Cloosterken ontfanght!

De Godt-ghenietende, ſeydt dat de volmaeckte Armoede des herten gheleghen vvas, in ontblootinghe van affectien tot creatueren, in vier ſtucken verdeelt door alle onghereghelde paſſien ende gheneghentheden in belloten vvaeren.

Edel } Blijſchap.
 } Ozoefhepdt.
 } Hoop.
 } Dzeefe.

Vande Armoede oft ontblootinghe des herten van ijdel blijſchap.

Wiſje: Ick ſat en phantaſeerde. Oft: Hoe nieuw en enghe paeden. Req. 227.

Eer dat my Godt liet binnen
 Met volle ober-handt
 Ober mijn ijdel ſinnen/
 Die ick ded' wederſtandt/
 Eer Godt my plaetſe gaf/
 Moest al af/
 Wat quellen moecht mijn hert/
 Eer dat ick onberoert
 In-gheboert
 In t' Clooſterken Godts wert.
 Mijn ijdel vzoelijckheden
 Daer't hert te bozen ſtondt/

Die my ontberen deden
 Godts blijfchap in den grondt/
 Die moesten zijn te niet/
 Eer Godt liet
 In hem gaen mijnen gheest/
 Daer meer bzeught dan men vat
 Ick besat /
 In t' Cloosterken vol feest.

Het moest uyt Godt al spruyten/
 Wat t' hert moecht bzenghen med' /
 Iek moeste buyten fuyten
 Al wat my hinder ded' :

Wat bzeught dat in my quam
 Godt ontnam

Die uyt Godt niet en bloot;
 Godts bzeught in t' opperdeel
 My gheheel

In t' Cloosterken bestoot.

Godts bzeught in my t'ontfpringhet
 Quam uyt Godts liefde puer/
 Van tijtelijcke dinghen
 Quam blijfchap van natuer :

Natuere wilt en woest

Wegh zijn moest

Met al dat sy vast hiel /

Eer Godt uyt puere trouw

Laeten souw

In t' Cloosterken mijn ziel.

Mijn hert vol eyghen leven

Dat hem soo noode stierf /

Had ſoo menigh aenkleben
 Daer't hem mede bedierf;
 Het moeſt/ al waſt hem pijn
 berooft zijn/
 T'moeſt weſen arm ghemaect/
 Oft nouw en had verblijdt
 Boven tijdt

In t'Clooſterken gheraect.

Het moeſte zijn verledicht/
 Het moeſte zijn ontbloomt/
 Het moeſte zijn ghebzedicht/
 Het moeſte zijn ghedoodt/
 Zijn bliſſchap was te ſlecht/
 Onoprecht/
 T'moeſt zijn daer van gheſcheydt/
 Om te worden vol bzeught
 Puer verheught

In t'Clooſterken gheleydt.

Met alle mijn vermoghen
 Ick d'ydell bzeught beboecht/
 Om te zijn in-ghetoghen
 In die bzeught die ick ſoecht;
 Waſt hiel ick aen dat goet
 Mijn ghemoedt/
 Daer alle goet aenhingh/
 Dat van mijn ſelven my
 Grondigh bzy

In t'Clooſterken ontfingh.

Daer quam ick te ontfanghen
 Godts trooſt dypſentmael meer/

Van hert opt kost ontfanghen
 Ghetroost buyten den Heer :
 Godts blijfchap was hoorwaer
 Wonderbaer /
 Daer mijn ziel in verfonck /
 T'bermaeck ghingh boven sin /
 Dat Godts min
 In t' Cloosterken my schonck.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede
 oft ontblootinghe des herten aengaende
 ijdel Droefheydt.

*Wijfe : Ick ghingh een mael spaceren. Oft : In Godt
 te zijn vriendin verfoncken. 256*

De weelde die daer was te proeben /
 Als ick in Gode quam /
 Die al dat kost bedroeben
 Met volle blijfchap van my nam /
 In t' Cloosterken der hooghste goeden
 Was eene zee vol overbloeden.
 Out t' Cloosterken wat ick out bonde /
 Was droefheydt en ontsmaeck /
 T'en was niet dan herts wonde /
 Niet dan allend' en onbermaeck /
 Maer droefheydt gheen en kost ick weten
 In t' Cloosterken mijns Godts gheseten.
 Daer buyten moest ick al vernieten /
 Het trock al van den Heer ;
 Ik en bonde daer niet dan verdrieten /

Niet dan druck ende seer :

Wat vinden moecht ick meer dan galle

Uyt t' Cloosterken van weelden alle ?

Daerom wat dat ick buyten soechte /

In druck was ick ghestelt /

Wat ick daer vinden moechte /

Met droeffheydt hond' ick my ghequelt :

Uyt t' Cloosterken in creatueren

Had ick altydt leedt te besueren.

Ghesuybert worden moest mijn herte

Van al dat uyt Godt leydt /

Dat niet en gaf dan smerte /

Niet dan verdriet en bitterheydt :

In t' Cloosterken om eens te komen /

Mijn hert sweer my moest zijn ontnomen.

Godt was der blysschapeyghen stede /

Roep rouw en hond' ick daer /

Schepsels druck brochten mede /

Blysschay was inden Schepper maer :

In t' Cloosterken welkusten waren /

Al' anderheydt moest t' hert betwaren.

Uyt anderheydt wierdt leedt ghebozen /

Blysschay in't hooghste goedt /

Ik' moest hebben al verlozen /

Eer Godt verblydde mijn ghemoedt :

In t' Cloosterken om troost te smaken /

Zijn moest mijn hert bloot alder saken.

Bloot moest mijn hert zijn om t'ontfanghen

Godts blysschay boven tydt /

Om Godt bly aen te hanghen /

Moest ick zijn alle droefheydt quijt:
 Dus soecht ick buyten al t'ontbluchten
 Om t' Cloosterken van Godts ghenuchten.

De Godt-ghenietende sprecckt van de Armoede
 oft ontblootinghe des herten, aengaende de
 ijdel Hope.

Wijse: Hoort ghy ionghe ghesellekens al. Oft:
 Vereeninghe met t' hooghste goet.

Req. 265.

Nier dat mijn hert langh had ghestaen
 Met hoop/ om eens in Godt te gaen/
 En dat tot sijn gheniet
 My Godt in liet/
 Sagh mijnen gheeste klaer
 In t' Cloosterken oprecht/
 Dat eynden altegaer
 Daer buyten waren slecht.
 Buyten Godt self gheen hope meer/
 Biep mijnen gheeste tot den Heer/
 Mijn hoop voort eentwelyck
 Op gheen aerdrvlyck!
 Maer eentwelyck in u
 Sal rusten oberbly
 Mijn Godt/ die vinde nu
 Uw' Cloosterken in my.
 Tot dat mijn hoop daer was volbrocht/
 Wat dat ick elders hopen mocht/

Gaf my veel meer onbzed' /

Dan t'wel volded' :

Maer als ick binnen quam /

T'goedt dat ick inden grondt

In t' Cloosterken vernam /

Was t'goedt daer ick naer stondt.

Dat goedt dat hiel ick vooz mijn deel /

Mijn hoep steld' ick daer op gheheel /

Wat my daer buyten riep /

Ick ver' ontliep :

In creatueren al

Dyt t' Cloosterken des gheests

Ghebonden had ick gal

In schijnfelen des feests /

Op Godt ick my betrouwen moecht /

Daer ick moecht vinden dat ick soechte /

Op al dat buyten lagh

Ick niet en sagh :

Dytwendigheyt was vals /

Dytwendigheyt die loogh /

Dyt t' Cloosterken in als

D'uytwendigh my bedzoogh.

In Godt moecht staen mijn herte puer /

Mijn hoop en bonde daer gheen suer /

Mijn haken dat was Godt

In t' minne-slot :

Ick had buyten gheleert .

Te bozen in mijn hert

Dyt t' Cloosterken ghekeert /

Hoe creatuere smert.

Godt was den troost die ick verkooz/
 Daer ick gheen hoop in en verlooz/
 Daer mijnen gheeste vast
 Op stonde ghepast :

Daer ick in sekerheydt
 Mijns herten waeren schat
 Oyt schepsels al gheleydt
 In t' Cloosterken besat.

De Godt-ghenietende spreeckt vande Armoede
 oft ontblootinghe des Herten, aengaende
 ijdel vrees.

Wijse : *Verheught u met jolijt.* Oft : *Troost
 over-wonderbaer.* Rcq. 267.

Mijn Godt wat swaren last
 Wasst te verdraghen
 Vrees die in't herte wast
 Met innigh knaghen /

Ick weet wat leet dat van my wiert bebonden
 Als ick noch stond' in al die droebe wonden
 Van vrees naer de natuer
 Die my in perffen suer
 Oyt t' Cloosterken Godts puer
 Wast hiel ghebonden.

Ick stonde daer ghequelt
 Met routwigh treuren /
 Mijn hert in anert ghestelt
 Scheen my te scheuren:

Ick sagh mijn self in duysent perffen steken/
 K'en twist aen wie mijn bitter leet uyt-spreken/
 Tot dat mijn ancytich hert
 Ghejaeght doorz sijne smert
 In t' Cloofterken Godts wert
 Wyt eerds ghebreken.

O Cloofterken Godts soet
 Vol soet betrouwen
 Daer ick met vyz ghemoet
 Godt moecht aenschoutwen!

Hoe wel gerust stont mijnen geest daer binnen/
 Daer ick de vrees doorz liefde kost verwinnen/
 Daer ick der zielen schat
 In t' Cloofterken besat/
 En alle vrees vergat
 Doorz kracht der minnen.

Liefde ioegh t'vreesen uyt/
 Sy was volkomen/
 Vrees die uyt liefde spruyt
 Wierdt daer vernomen:

Ick stontt bezijdt van veel veranderinghen/
 Mijn krachtē al dat eeuwigh goet aenhingen/
 Mijn vreesē was ghesust/
 In t' Cloofterken vol rust
 Ghinght al naer mijnen lust
 In alle dinghen.

Godt die my inne liet/
 Ontnam my perffen;
 Godt quam my met gheniet
 T'hert te verberffen:

Den strijdt hiel op / daer vrees my med' bestrede /
 Ik en vande niet dat my meer vrees aen dede ;
 Al wat my inne viel
 In t' Cloosterken mijn ziel
 Heel onverslaghen hiel
 In rust en vrede.

Wast steund' ick op den Heer /
 Godt was mijn sterckte /
 Gheen sozgh noch vreesse meer
 In my en werckte /

(ken/

Ik stond' onberoert / ik stond' sonder achterdinc-
 In mijnen Godt sagh ick mijn siel versincken ;
 Ik en wist van vreesse gheen /
 In t' Cloosterken alleen
 Was mijn rust in dat Een,
 Dat ick sagh blincken.

O vrolijk minne-slot !

O rust verheven

Daer mijn hert soo in Godt

Ghesterckt moecht leven !

Dat gheene vrees / noch anxt van geene saken
 Myn hert in Godt oyt ongherust kost maken.
 Dat ick tot gheender ty
 In t' Cloosterken soo bly
 Ontsteltemis in my
 En konde raken.

De Godt-ghenietende, Dat de volmaeckte Armoede der zielen, gheleghen vvas in onblootinghe van alle Verbeeltheden, hoe edel dat die oock zijn moechten.

Van neghenderhande Verbeeltheden-

Dan { Doorleeden sonden/ om berouwe te scheppen.
 Alle deughden/ om die te oeffenen.
 D'leuen der Heylighen/ om daer dooz berwerckt te worden.
 D'lijden Christi/ om te volghen.
 De edelheyt der zielen/ om waer te nemen.
 De weerdigheyt des H. Sacraments/ om deboot daer toe te zijn.
 De bereeninghe van de Godtheit met de menscheit om van Godts goedtheit te verwonderen.
 De H. D'ijbuidigheyt om in liefde te versnicken het Goddelijck Wesen om oer al tot Godt aendachtigh te zijn.

In den eersten van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheyt der voor-leden sonden om berouwe te scheppen.

Wijse : Ick peys op een persoon. Oft: Fonteyne der ghenaden. Req. 270.

Als ick daer wilde komen/
 Daer Godt my naermaels brocht/
 Had ick booz my ghenomen/
 Te binden die ick socht/
 K'nam op mijn trouwe/
 Wat dat my kosten souw/

Dooz weghen al tot d'alderminste baen/
 Daer ick kost booztgangh mercken aen/
 Om t'Cloosterken te gaen.

Mijn ziel die had ghevonden
 Eenem ghemeynen pat/
 Menmerckinge der sonden/
 Daer ick in droefheydt sat/
 Daer ick aensagh
 Met tranen en beklagh/
 Met bitter leedt/ met een versinken diep/
 Hoe ick Godts goedtheydt/die my schiep/
 In t'Cloosterken ontliep.

Mijn hert scheen my te vrecken/
 T'ontworden scheen mijn ziel/
 Ten waer niet om uyt-spreken
 In wat druck dat ick viel/
 Als ick t'ghemerck
 sloegh op Godts liefde sterck/
 Die ick verwierp met mijne sonden snoot/
 Tot t'Cloosterken der weelden groot
 Als hy my had ghenoot.

K'aensagh my met ontwerde/
 Met bitter minne-smert/
 Ik'scheen sincken dooz de eerde/
 Ik'scheen bryfelen mijn hert/
 Ik'en wist wat doen
 Dooz Godt tot een verdoen:
 Ik'berghingh van rou/k'stont in geest en natuer
 Om t'Cloosterken der liefden puer
 Vol bitterheden suer.

Nochtans om dat ick naerder
 Moest komen tot den bondt
 Daer mijne ziele klaerder
 In alle blootheyt ſtondt/
 Daer weſen gheen
 En blinckte dan dat Een,
 Het duyſter beeldt der ſonden broef in my
 Gaen om Godts Clooſterken voorby
 Moest ick los ende by.

Want ick dan ſoecht te raken
 Tot dat innigh gheluck/
 Daer Godt my gaf te ſmaken
 Trooſt ſonder alken dꝛuck:

Die bitter gal
 Der ſonden liet ick al
 En ghingh verheught die rechte banne voort/
 Die tot dat Clooſterken behoort/
 Daermin door liefde ſpoort.

Ick ſagh dat in die ſtede/
 Daer't al puer waerheydt was/
 Het beeldt der duyſterhede
 Gheensins en quam te pas:

T'moest vallen af
 Eer Godt my plaetſe gaf;
 Om recht te zyn in t' Clooſterken verblijt
 Moest ick mijn ſelf/en plaetſ/en tijt/
 En alle beeldt zyn quijt.

T'moest bloot gaen in dat weſen
 Der opperſte welluſt/

T' moest zijn uut my gheresen/
Wat baren moecht onrust :

T' was al te slecht

Tot die schoonheydt oprecht/ (schonck/

Wat anders was dan t' hooghste dat Godt

Datmen in t' Cloosterken ontfonck/

Alsmen bloot inne-gonck.

Meer edelheydts behoefde/

Door d'aenschijn vanden Heer/

Die Godts schoonheden proefde/

Dan een leedt tuggigh seer:

Mijn ziel gheheel

Naer d'neer en d'opperdeel

Moest wesen klaer/ moest wesen overschoon

In t' Cloosterken daer Godts vertoon

My wiert ghejont ten loon.

De Godt-ghenietende , spreeckt vande Armoede
oft ontblootinghe der zielen , aengaende de
verbeeltheden der deughden om die te
oeffnen.

Wijse : Och wilt aenmercken ghy wilde herten. Oft :
Kan op der aerden. Req. 294.

Tot Godt den Heere als ick gheneghen
Door brandt der liefden intwendigh wiert/
En dat ick soechte de naeste wegghen/
Om recht te worden tot Godt ghestiert/
Stondt my der deughden bane
Om t' Cloosterken seer ane/

Daer

Daer ick dooz wiste/ dat ick recht soude
 Tot d'eynde raken met pure trouw.
 Ick gaf sozghbuldigh gheheel mijn siele
 Om deughden alle met alle tijt
 (Waer ick my bonde/ waer ick my hiele)
 Puer te verbolghen tot allen tijt/
 Daer liepen op mijn sozghen
 Om t'Cloosterken verbozghen;
 Want deught te wercken was mijn wellust/
 In deught was alle mijns herten rust.
 Met blijcheden die ick vermoechte/
 T'gheen dat ick wiste/ t'gheen dat ick dacht/
 Dat Godt bereyschte/ dat Godt versoechte/
 Ick bli volgedede dagh ende nacht:
 Gheen deught en wild' ick derben/
 Om t'Cloosterken te erben;
 Groot was mijn neerste/ mijn dzifte sterck/
 Daer ick in deughden med' ghingh te werck.
 Seer goedt was d'jaghen tot d'alderbeste/
 Daer ick soo vierigh tot deughden liep/
 Maer mijnen gheeste vernam op d'leste/
 Dat om t'aenschoutwen Godt die my schiep
 In mijnder zielen gronde/
 Daer t'Cloosterken Godts stonde/
 Ick meer moest spoeden met ruste stil
 Om daer te komen recht naer Godts wil.
 Hoe goede weghen/ hoe rechte paden
 Dat moechten wesen booz mijn ghemoedt/
 Daer ick dooz soechte d'licht der ghenaden/
 Daer ick dooz stonde naer t'hooghste goedt/

Die moest ick soo betreden
 Om t' Cloosterken met vreden/
 Dat door gheen d'yste/ tot Godt daer met
 Ick mijnen gheeste en ded' belet.
 Hoe puer/ hoe heyligh/ oft hoe volkomen
 Dat wesen konde dat ick aen nam/
 Dat moest my worden beeldt wijs ontnomen/
 Eer ick tot d' beeldeloos wesen quam:
 Ik moest in-gaen sonder beelden
 In t' Cloosterken der weelden/
 Ik moest staen vol deughden/ en gaen altoos
 In des deuchts wesen deuchts weeldeloos.
 Noyt kost ick raken tot dat puer eynde/
 Daer ick ontmoette Godts rijckhepdt groot/
 Die ick in alle mijn weghen meynde/
 Van door een wesen van alles bloot:
 In t' Cloosterken vergheten
 Moest wesen alle weten/
 Eer Godt met deughden my inneliet/
 Daer d' beeldt der deughden moest zijn te niet.
 E'en moecht gheen deughden opt achterlaten/
 Om in te raken tot Godts aenschijn/
 Der deughden beelden die my besaten/
 Ick nochtans moest verledicht zijn:
 Die moesten zijn al bozen
 Om t' Cloosterken verlozen/
 Eer dat wesen aenschoutwen kost/
 Datmen van beelden moet sien verlost.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeldtheyt van d'leven der Heylighen, om daer door vervveekt te vvorden.

Wijse: Wel suyghelincxkens teer. Oft: Al hebben de Princen haeren wensch. Oft: Wat is aerdrijck.
Requiem. 31.

M^e te verwecken tot den Heer
Der Heylighen plach leven zeer/
Die soo versterben de natuer
Om t'Cloosterken des lebens puer.
K'was heel verbaest van haere trouw/
Hoe dat sy al den wegh soo nouw
Tot t'Cloosterken der puere Min'
Naer den Ghekruysten tredde in.
Maer sagh ick zijn van wille bloot/
Haer leven was een puere doot/
Sy bzanden/ blaecten in't ghemoedt
Naer t'Cloosterken van't eeuwig goedt.
Dooz perssen veel/ dooz smerten swaer
Liefen sy d'eeuwigh leven naer/
Naer t'Cloosterken dagh ende nacht
Op-gaende met al haer ghedacht.
Dees nederheydt docht haer te slecht/
Haer herte was aen Godt ghehecht/
Naer t'Cloosterken in haeren grondt
D'ogh haers ghemoedts ghebestight stondt.
Ick

Ick sagh haer in haer ooghen kleyn/
 Haer sagh ick in haer herten reyn/
 Om eens in t' Cloosterken te gaen/
 Sagh ick haer stadigh naer Godt staen.
 Myn brengh was dat ick van hun las/
 Dat ick met hun bekommerd was/
 Dat ick hun leven hoozen moecht
 Om t' Cloosterken Godts/ dat ick soecht:
 't was goet dat met een vierigh hert
 Ick minnelijck ghedzeven wert
 Naer t' Cloosterken van soeten vzed'/
 Om naer te krijghen mijne sted'.
 Om daer nochtans te binden deel/
 Moest ick gaen in- ghekeerder heel/
 Ik moest zyn om t' Cloosterken altyt
 In den in-keer die beelden quijt.
 Om onbermiddelt mijn ghesicht
 Tot Godt te keeren in Godts licht/
 Moest het al inden gronde mijn
 Om t' Cloosterken verlozen zyn.
 K'en kost niet gaen in dat besluit/
 Oft alle beelden moesten uyt/
 Want die in t' Cloosterken my liet/
 Ded' allen anderheydt te niet.
 Iae self mijns selfs ick bloot in-ghingh/
 Als oft in hem myn ziel ontfingh
 In t' Cloosterken aen Godts ghenaed'
 Wat min van Godt was ded' my schaed'.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede
oft ontblootinghe der zielen, aengaende de
verbeeldtheydt van het lijden Christi,
om te volghen.

Wijse: Hoort toe ghy ionghe sinnen. Oft: Ghy troost
my boven maten. Req. 260.

Door dien Wegh der weghen
waer door oprecht het hooghste goet
Mijn ziel moest komen teghen/
Liep ick eertijds met ras ghemoet
Naer t' Cloofterken der liefde soet.
Dat was des Heeren lijden/
Des Heeren alder-droefste smert/
Daer ick door t' allen tijden
Vol bitterheden in mijn hert
Tot t' Cloofterken gheboordert wert.
Die alder-swaerste perffen
Die mijnen Salighmaker droegh/
In mijn ziel te verberffen
Soecht ick al om spaed en broegh
Om t' Cloofterken/daer ick naer joegh.
Tooz mijnder zielen ooghen
Op d'bitterste/ dat ick vermoecht/
Dooghd' ick die te vertooghen
Om t' Cloofterken Godts/ dat ick socht/
Daer Godt mijn ziel ten eynde broecht.
Wat bond' ick te aenmercken
In dien pijnelijcken pat?

Hoe Godt had willen wercken
 D'uytstortinghe van synen schat/
 Die ick in t' Cloosterken besat.

Ick sprack/ wie sal gronderen ?
 Wie sal te recht toch oyt verstaen
 Dit droebigh vantsoeneren/
 Daer mijne salicheyt hanght aen/
 Om in Godts Cloosterken te gaen?

Ick wenschte te versincken
 In eenen grondeloosen niet/
 Als ick quam te ghedincken
 Dat onberdzaeghelijk berdziet/
 Van die in t' Cloosterken my liet.

Daer in ick my berbeelde/
 Daer stondt mijn ziel in bitterheyt/
 Daer hiel ick mijne weelde/
 Daer wierd' ick heel upt my ghelept/
 En tot Godts Cloosterken bereypt.

Ick overdacht wel nouwe
 T'gheen dat ick inden Heere sagh/
 Sijn minnelijcke trouwe
 Om t' Cloosterken nacht ende dagh
 Ghedruckt in mijne ziele lagh.

Die pers/ die droebe wonden/
 Dat alder-schroomelijckste leet
 My schenen te door-gronden/
 Naer t' Cloosterken der liefden heet
 Als ick door-liep die beelden vreet.

Nochtans my oock ontballen
 Moesten sy booz Godts aenschijn bloot/

Ik en hielde niet met allen
 Met Godt van beelden kleyn noch groot/
 In t' Cloofterken moest al zijn doodt.

Die hooghepde sonderlinghe
 Van Godts aenschouwingh' wonderbaer/
 Daer wesen al berghinghe/
 In t' Cloofterken soo ober-klaer
 De beelden al te niet in haer.

De Godt-ghenietende spreeckt van de Armoede
 oft ontblootinghe der zielen, aengaende de
 verbeeltheyt vande edelheyt der zielen,
 om die vvæer te nemen. Req. 146.

Wijle: *Als wy verr' vanden Pallestijn. Oft: Rijst op.*
 Req. 1.

Mijn ziele was my in't beghin/
 Als ick Godt eerst soecht t' onderbinden/
 Een baen om recht te treden in
 Tot d' Wesen van den hoogh beminden/
 Een bane tot den af-grondt diep/
 Daer ick naer t' Cloofterken door-liep.
 K'sagh dat mijn ziel heel ober-schoon
 Ghewesent was naer Godt den Heere/
 Ik'sagh dat ick self moecht zijn den thoon/
 Daer Godt hem in vermaeckte zeere/
 Die t' Cloofterken was der wellust/
 Daer ick alleen moest binden rust.
 In edelhepdt seer ober-groot
 Mijn selven sagh ick zijn gheschapyen/

Om gansch in Godt te rusten bloot/
 Om bzeught alleen in Godt te rapen/
 Om eeuwigly met een schouwen aen
 In Godts soet Cloosterken te staen.
 Met mijn ghedachtenisse puer
 Bond' ick dat ick my kost bewaren
 In mijnen Schepper der natuer/
 Met over schepsels al te baren/
 Dat Godt moest eeuwigly zijn alleen
 Mijne Cloosterken / mijn eenigh Een.
 T' verstandt bond' ick te zijn een kracht
 In my om alles t' onderscheyden/
 Wat dat my moecht dagh ende nacht
 Oft in oft uyt den Schepper leyden/
 Op dat mijn ziele worden mocht
 In t' Cloosterken mijns Godts ghebrocht.
 Hen mijnen wil hingh mijn gheluck /
 Die alle goedt recht konde willen/
 Met Godt mijn opperste preef-stuck/
 Was met Godt Een zijn/ oft verschillen:
 Mijne oprecht Een met Godt te zijn
 In t' Cloosterken was d' wesen mijn.
 Den gheest was d' ough van mijn ghemoedt
 Die blincken moest als een klaer voncke/
 Als ick op-klom in d' eeuwigly goedt/
 Oft in dat goedt my neder-soncke/
 Die staen moest daer Godt wierdt gesmaecke
 In t' Cloosterken van beelden naeckt.
 Van beelden naeckt ick onder-vondt/
 Als ick in my sloegh s' gheests ghesichte/

Der zielen onbekonden grondt
 Die verklaert wierdt met d'euwich lichte/
 Daer tot zijn ober-soet gheniet
 In t' Cloosterken my Godt in liet.
 Godt liet my in van alles byp/
 Ontbloomt van alle verbeeldtheden/
 Godt liet my in-gaen sonder my/
 All' anderheydt bleef h'ier beneden/
 'T had' Godt in t' Cloosterken verbeelt
 Te laten in het minste beelt.
 Beeldtwijs van moest ick my zijn quijt/
 Om tot dat goedt te raken inne/
 Daer ick stontt boven plaets en tijt
 In een puer onberbeelde minne/
 Ick d' minste beelt van mijne ziel
 In t' Cloosterken niet en behiel.
 Al t' ghene dat Godt niet en was/
 Om recht in Godt te moghen komen/
 Moest grondelijck my op dat pas
 Ontoghen worden en ontnomen:
 In t' Cloosterken der hooghste feest
 Moest mijnen gheest oock staen ontgheest.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede,
 oft ontblootinghe der zielen, aengaende de
 verbeeldtheyt vande vveerdigheydt des
 H. Sacraments, om devoot daer
 toe te zijn.

Wijse: *La volte.* Oft: *Doorsijende voorts.*
 Req. 20.

Dien ick doost had naer die fonteynne/
 Die alder weelden was oorzaeck/
 Die alleen bloot in herten reyne
 Met onuytsprekelyck vermaeck/
 Vond' ick een baen/
 Om in te gaen/
 Die my wees boven plaets en tijdt
 Naer t' Cloosterken ghebenedijdt.
 Die bane was de spijs des gheeste/
 Daer haer Godts grootheydt ober-groot/
 Godt ende mensch gaf tot een feeste
 Onder den schijn van wijn ende broot/
 Godt van natuer
 En Mensche puer
 Te samen Een op wonder wijs
 Tot t' Cloosterken was s' menschens spijs.
 Verbaest was ick/ ick stondt ver slaghen/
 Dat haer Godts hoogheydt sonck soo diep;
 Dat voor een spijs mijn ooghen saghen
 Die hemel ende d'aerde schiep/
 Dat hem soo klaer

Den hooghsten daer
 Om t' Cloosterken ten besten gaf/
 Daer alle goeden daelden af.
 Dat hy die gheens dinghs en behoefde/
 Die alles Schepper was en Heer/
 Ghedooghde dat den mensch hem proefde/
 Ende den mensch boozquam soo zeer/
 Dat hy hem liet
 Tot s'mensch gheniet
 Om t' Cloosterken gansch en gheheel
 Verdeelen onder d'minste deel.
 Ken wijs boozwaer van Godt wat dincken/
 Dat Godt van ons sulcks had ghedacht/
 Dat hy / sijn self ons wilde schincken/
 Die hemelrijck had in sijn macht/
 Dat hy ghetrouw
 Ons herten souw
 Met sulcken weldaet onghehoort
 Naer t' Cloosterken soo stierde voort.
 Bijckheden wonder en wellusten
 Die noyt en vielen in 't verstandt/
 Sagh ick vol salicheden rusten/
 In dien hooghen minnen pandt:
 Al wat daer stont/
 Wat ick daer vont/
 Was Godt / daer mijnen gheest van toere
 Naer d'innigh Cloosterken ghestiert.
 Schoonheden al van hemelrijcke
 Sagh ick dat Godt daer in besloot/
 Dat hy sijn alheydt Goddelijcke

Ons daer met sijn klaer Menscheyt boot/
 Wyt sijnen bloedt

Van alle goedt/
 Om ons dooz grondeloose min

Tot t' Cloosterken te voeren in.

De liefde dreef my aen te hanghen

Dat vier daer ick wiert blammich af/
 Den hongher dwongh my te ontfanghen

Die spijs / die my het leven gaf/
 Den dorst die viel

In mijne ziel

Was met dat goedt te zyn vermaectt/
 Daer men in t' Cloosterken dooz vaectt/
 Het was oprecht / t' was aenghename

Voor d' wesen / dat my hadde lief/
 T' was eenen wegh puer en bequame/
 Die recht tot Godt mijn ziel verhief/
 Had ick alleen

Met beelden gheen

Tot t' Cloosterken des hooghsten bred'
 Daer daghelijcks ghekloppen med'.

Puer hemelsch was die oeffeninghe/
 Nochtans was daer noch iet in my/
 Dat ick te beeldelijck aenhinghe/
 Daer ick af moeste wesen by/
 Den gheeste mijn

Moest blooter zyn/
 Om in dat Cloosterken verlicht

In Godt te houuden het ghesicht.

Diet dat die spijs my kost beletten/
 Die my oprecht in Gode brocht/
 Maer dat ick moest d'beeldt uyt my setten/
 Die d'onberbeeldt klaer wesen socht:

Den hooghsten Al

My heel ontstal

Om t' Cloofterken/ daer ick moest zyn/

Die beelden al der zielen mijn.

De Godt-ghenistende, spreeckt van de Armoede
 oft Ontblootinghe der zielen, aengaende de
 verbeeldtheyt vande vereeninghe vande Godt-
 heydt met de Menscheydt, om van Godts goet-
 heydt te vervvonderen.

Wijse: *Waert dat vloeyden uyt mijn ghesicht. Oft:*
Quoy faut il doncq amour Vainqueur. Oft:
Meynt ghy voorwaer. Req. 36.

In mijne reys langh dien grondt
 Daer ick dat hooghste Wesen vondt/
 Dat alle Wesen veroorzaeckte/
 Ick eenre baen te binden quam/
 Daer ick Godts wonderhepdt vernam/
 Eer ick in t' Cloofterken gheraecte.
 Een wonder baen wast die ick ghinck/
 Als ick noch op die bane dinck/
 Van vzeughden moet mijn ziele schreyden/
 Dat Godt die d'licht des hemelsch is/
 Soo souck tot onse duysternis/
 Om ons in t' Cloofterken te leyden.

Wat

Wat is den Al & wat is den Niet &
 Die d'wesen by d'ontwesen siet &
 O liefde die Godt kost verwecken!
 Dat om den Niet soo hooghen Al
 Wierdt Menschhe naer den menschen val/
 Om ons in t'Cloosterken te trecken.
 Den hooghen Godt die had ons lief/
 Dat hy ons menschepdt soo verhieft/
 Dat hy oock mensch self worden wilde/
 Om ons in hem te voeren weer/
 Daer ons droef sondigh sincken neer
 Van t'Cloosterken soo seer verschilde.
 Naer waerom sulcken grooten eer/
 Die straffen heel verdienden meer/
 Dat Godt self wilde worden mensche?
 O grondeloos Gods rijckdom!
 'Twas om te brengen ons weerom
 In t'Cloosterken naer onsen wensche.
 Het waer ghetweest een trouwe groot/
 Eens aen te sien ons kleynheyt snoot/
 Een stof der aerdt eens aen te voeren:
 Maer t'ghingh te boven allen trouw/
 Dat den Soon Godts mensch worden souw/
 Om ons in t'Cloosterken te voeren.
 Wie had van Godt oyt sulcks ghedacht?
 Dat hem soo verr' sijn liefde bracht/
 Dat hy self mensche wilde wesen;
 Op dat wy Goden souden zijn
 In t'Cloosterken van sijn aenschijn/
 Daer wy verr' waren uyt-gheresen.

Hoe wiert tot ons Godts trouw gheſtiert/
 Dat Godt des menſchen Sone wiert/
 Die Sone Godt was van nature/
 Om die gheſoncken waren neer/
 Om tot Godt op te voeren weer
 In t' Clooſterken der liefde pure.
 Dooz liefde groot die Godt ons droegh/
 Sijn oogh der liefden op ons sloegh/
 Wyt dien throon / daer hy in woonde:
 Godt quam dooz liefde tot ons af/
 Godt dooz ſijn ſelf die hy ons gaf/
 Den wegh naer t' Clooſterken ons toonde.
 Dooz liefde ſcheen Godt worden blindt/
 Dooz liefde quam Godt worden kindt/
 Dooz liefde quam Godt tranen weenen:
 O liefde! liefde! liefde groot!
 Die Godt ſoo maecte menſche bloot/
 Om t' Clooſterken ons te verleenen.
 O oeffeninghe goetd boozwaer/
 Daer ick Godt mede ſpoorde naer/
 Om bloot tot hem te moghen komen;
 Hoe wel naer beeldelijcken ſin/
 Om t' Clooſterken te treden in/
 My naermaels voek die wiertd ontnomen.
 Dat onberbeeldt eenboudigh Een
 En liet my toe verbeelt heydt gheen
 In t' innighſte der bloote minnen.
 Maer alles naeckt en arm gheheel
 Moest onberbeeldt mijn opperdeel
 In t' Clooſterken bloot treden binnen.

't'was saligh dat ick daer besat/
 Maer t'was den wegh maer naer de stadt;
 Godt was mijn sted' / de beelden straten:
 Ik moest dan om heel in Godt te gaen/
 Als die om t'stadt verlaet de baen/
 Om t' Cloosterken de beelden laten.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede
 oft ontblootinghe der zielen, aengaende de
 verbeeldtheyt vande H. Drijvuldicheyt
 om in liefde te versincken.

Wijse: *La Princesse.* Oft: *Aensiet mijn Godt mijn*
hert. Req. 41.

Met hongherigh ghemoedt
 Meertijds naer t'hooghste goeds
 En liet ick gheene baen
 Sonder bespeuren staen/
 Om te gheraken tot dat Een/
 Dat ick te binden soecht alleen/
 Dat ick vernam/
 Als ick in t' Cloosterken bloot quam.
 Ick wist wel dat in my
 Dat wesen oberbly/
 Dien ghewenschten bonde
 Inder puer waerheydt stonde/
 Die naer gheloobe wort gheseyde
 De heplighe Drijvuldicheydt/
 Die mijn ziel brocht
 Tot t' Cloosterken dat ick soo socht,

Wat ober-hooghen schas
 Was in mijn ziele dat/
 Mijn ziele was ghelijck
 Een vrolijck hemelijck/
 Al en bevond' ick dat niet klaer
 Naer het ghenieten wonderbaer/
 Dat in mijn ziel

Van t'Cloosterken daer naermaels viel
 Den alderhooghsten Al/
 Den eeuwighen Drijfal/
 Vader/ Soon/ Heyligh Gheest
 Hielen daer hare feest :
 Den Vader haerde d'euwigh Woort/
 Van beyde quam de Liefde voort/
 Al smaect ick't niet/
 Eer Godt in t'Cloosterken my liet.

Het was alsoo nochtans/
 Die Drijheydt was daer gansch/
 Sy was in't herte mijn
 S'en kost daer uyt niet zijn/
 Sy moest daer houden haer vermaeck/
 Die haers selfs weelde was oofsaeck/
 T'moest soo gaen puer
 In t'Cloosterken naer Godts natuer.
 Mijn ziele sprack verheught
 O eeuwigh vzeught!
 O Drijbuldighen Godt!
 O eeuwigh minne-slot!
 Die zijt daer alle goedt uyt-spruyt/
 Die hemelijck in u besluyt/

Moecht ick toch nu

In t' Cloosterken eens zijn met u.

Ick weet / en ick bekent /

Daer ick met u daer ben /

Maer dat ick u ghemis

Om mijne duysternis:

Och moecht ick u daer eens aensien /

Die u aenschijn niet en verdien /

Oft mijn ghesicht

In t' Cloosterken eens saegh u licht.

Gheluckigh die aenschouwt

De feeste / die ghy houtot

In die ziel / daer ghy woont /

Daer ghy u self vertoont /

Gheluckigh die u daer bebindt /

Die u ghebruyckelijck daer mindt /

Die u sien magh

In t' Cloosterken den heelen dagh.

O Drijheidt over-mildt

Die rijck maecht die ghy wilde!

Hoe rijck is die u heeft /

Die ghy u selven gheeft /

Die in gheen duysternis gheset

W mach aensien sonder belet :

Die Een altijt

In t' Cloosterken drijbuldich zijt.

Mijn ziel smilt inden Heer /

Bemindt Godts hoogheyt zeer /

W grondelijck uut-stort /

Te niet in't Wesen wort /

Die Drijheydt hoogh die in u rust/
 In u houtwt eeuwigh haer wellust/
 Van liefde sterft/

In t' Cloosterken Godts lust berwerft/
 Dus ghingh ick den dagh dooz/
 Dit goedt beelde my booz/
 Dit was al dat ick sprack/
 Tot die mijn hert ontstact:
 T'was goedt naer die begheerten mijn/
 Maer blooter moest mijn ziels zijn;
 Het moest al af/

Eer Godt my t' Cloosterken self gaf,
 In t' Cloosterken vol vzed'
 En moecht niet komen med'/
 Eer dat my Godt ontfingh/
 Dat beeldt te niere ghingh:
 Een naeckter naer-staen op dat pas
 Tot dien toe-gangh noodigh was;
 T' moest al zijn doode
 In t' Cloosterken der liefde bloode.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede
oft ontblootinghe der zielen, aengaende de
verbeeltheyt van het Goddelijck Wesen,
om over al tot Godt aendachtigh
te zijn.

Wijse: *Cupido triumphant*. Oft: *T'is kleyn wat
ick vertel*. Req. 50.

O Doyst der liefde soet!
Hoe placht den brandt te stieren
Intwendigh mijn ghemoet,
Op wonderbaer manieren/
Om met naer-spozen bly
Te soecken t'allen ty
Dat Cloosterken Godts soet in my;
Waer dat ick ghingh oft stondt/
In werck en ruste stille/
E'twas doyst al wat ick bondt
Tot Godt in mijnen wille/
Tot Godt een minne-blam
Ick ober al vernam/
Tot dat ick t'Cloosterken bequam.
Weer dat ick at oft dronck/
Om Godts licht te sien blincken/
Mijn hert ick Gode schonck/
Op Godt liep mijn gedincken/
Mijn self om Godt vergat/
Ik soecht Godt vooz mijnen schat/
Tot dat ick t'Cloosterken besat.

H'en had' nergkens vermaeck/
 Oft k'wilde Godt aenhanghen/
 Al mijnen lust en smaeck
 Was naer Godt een verlanghen/
 Ick soechte bzoegh en laet
 Paer den volmaeckten graet
 Godts Cloosterken soet boben maet.

H'was wacker/ en ick sloop/
 Ik'en weet wat dat ick dede/
 E'scheen dat ick Godt naer liep
 Door alle plaets en stede/
 E'scheen dat ick met beklagh/
 Soo ick ded' in den dagh/
 In't slaep naer t'Cloosterken Godts sagh.

Ick droomde van den Heer/
 Ick scheen ghenucht te rapen
 Met mijnen inne-keer
 In dat goetd ongheschapen :
 E'scheen dat Godt open ded'
 Die ober-blijde sted'
 Van t'Cloosterken van soeten bred'.

H'was oft ick in't ghebedt
 Met alle mijn aendachte/
 Mijn selven had gheset
 In mijn innighe wachte
 Ik'was als die wacker was/
 En van Godt sprack en las/
 En t'Cloosterken naer spoorde ras.

Ghelijck mijn veffeningh/
 Die ick wacker volbzochte/

Op Godt gheduerigh ghingh/
 In't slaep ick Godt oock sochte:
 Want ick ontweckt boozwaer
 In wercken altegaer
 Het Cloosterken Godts spoozde naer.
 Tol Goddelijcke min
 Mijn ziel in alle weghen
 Weer ick upt-ghingh oft in/
 Soecht Godt te komen teghen/
 Wat datmen my boozhiel/
 Watter te segghen viel/
 Naer t' Cloosterken trock mijne ziel.
 My bond' ick onghepaeyt/
 Om dat ick van Godt wiste/
 En hem/ die't al versaeyt/
 Noch naer t'gheniet ghemiste :
 Godt wild' ick schoutwen aen/
 Iek soecht in Godt te gaen/
 In t' Cloosterken Godts wild' ick staen.
 Mijn jaeghinghe was groot/
 Ghetweldigh mijnen luste/
 Nochtans niet alles bloot/
 Noch ghenoechsaem met ruste;
 It'had in mijn innigh werck
 Een beeldt noch in't ghemerck
 Met dyft naer t' Cloosterken te sterck.
 Quijt moest ick wesen heel/
 Al t'ghene dat verbeelde/
 Want t'ded' my achterdeel/
 En Godts aenschouwingh steelde:

In t' Clooſterken alleen
 Stil moeſt ick ſoetken Een,
 Waer beelden aen en koſten gheen.

De Godt. ghenietende,

Dat de Armoede der krachten gheleghen was
 in een ontblootinghe,

Der Ghedachteniſſe van al het ghene dat niet en
 was eenen blooten onvermenghelden Godt.

Des Verſtandts van alle t' ghene dat niet en was
 eenen klaeren onbegrijpelycken Godt.

Des Wilts van al t' ghene dat niet en was eenen
 innighen ober-verſtandelijcken Godt.

In den eerſten vande Armoede, oft ontblootinghe
 der Ghedachteniſſe van al t' ghene dat niet
 en vvas eenen blooten onvormenghel-
 den Godt,

Wiſe: Wonderbaer was den boom. Oft; Bly was
 die ziele puer. Req. 25.

Tot d'leven ober-ſoet
 Der ongheshapen weelden
 Quam vrolyck mijn ghemoet
 In blootheydt alder beelden/
 Als mijn ghedachtenis verledicht dien bont
 Van t' onvermengelt Een in t' Clooſterken naer
 Met een ghedacht verheught (ſtont.
 Ontliep

Ontliep ick alle dinghen/
 Als die de hooghste bzeught/
 Mijns gheests niet aen en ghinghen:
 Om een goet dat my was in t' Cloosterke al weert/
 Hiel ick my als verrijt van hemel ende eert.
 K'en bond' niet dat bolded' /
 Mijne innichlyck verlanghen/
 Noch daer ick mijnen bred'
 Kost bupten Godt aenhanghen: (gaf/
 Wat my Godts aenschijn niet in t' Cloosterken en
 Daer had' al mijn gedacht een puer verleeden af.
 Wat niet bloot Godt en was/
 Hoe dat my quam te bozen/
 Wierdt doorz Godts liefde ras
 In mijn ghedacht verlozen:
 T'gedencken dat ick had' moest wesen Godt alleer;
 Moest onbermégelt zijn in t' Cloosterke maer Een.
 Niet en moecht in my staen/
 Op niet en moecht ick vallen/
 Mijne bloot ghedachte gaen
 En moecht op niet met allen/
 Van alles wesen naeckt / verstorven ende doot/
 Om te behouden maer in t' Cloosterke Godt bloot.
 Bloothéyt wees my den schat
 Der innichste ghenuchten/
 Die ick in Godt besat /
 Daer al de rest moest bluchten/ (puer
 Daer gansch niet zijn en moecht dan een ontwesen
 Om t' Cloosterken des geest boven geest en natuer.

Dat Een sonder iet meer
 Moecht mijnen gheest ghenieten/
 Oft in mijnen toe-keer
 Moest my dat Een ontblieten/
 In t' Cloosterke mijns gronts in alderley manier
 En liet dat Een my toe niet d'alderminste fier.
 Arm moest ick wesen heel
 Self van mijns selfs ghedincken/
 Oft t'was mijn achterdeel
 Aen t' Goddelijck in-blincken/
 Dat onbermengelt Een sijn selven niet en boot/
 Van daer ick al de rest om t' Cloosterken uytfloot.
 Te slecht was en te kleyn
 By Godts hoogheden rijcke/
 T'was al by Godt onreyn/
 T'was Godt al onghelijcke/
 Om Godts genieten puer / van allen anderheyt
 In t' Cloosterken mijns Godts / was mijn ziel af-
 (ghescheyt.

De Godt-ghenietende , sprecckt vande Armoede oft
 ontblootinghe des verstandts , van al t'ghene
 dat niet en vvas eenen klaeren onbe-
 grijpelijcken Godt.

Wijse : *Mon cœur mon cœur.* Oft : *Wat is de liefde*
puer. Req. 65.

De schepsels al-ghelijck
 Sa ch ick te wesen duyster/
 Als ick quam in dat rijck

Van den ghewenschten luster/

Daer d'aenschijn Godts mijn intwendigh gesichte/

Soo vrolijck med' in t' Cloosterken verlichte.

Dat onderbond' ick klaer

In dat intwendigh leven/

Als ick was staende daer

In mijnen grondt verhebers/

Daer d'aenschijn soet/der Goddelijcke sonne

Schoonheden al/in t' Cloosterken verwonne.

By dat licht oer-groot

Was allen lichte kleyne/

Verwozpen ende smoot/

Onsupber en onreypne ;

Die schoonheyt Gods in t' Cloosterke der minnen/

Was oer-klaer boven verstandt en sinnen.

Wat ick begriypen kost/

Moest zijn een creature/

Ik moest daer van zijn berlost

In oer-wesen pure

By dien Al was al de reste minder/

Dacr ick van leed' naer t' Cloosterke groot hinder.

Dat minder was als t'goedt/

Daer't hert op moeste letten/

Tghemerck van mijn ghemoedt

In duysternis moest setten:

T'was duyster al by t' Goddelijck in-blincken/

Wat dat ick moecht uyt t' Cloosterke verdincken.

Verbeeldtheydt in't verstandt

Benam my Godts in-schijnen/

Ghelijck in d'oogh het sandt

T'ghesiechte doet verdwijnen/
 Jae met meer schaed' aen t'Goddelijck gebzuyckē/
 Ded' dat mijn ooggh in t'Cloosterken toe-luycken.
 Daerom als Godt my riep/
 Daer Godt self wierdt vernomen/
 Ick schepsels al ontliep/
 Om bloot tot Godt te komen:
 De schepsels al in t'Cloosterken der weelden/
 kleyn ende groot waren al duyster beelden.
 Die eeuwighe schoonheyt
 Die d'innigh licht oozsaecte/
 Niet dan in't hert ghescheyt
 Van beelden haer vermaecte;
 Self oock t'berstant in t'Cloosterken verlozen/
 Moest zijn eer Godt op't klaerste lichte vozen.
 Niet dat t'berstandt nochtans
 Naer weseelijck vermoghen/
 My wierdt heel ende gansch
 In alderwijs ontoghen/
 Maer rechts verloor sijn beeldelijck uyt-wercken/
 Om klaer op Godt in t'Cloosterken te mercken.
 T'berstant moest wesen stil
 Van alle beeldt verledicht/
 Om naer des hooghten wil
 Met blooten gheest ghebredicht/
 Te schoutwen aen Godts schoonheyt ober-schoon/
 Die haer bloot gaf in t'Cloosterken ten toon.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande Armoede oft ontblootinghe des Wils, van al het ghene dat niet en vvas eenen innighen oververstandelijcken Godt.

Wijse: O Godt ick moet u klaghen. Oft: Den nacht die was gheleden. Req. 276.

Ick placht te keeren binnen
 Maer onverbeeldt ghemoedt/
 Als ick recht soecht te minnen
 D'oberberstandigh goedt/
 Intwédich was de stadt/ daer ick moest tot de heer/
 In t' Cloosterken mijns Godts doen mijnen inne-
 In mijnder ztelen gronde (keer.
 Als Godt my binnen brocht/
 Ick d'wesen onderbonde/ (klaer
 Dat ick langh bupten socht/
 Godts klaerheyt over-puer Godts puerheyt over-
 In t' Cloosterkē des lights verborzē bond' ick daer.
 Niet dat dat hoogh gheprezen
 Oneyndigh eeuwigh Een
 Niet en kost elders wesen/
 Oft daer moest zijn alleen/ (gaen/
 Maer dat d'oogh des gemoets niet bloot en konde
 Dyt t' Cloosterken des gronts elders Godt schou-
 Iae self als van Godts gheeste (wen aen.
 Ick innigh wierdt ghenoodt/
 Ick tot die binnen feeste
 Moest gaen van alles bloot/

Oft d'alderminſte beelt dat in my ſtaende bleef/
 Verdoft van Godts gheniet myt' Clooſterken my
 Oock als den gheest ghetoghen dreef.

Buyten den gronde ghingh/

Ick lichtelijck bedzoghē

Het valsche licht ontfingh:

Maer inder zielē gront/daer ſchepſel noyt en quant

Moest het Godt zyn/wat ick in t' Clooſterken ver-

Daerom wat ick aenſchoutwde nauw-

Buyten die binnenſte/

Ick t'gheensins en betrouwde/

Want t' my niet en holde:

T' moest indē gronde ſtaen van't innigh opperdeel/

Daer t' Clooſterken Godts was boven verſtandē

Daer ſtondt mijn ziele pure (gheheel.

In d'innichſte welluſt/

Daer gheene creature

En konde nemen ruſt:

Daer moecht ick winnē by den minnelijckē ſchat/

Die ick boven verſtant in t' Clooſterken beſat.

Wat ick daer buyten kende/

Wat dat my lichte booz/

Ick my daer van ontwende/

Ick grondigh dat verloor:

Mijn krachten al ghelijck/als Godt my inne-liet/

In t' Clooſterken Godts ſelf gingen gelijk te niet.

Daer beeldelijck ghemercke

En ded' niet weſelijck/

Ontwierdt der krachten wercke

In t' innigh zielen rijck/

Daer

Daer self gront en geest met al t'geen dat ic twist
 In t'Cloosterken mijns Godts moesten al zijn
 Wat licht dat ick sagh schijnen/ (ghemist.
 Wat anderen toe-bal/
 Moest daer gheheel verdwijnen/
 Moest daer ontworpen al :
 Godt wilde daer alleen boven verstande gansch/
 In t'Cloosterken sijns selfs uyt-stroten sijnen
 glansch.

De Godt-ghenietende,

Dat de Armoede des Gheests gheleghen vvas in
 een ontblootinghe der duysternissen, die inden
 gheest veroorsaect vvierden, door uytvwendige
 schepsels oft invvendighe verbeeltheden te aen-
 sien, ende bestondt in tvvee puncten.

Te toeten in t' $\left\{ \begin{array}{l} \text{Wederhouwen} \\ \text{Afkeeren} \end{array} \right\}$ des Gheests.

Vande Armoede oft ontblootinghe des Gheest, van
 duysternissen door vvederhouvdinghe des geest
 in vverckelijckheyt, dat sy met het verstant niet
 te seer en viel op het ghene daer sy mede besich
 vvas.

Wijse : *Als wy verr' vanden Pallestijn. Oft: Rijst op.*
 Req. 1.

Te wenschen placht ick naer den dagh/
 Die d'innigh licht my soud' ontsteken/

Als ick in't eerſt verduyſtert lagh/
 En my Godts lichte ſagh ontbreken/
 D'welckmen van duyſterniſſe koſt
 In t' Clooſterken Godts ſien verloſt.
 Dus ſoecht ick heel van anderheyt
 Maer dat ick koſt my te ontmaken/
 Daer mijnen gheest van d'licht gheſcheydt
 Verduyſtert ſtondt in aerdtſche ſaken/
 Daer ick my bondt aen dinghen ſlechs
 Wyt t' Clooſterken te ſtaen ghehecht.
 Van duyſterheyt en ſpreeck ick niet/
 Die uyt quaey beelden konde ſpruyten/
 Want watmen quaedt oft ſondigh hiet/
 Moest daer zijn ber' gheſloten buyten/
 Maer t'was in t' Clooſterken al r'gheest
 Dat goep verbeeldtheyt te zijn ſcheen.
 Met blyticheyt te keeren weer
 Soecht ick van daer ick was gheſoncken/
 Tot d'licht Godts uyt die ſchepfels neer/
 Die niet dan duyſterheypdt en ſchoncken/
 Om t' Clooſterken ſoecht ick altyt
 Maer duyſterheden te zijn quijt.
 Vremt hiel ick my / hoe dat sy my
 Te trecken ſchenen dagh en nachte/
 My hiel ick van hun trecken wy/
 En ſtondt gheduerigh op mijn wachte/
 Dat buyten t' Clooſterken mijn ziel
 Op niet gheſchapens heel en viel.
 'k ſagh alſoo veel aen als ick moest/
 Nochtans met blootheydt alder ſinnen/

Om niet te zijn door die verwoest/
 Als het tijdt was te keeren binnen:
 Ik moest my om t' Cloosterken gaep slaen/
 Van niet te seer te trecken aen.
 'Twas noodigh dat ick omme-gingh
 Dickwils met veelderhande dinghen/
 Maer dat ick die niet aen en hingh
 Was d'leben mijnder oeffeninghen:
 Om t' Cloosterken in dien pat
 Hiel ick my bloot van dit en dat.
 Staen moest ick altijd met t'ghemerck
 Naer al mijn innighste vermoghen/
 Bloot van het werck in alle werck
 Boven verbeeldinghen ghetoghen/
 Om t' Cloosterken van mijnen grondt
 Niet te ontrijcken daer ick stondt.
 Al mijne sorghe die was daer/
 Dat in al t'ghene dat ick dede/
 Ick sagh te houden puer en klaer
 D'oogh mijns ghemoedts in vollen vrede/
 En dat van schepsels groot en kleyn
 Ick my om t' Cloosterken hiel reyn.
 Ken keerde my van d'werck niet af/
 Alst den wil Godts was dat ick wzoechte/
 Maer tot dat werck ick my soo gaf/
 Dat ick't als sonder werck volwzoechte/
 Om t' Cloosterken soecht ick daer met
 Ghelijck te wesen onbelet.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede
oft ontblootinghe des Gheest van duysternissen,
voor soo veel als het inwendigh Af-keeren van
alle verbeeldtheydt in stilte aengaet.

Wijse: Komt Goden uyt den thron. Oft: *Hemelſche
vrolijckheydt.* Req. 70.

Doen mijnen wensche was
Verlicht te zijn van gronde/
Nam ick de blucht ras
Van daer ick duyſter stonde/
Van allen ongheduer/
Van alle creatuer
Ick grondelijck bloot ende naeck
Om t' Cloofterken te zijn ghemaect
Soecht niet begheerten puer.

Op trock ick gheheel af/
Op trock ick gheheel binnen/
Op al dat schepsel gaf/
En steld' ick gheene sinnen/
T'ghemoedt hiel ick van daer/
Godt wild' ick wesen naer:
Om t' Cloofterken van eenigheyt
Wild ick van alles zijn ghescheydt
Met krachten altegaer.

T'was noodigh dat ick't ded' /
T'was noodigh dat ick bliedde
Om Godts innighen bred'
Al wat buyten gheschiedde/

Oft noyt en kost ick my
 Van duysternissen by
 In t' Cloosterken des lichts gheheel
 Voeghen met een klaer opperdeel
 Tot Godts aenschoutwingh by.
 O'aenschoutwingh ober-soet
 Der innighste wellusten
 Van dat inwendigh goedt/
 Daer mijn ziel soecht te rusten/
 My grondelijck bedwongh/
 Dat ick gheheelijck gongh
 Out duyster beelden altemael
 In t' Cloosterken/ eer ick den strael
 Van Godts aenschijn ontfongh.
 Godts aenschijn was te reyn/
 W'en moecht dat niet ghebzuucken/
 Ofte beelden groot en kleyn/
 Moest ick her herte luycken;
 Dat blinckende soet Een
 Begheerde t' hert alleen:
 In t' Cloosterken Godts klaren dagh
 Als ick naer mijn verlanghen sagh/
 En sagh ick beelden gheen.
 Eer dat die klaerhepdt schoon
 My innigh lichte bozen/
 Al uytwendigh vertoon
 In my moest zijn verlozen;
 Welkes was mijn ghewin/
 Dooz uytgangh raecte' ick in:
 Eer ick Godt sagh in dat besluyt

Om t' Cloosterken ghingh ick my uyt
Boven verstandt en sin.

Al mijn gheluck was dat/
Om t' Cloosterken der weelden/
Dat ick niet en besat/

Dat my oorzaeckte beelden:
Wat alle schepsel boeodt
Ick inden gheest ontbloedt;
Aertrijck liet ick en hemel-rijck/
Om t' goedt dat my soo innighlijck
In t' Cloosterken besloot.

Dus dooz d'ontballen seer/
Dooz bloot intwendigh derben/
Dooz krachtighen afkeer/
Dooz puer diep-grondigh sterben
Wierdt mijnen wensch volbrocht/
Ik'ontfingh t'gheen dat ick socht/
Werklaert wierdt mijn innigh ghesicht/
Ik'bond' het Cloosterken vol licht/
Meer dan ick wenschen mocht.

En zee vol rijckhepdt groot
Wierdt daer van my vernomen/

Om dat ick alles bloot
Daer binnen was ghekomen:

T'was goedt boven verstandt/
T'was meer dan oebers sandt/
T'was t' Cloosterken bli sonder druck/
T'was t' Cloosterken vol van gheluck/
T'was puer Godts minnen pandt.

De Godt-soeckende, vvenscht naer het
Goddelijck gheniet in het Cloo-
sterken.

Wijse: *Arridendo, sonando, balando.* Oft: *Weest*
eeuwigh goet ghepresen.

Req. 322.

WJe sal mijn ziele ghebeten
Alles bloot ende by
Dooz liefde Godts ghedreven
Naer t'Cloosterken soo by
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

Oft Godt t'gheluck my dede
Van my gansch upt te gaen
Naer t'Cloosterken vol vrede/
Om met grondigh naer-staen
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

Oft my sulck een ontvlieten
Mijns selfsheydt inne-viel/
Dat quaem dooz een vernieten
In t'Cloosterken mijn ziel
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

164 Den besloten Hof van t' Cloosterken
Dat ick door-grondigh sterben
Pooghde gheduerelijck/
Om Godt recht te be-erben
In t' Cloosterken soo rijck
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

Armoede rijck van deughden
Oft ick arm grondigh waer!
Om met een hert vol vzeughden
In t' Cloosterken soo klaer
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

Moecht ick Godt soo aenhanghen/
Die soo mijn self aen-kleef/
Dat Godt al mijn verlanghen
Om t' Cloosterken boozdt dreef
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

Hoe soud' ick my versincken
In puer verlozenhepdt!
Hoe soud' ick my Godt schincken
Om t' Cloosterken berepdt
Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
Sonder vermoeden.

Hoe soud' mijn ziel ghelusten
Met minnelijcke kracht /

Om door die rust der rusten
 In t' Cloosterken verwacht
 Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
 Sonder vermoeden.

O oorspronck der ghenuechten
 Hensiet mijn minne-smert!
 Naer t' Cloosterken versuechten
 Siet my (om als een hert)
 Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
 Sonder vermoeden.

Hensiet mijn Godt mijn weeneert
 Siet mijnen minnen rouw/
 Wilt my door u verleenen
 Om t' Cloosterken ghetrouw
 Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
 Sonder vermoeden.

Wilt mijnen gheest op-uercken
 Mijn Godt ghebenedijdt/
 In t' Cloosterken my trecken
 Wilt/ dat ick poogh altijd
 Tot die bloeden/ der goeden/ te spoeden
 Sonder vermoeden.

GHelijck uyt grondighe ghehoorfacmheyt armoede des gheests gheboren vvort, soo komt uyt Gheestelijcke armoede des herten Reynicheydt te spruyten, die ghelijck een derde ghelooft tot het leven van dit Goddelijck Cloosterken eygentlijck toe-behoort, daer den Heere van seyt. *Matt. 5. Saligh zijn de reyn van herten, want sy sullen Godt sien.* Maer hier van dient tot meerder klaerheydt met ongebonden reden in een ander boeck ghesproken te vvorden.

Nu vervolght vanden besloten Hof van t' Cloosterken ter ceten vande H. Moeder Godts Maria.

D E N
 BESLOTEN HOF
 VAN'T
 CLOOSTERKEN

Der Gheestelijcke
 V E R R Y S S E N I S S E
 Ter eeren vande H. Moeder Godts
 M A R I A.

Hortus Conclusus soror mea sponsa hortus Conclusus.

Eenen besloten Hof zijdu mijn Suster mijn
 Brupt / eenen besloten Hof. Cant. 4.

E Y G H E N - D I C H T

Tot de H. Moeder Gods.

GHedooght nu dat ick u ghy Godts ghebenedijde
 Een voordeken des lofs, o Coninghin ! toe-vviijde,
 D'welck hoe vvel dat het is te kleyn naer uver vveerd,
 Die zijt een Paradijs des hemels en der eerdt,
 V t'uver eer nochtans van my vwordt op-ghedraghen
 Om dat u hoogheydt groot in't kleyn oock neemt behaghen,
 Princes van hemelrijk met eenen vvensch oprecht
 Is desen lof bedacht van mijne nietheydt slecht,
 Is dit ghesangh ghedicht, O Coninghin verheven !
 Ten minst om mijnder min een teecken u te gheven,
 Vvant u minnaer te zijn acht ick reyn maghet meer,
 Dan vvatmen vvenschen kan naest liefde van den Heer :
 Meer acht ick Moeder Gods naest Godt u te beminnen,
 Dan sonder uve min den hemel oock te vvinnen;
 Vvant die u recht bemint, mindt ghy oock Maghet soet,
 Die in de ziel oorfaeckt t'ghevvin van't eeuuigh goet.
 Die u niet lief en heeft Godts Moeder uyt ghelesen,
 En kan, o reyne Maeght ! niet recht Godts minnaer vvesen ;
 Vvant tot puer liefde Godts moet ghy Princeffe klaer,
 Die heel Een met Godt zijt, bemint oock sijn te gaer.
 Godts liefde puer heeft u tot Moeder Gods verkoren,
 Vvat goedt kan in het hert zijn sonder u gheboren,
 Als gheen goedt sonder Godt in 't hert hem en vertoont
 En dat Godt in gheen hert dan dat u minnen vvoont,
 Daerom met desen prijs vvensch ick uyt s'herthen gronde
 Schoonen Besloten Hof, dat ick u minnea konde ;
 Om dat mijn ziele vweet, dat Godt sijn liefde stort
 In 't hert daer grondich van bemindt zijn Moeder vwort.

Lof hemels Paradijs lof Godts Besloten Hof,
 Lofvveerdigh allen prijs naest Godts verheven lof.

S E V E N

L O F - S A N G H E N

Op de seven Feest-daghen van de Heyli-
ghe Moeder Godts

M A R I A ,

Ende inden eersten ter cereen van haer Onbe-
vleckte Ontfanghenisse.

Wijse: *Bedruckte hertekens.* Oft: *Die blijde*
zielen. Req. 291.

L Of Schepsel schoone!
Lof Maeghden Croone!
Lof alder-puerste creatuer!
Lof Moeder repne/
Soers der fonteyne
Die puer is boven alle puer!
Ghy zyt alleene
Die supber eene/
Die ick mach noemen onbebleekt/
Die niet met allen
Van Adams ballen/
Van Adams blecken aen en treckt.
Uw' eerst beghinne
Schoon Coninghinne

Was klaer gheheel en onbesmet :
 Dooz sijn ghenaeде
 Tot een welbaede
 Begracide Godt u daer met.
 O schoon gheheele!
 Dats uw' vooz deele/
 Soo eertijds u preez Salomon/
 En sulcks wel wesen
 Moest d'uyt-ghelesen
 Schoon Sterr' / die baeren moest de Sen.
 Van duysterheden
 Vyz waert met reden/
 Die waert de deur van't eeuwich licht/
 Dat dooz u straelde/
 Dat dooz u daelde
 Dyt hemelryck tot ons ghesicht.
 Die scheppen konde
 Vyz alder sonde
 Des hemelsch gheesten al-ghelyck/
 Was u oock machtich
 Princes waerachtich
 Te scheppen alder gratie ryck.
 Noe had verdraghen
 Naer sijn behaghen
 Godt die u eeuvelijck verkooz/
 T'serpents in-wercken
 In u t'aenmercken/
 Sonder u daer te hoeden vooz ?
 Iae moestmen dincken/
 Dat iet kost blincken

In d'Enghels dat ghy niet en hadt!

Ghy hoogh ghetoghen

Wie soud' recht moghen

D noemen t'volle gratie vat?

Waer dat ontzake

Die eene sake

In u / die in u konde zijn /

Soo hooghen name

En soud' bequame

Niet wesen wel naer d'tweseu dijn.

Maer hol voorzware

Dol puerheyt klare /

Dol gratie Godts noem ick u nu;

Want door Godts trouwe

Ghy schoonste voutwe

Gansch gheene bleck en is in u.

Die d'overbloeden

Dan alle goeden

D met sijn self ten besten gaf /

Hoe had hy konnen

D d'meeeste jonnen /

En u dat minste trecken af?

Sijn goedthejdt milde

Kost ende wilde

In u doen wonderheden groot:

Daerom uto' ziele

Hy supber hiele

Dan alle bleck door Christus doot.

Hof upt-verkozen!

Waer upt ghebozen

172 Den besloten Hof van t' Cloosterken

Op aerdrijck s' hemels schoonheyt wierdt/
Die u besonder

Door liefde wonder

Met onbelecktheydt heeft verciert.

Schoon boven maten

Wy ons verlaten

Op u/ tot ons u aenschijn keert/

Laet uwen segghen

Worden becreghen

Van die u onbelecktheydt eert.

Weest Patronesse/

O schoon Princesse!

Van die u schoonheyt hier bemint :

Als wy verscheyden/

Wilt ons gheleiden/

Daermen u alderschoonste vint:

Op de Gheboorte vande H. Moeder
Godts.

Wijse: Vyt den af-gront van mijn ghedachten.

Oft: Het is my goet in dees af-gronden.

Req. 156.

N Dien dagh my komt te bozen/
Dat opder eerdt ghy wierdt ghebozen

Keyn Maeght / die Moeder Godts moest zyn/

Dan vzeught versmilt het herte mijn.

Wat goetd is ons door u voozdts-komen?

Wat quaedt hebt ghy van ons ghenomen ?

Hoe

Hoe seer hebt ghy vertroost hier al
 Ons in dit droevigh tranen dal?
 O salighe gheboorte blijde!
 O duysentmael ghebenedijde!
 Daer ons alsulcken dreucht van quam/
 Die ons soo swaeren druck ontnam.
 Hoe menigh duysent in Godt sliepen/
 Die naer u wenschten/haeckten/riepen/
 Daer u gheboorte dagh en nacht
 Ontspreekelijck van wierdt verwacht?
 E'en twijffel niet oft d'onghemeten
 ghenade Godts die liet hun weten/
 Als ghy ghebozen wierdt Princes/
 Wat bloemigh was de roed' van Jes.
 Dat t'Duyfken uyt nu was gheblorghen/
 Wat seker soud' beweeghen moghen
 Met t'Hemels Glijf-tackken groen.
 De goedtheyt Godts tot een versoen.
 Dat tot ghenade Godt gheneghen/
 Om uyt te storten synen seghen/
 G'blp begghen-booghstken langh versocht
 Nu in de wolcken had' ghebrocht.
 Hoe keerde daer die groote gratie
 Al haer ghesucht in iubilatie/
 Verstaende dat in des doodts landt
 Des lebens boom nu was gheplant?
 Hoe loofden sy Godts klaer ghenade
 Wan syne ghift van syn weldade/
 Dat hy nu boozdts boecht had de vroude/
 Die t'hoost der slangh verpletten soude?

Dat

Dat nu den winter was verdweenen/
 En dat bly bloemken was verschenen/
 Daer t' honich bieken soud' gaen op
 Verdoen t' venijn der spinne-kop.
 Maer hemelrycksc he Coninghinne
 Als ghy hier quaemt dit aerdryck inne/
 Daer allen ons gheluck aen lagh/
 Hoe stont dat hemelryck en sagh?
 Hoe stontt verbaest op dien keere
 Dat hemelsch heyz booz Godt den Heere?
 Dat opder eerdt met klaer ghemerck
 Van boven sagh dat wonder werck.
 Eick hiet u d' Arck van d' eeuwigh leven/
 Den gulden Nuttaer hoogh verheven/
 Den schoonen gulden kandelaer/
 Daer d' licht Godts op soud' blincken klaer.
 Sy noemden u de gulde Poorte/
 Den tempel met zyn toe-behoorte/
 T'heyligh der heylighen alleen/
 Daer rusten moest dat eeuwigh Een.
 T'was lof al wat sy van u spraken/
 S'en wisten u niet dan te maken
 D'eerds hemelryck/ d'eerds Paradijs/
 Daer d' woort soud' worden s' menschen spijs.
 Schoon stede Godts wat groote dinghen
 Door u gheboorte wy ontfinghen?
 Wel was ons u gheboorte groot
 T'beghin des levens in de doot.
 O'geschepden wy herr' van Godt saten/
 Wy sonder u waren verlaten/

Dooz u gheboozte Maeghet soet
 Is ons vernadert alle goet.
 Tot u wy dan ons herten stieren/
 Die vrolijk u gheboozte bieren/
 Maectt dat ons u gheboozte bly
 Oorzaeck reyn Maeght des levens 3p.

Op de Presentatie van de H. Moeder
Godts.

Wijse: *Als wy verri' vanden Palestijn.* Oft: *Rijst op.*
 Req. 1.

T Was eertijds eens / als tot den Heer
 Ghy Maeghet ghinght vol minnen brande/
 Ten dienst van die ghy minde seer
 Van u self doen een offerande/
 Dat t'hemelrijk verwondert stont/
 Dat ghy soo seer Godts gratie wondt.
 Met liefde ghinght ghy repne Maeght
 Tot d'eetwighen verheven minne/
 Die eentwelijk u had ghejaeght
 Te baren sijnen afgrondt inne/
 Die eentwelijk verkozen upt
 W had booz sijne liefste Bruyt.
 Die puere Gheesten stonden al
 Op u ghelijck verbaest en saghent/
 Dat ghy reyn Maeghet in dit dal
 Soo d'ooghen Godts quant te behaghen/
 Dat ghy niet sulcken liefde soet
 Ontfanghen wierdt van t'hooghste goet.

Sy riepen al dat ghy moest zijn/
 Die Moeder Godts soude moeten wesen/
 Om dat soo seer hoorz Godts aenschijn
 Ghy repne Maeght waert upt-ghelesen/
 Dat soo seer op u suuer ziel
 Des Alderhooghten liefde biel.

U noemden sy den dagheraet
 Der hemelrijcksche klartcheden/
 Sy seyden dat ghy Maghet waert
 Godt hooghten Nut aer hier beneden/
 Den alderpuersten gulden thsoon
 Van Godts rijckheden ober-schoon.

Elck hiet u met vzeucht menichfont
 De Peerle soet van Hazarette/
 De stede Godts van sijne goudt/
 Den klaren Spiegghel sonder smette :
 Elck een u drijsent prijsen gaf/
 Elck sonde u drijsent namien af.

Verheben ziel klaer creatuer/
 Verkozen duys/ Maeght sonderlinghe/
 Wel moechten al die gheesten puer
 Met u staen in verwonderinghe/
 Dat u Godt in sijns huys besuyt
 Dus hoogh verkoorz hoorz sijne Druyt.

Dat u Godt soo seer hadde lief/
 Soo grooten sorghe hoorz u droeghe/
 Soo wonderlijck u ziel verhief/
 Soo blijden ooghen op u sloeghe;
 Dat schein dat ghy waert d'eenich licht
 Daer hy vermaecte zijn ghesicht.

Metijnen aldersoetsten gheest
 Sy vrolijck inwen gheeste voepde/
 Van hem verblijdt met alle feest
 Ghy vol wellusten daer op groepde:
 Den kus dieijnen monde u boot/
 Ghenuchten al in hem besloot.
 Hy wees u metter handt al-om/
 Sijn liefde was tot u volkomen/
 'Twas alle schoonheydt en rijckdom/
 Die van u wiert Princes vernomen:
 O schatten groot die ghy bernaemt/
 Daer ghy u presenteren quaemt.
 In den wijn-kelder ober-diep
 Sijns wesens wierdt u ziel verzoncken/
 Hoyt opder eerdt hy ziel en riep
 Soo diep/ als ghy daer waert versoncken:
 Verslaghen stondt t'heel hemelrijck
 Van sulcken jonste wonderlijck.
 Hy ded' u d'opperste voozdeel/
 Hy wild' u hoven al verhooghen/
 Hy wilde dat den hemel heel
 De knien vooz u soude booghen:
 Siet waer ghy quaemt Godts Dienares/
 Dat ghy wierdt de opperste Princes.
 U Suster siet hy/ wel bemindt/
 Sijn self hiel hy vooz inwen Broeder/
 Hy nam u vooz Bruydt en vooz kindt/
 Vanijnen Soon koos hy u Moeder:
 O Maeght! o Bruydt! o Duyfken bly!
 Wat groot miraeckel Godts waert ghy!

Wat ick grondeer/ wat ick verdinck/
 Wen kan u noyt prijs ghenoech geben/
 Wat eer/ wat lof dat ick u schinck/
 Ghy zijt altydt noch meer verheben:

Den rechten lof schinckt u alleen/
 Die boven u en stelde gheen.

Ghy alderhooghste dan naest Godt
 W'onswaerts keert met uwe gratie/
 Die v'zolyck staen tot u ghebode
 Ter eeren van u Presentatie:

Ghedinckt dat ghy Godts Moeder zijt/
 Die gratie doen dus kondt alijt.

Op de H. Boodtschap-dagh des Enghels tot de
 H. Moeder Godts.

Wijse: Hierusalem ghy schoone stadt. Oft: Naer
 dat eens was. Req. 129.

West duysent keeren nu ghegroet/
 Cieraet des hemels en der eerde/
 Ick wensch met alle mijn ghemoet/
 Te groeten u naer uwe weerde.
 Met den Aertsch-Enghel Gabziel
 Groet ick u weer/ en weer van herre:
 Van Godt ghegroet weest eeuwigh wel
 Ghy alderschoonste morghen-sterre.
 Wie sal/ o Maghet ! utwen prijs
 Met vollen lof te recht vertellen?
 Die die bly poozt des Paradijs

Ons heden open quaeint te stellen.

Ghetweest had' laugh gheheel aerdrrijck
 Berooft van Godts bly minne-stralen/
 Doen d'lichte Godt ghenadelijck
 Als heden wilde neder-dalen.

Godts hoogheydt sondt den Enghel af/
 Die u reyn Maghet hielde bozen
 Met groetenis die hy u gaf/
 Dat ghy Godts Moeder waert verkozen.

Dat s'wereldts nacht nu had ghedaen/
 En d'eynde was der duysterheden/
 Dat d'hooghste Son' op wilde gaen
 Op den aerdt-bodem hier beneden.

Dat u onthoot dat eeuwigh licht/
 Dat den dagh Godts beghoost te naken/
 Dat ghy schoon Sterr' u klaer ghesticht
 Ter Sonne komst bereedt sondt maken.

Dees boedtschap wast die hy u bracht/
 Die u daer groette vol van gratie/
 Daer ghy u dienst-maeght maer en dacht
 In plaets van die Annuntiatie.

Wel een ghetwenschte minne-stem
 Was dat daer ghy stondt op t'ghebodghste
 Dat ghy verkondight wierdt van hem
 De Moeder reyn des Alder-hooghste.

Den hemel riep tot u verheught
 Lof alder schepselen ghenuchte
 Lof die veroorzaeckt alle vzeught
 Lof die wegh neemt allen ghesuchte.

Hof Peerle Godts in't aerdtſche ſtof /
 Hof klaer Paleys! lof tempel ſchoone!
 Hof rijcken Godts besloten hof!
 Hof alder-puerſten gulden thzoone!

Elck een had u Princeſſe lief/
 Die ſoo bemindt waert vanden Heere;
 Elck een u duysentmael verhieft/
 Die Godt verheven had ſoo ſeere.

Aziel nochtans in't leeghſte ſadt/
 Daer bonde ghy bly utws herten leven/
 Daer was u wooningh/ utwe ſtadt/
 Om Godt den hooghſten lof te gheben.

Ablijſchap s'wereldts blijſchap wiert/
 D'ziel gaf vzeught aen alle zielen/
 D'onpuerhepdt wierdt door u verciert/
 Daer Adams kinders inne vlieten.

Wie dan en ſoud' als heden niet
 Met blijſchap worden ober-goten/
 Wanneer in s'wereldts droef verdziet
 Den hemel wierdt door u onſloten.

Schoon en gheluckigh duysentmael!
 Dat alle ſchepfels u verheffen/
 Die in die hemelrijckſche ſael
 De goedtheydt Godt ſoo quaemt te treffen.

Gheeft my dat ick u nacht en dagh
 Oreyne Maeght ghebenedijde/
 Dat ick oprecht u ſegghen magh
 Ave Maria r'allen tijde.

Op de Visitatie van de Heylighe Moeder
Godts.

maria ginch verult met smot

Wijse: Quoy faut il doncq; amour vainequeur. Oft:
Waert dat vloeyden uyt mijn ghesicht. Oft:
Meynt ghy voorwaer. Req. 36.

Næer de gheberghten Coninghin
Ghinght ghy eertijds de wegh eens in/
Maer dat u Godt had laeten weten/
Dat ghy sijn upt-verkozen waert/
Daer hy van wilde yn ghebaert
Dooz sijne goettheydt onghemeten.
Ghy ghinght vol blijfchap en ghenucht
Met u ghebenedijde vrucht/
Die dooz die baen u wijs te stieren/
Dis booz sijn plaets en eyghen rust
Dreynne Maeght naer sijnen lust
Verkozen had' / tot sijn pleysteren.
O speel-hof Godts! o soet pzeel!
Den hemel sagh naer u gheheel
Dol vzeughden en verwonderinghe/
Sy spraken u prijs ende lof
O Sacristy van't hemelsch hof/
Die Godt ontfinght soo sonderlinghe!
Den hooghen Enghel Gabziel
Die u gheboedtschapt had soo wel/
Kiep dat ghy waert Godts upt-verkozen/
Godts soetste Duyf / Godts Vruydt bemindt/

182 Den besloten Hof van't Cloosterken

Daer Godt in was gheworden kindt/

Daer Godt uut worden soud' ghebozen.

Dat ghy waert Davidts stercke stadt/

Daerden Soort Godes ghekroont in sadt/

Den bergh van Sion hoogh verheben/

De schoonste lebende fonteyn/

Den boom der saligheydt ghemeyn/

Den thoon/en d'arck van't eeuwighe leven.

Hy riep verblijdt met luyde stem

Dat hem dat hoogh Hierusalem

Dooz u wel heel moecht neder-booghen/

Hy pooghde vol lof ende prijs

Met seer eerbiedelijcke-wijs

Dooz Gheesten al u te verhooghen.

Naer hem riept al met stem verheught/

Ghy zijt ons blyschap/ onse bzeught/

ons eer/ ons schoonheydt glorie;

Ghy zijt dooz uwe bzechte groot

Die bzeughen sult de doodt ter doot/

Ghy zijt des wereldts klaer victorie.

Maer daer-en-tusschen hemelsch licht

In t'huyt quaemt ghy van uwe Riche

Daer d'Woort Godes Godts stem wilde leerē

Daer die klaer Son van uwen grondt

Die met haer straelen in u stondt/

Ontsteken moest die Lamp des Heeren.

Ghelijck als met een open stuyt

Des soeten Goddelijcken druyt

Soo ghy daer quaemt Zee der ghenaden/

De huytghenooten al-te-mael

Dat

Dat schein een hemelrijcksche sael
 Met weelden groot quaemt te versaden.
 U. Richt u pzees en u verhieft/
 T. Heel huys-ghesin dat had u lief/
 Om t'goedt dat ghy groot had' ontfanghen:
 De vrucht uws Nichts sprongh op verblijdt/
 Godt wierdt gheloofst/ ghebenedijdt/
 Men hoorde niet dan Godts Lof-sanghen.
 Self t'hemelrijck op dien hode
 Riep Heyligh/Heyligh/Heyligh Godt!
 Verbult zijn d'hemels en aerdrrijcke
 Met dien maeghdelijcken thzoon
 Ws menscheuyds klaer en over-schoon
 Van utwe glorie Goddelijcke.
 Naer ghy door t'vier Godts heel ontbonckt.
 Magnificat Princesse songht
 Met utwe stem soo seer besonder/
 Dat het gheluyt in Godts ghehoor
 Te boven ghingh des hemels Choor
 Door u Musieck/ o Maghet wonder/
 O melodij Godt aenghenaem!
 O stemme tot Godts lof bequaem!
 O stem vol hoaghe vrolijckheden!
 Die tot Godt op-ghingh onbelet/
 Daer't al door wierdt in vzeught gheset/
 In hemelrijck en hier beneden.
 Nu singhen moecht ick wel o Zyude!
 Dat u stem in mijn ooren luydt;
 Want u stem is vol weelden pure;

Met utwestem toech ober-bly'
Wilt visi teren Maaghet my
In't uyt-gaen mijnder lester ure.

Op de Purificatie van de Heylighe Moeder
Godts.

Wijse : Ave der Maeghden Croone.
Oft :

Schoon boben alle vrouwen/
Puer ende puer gheheel/
Van bleck en was t'aenschoutwen
In u noyt d' minste deel/
T'was supber wat Godt in u sagh/
Weel schoonder waert ghy dan den dagh/
Daer Godt in neghen maenden lagh,
Nochtang ghy uytberkozen
Tot t' Goddelijck versoen
Met utnen nieuw ghebozen
Ghinght d' outvde schult valdoen/
Van alle blecken af-ghescheydt
Om te boldoen ginght ghy bereydt
De schulden van onsupberheydt.
O Coninghin der eerden
Ende van hemelrijck
D'weerde boben weerden
Was booz Godt blijckelijck!
Ghy waert die schoon die over-schoon!

Die Beerle puer/ die Maeghden Croon/
 Waer Godt ghestelt had synen thoon.
 Die hooghste Seraphinen
 V siende blincken hier/
 Met die klaer Cherubinen/
 Ontbonckten als een vier/
 Om u met uwen soeten Al
 Met allen lof en onderbal
 Te moghen eeren in dit dal.
 Princes die neghen Choozen
 Merckten op Godt den Heer/
 Om d'woordt te moghen hoozen/
 Daer sy naer wenschten seer/
 Om van dat hemels soet beslypt
 Tot uwen dienst te dalen uyt
 Ghy Godts verkozen hooghste Wuyt.
 Sy riepen met Lof-sanghen/
 Als ghy den kerck-gangh ghinght/
 Hoeschoon zijn uwe ganghen/
 Die den Soon' Godts ontfinght ?
 Wat wonder wesen is u kindt/
 Daer ghy soo seer van zijt bemindt/
 Daer ghy rijkheden al in vindt ?
 Sy loofden utwe seden/
 Sy pzenen u ghelaet/
 Sy wilden hier beneden
 Vereeren uwen staet/
 Sy songhen al met stemme bly
 Oprecht valmaeckt en puer zijt ghy
 Van alle blecken Maghet by.

O Kerck-gangh vol ghenuchten

Die ghy Princesse deet/

Met die bly vucht der vuchten

Veel soeter dan men weet!

Daer ghy verciert met alle deught

Met u dzoeght vrolijck en verheught

Des hemels en des wereldts vzeught.

Hemelsche Coninghinne

Wat blijfchap ghy vernaemt/

Als ghy den tempel inne

Met u bly vuchte quaemt/

Daer Simeon u schaepten prees/

D'welck Anna lof en eer betwees/

En een ghemeene vzeught op vees.

Hoe wierdt u kindt verheben?

Hoe wierdt u vucht om-bat?

Wat Lof-fangh wierdt ghegheben

Aen uwen rijcken fchat?

Hoe wierdt gheprezen d'eentwigh goet?

Hoe wierdt ghedanckt Godts mildtheit soet?

Hoe smolt in vzeughden u ghemoet?

Met blijfchap ober-goten

Was uwen pueren grondt/

In klaerheyt Godts besloten

D'fuyber herte ftondt/

Een zee der weelden in u ziel

Wyt die fonteyn des levens viel/

Die uwen gheest in klaerhepdt hiel.

Hemelsche creature/

Kept ober-reyne Maeght/

In puerheydt over-pure
 Hebt ghy den Heer behaght/
 Ghy zijt die schoon drupf onbesmet
 Der nieuw ende der outode wet/
 Die Godt in puerheydt heeft gheset,
 Wilt dan purificeren
 Princes oock onsen gheest/
 Die anders niet begheren
 En konnen in uw' feest/
 Dan dat ghy wilt ons deelen mede
 Van t'voordeel/ dat den Heer u ded'/
 Dat ons hert puer zy t'allen sted'.

Op de Hemel-vaert van de Heylighe Moeder
 Godts.

Wijse: *Mondeken soet.* Hard. Oft: *Hoe ligh ick hier
 in dees allenden.* Oft: *Ghewenschte doot.*

Requiem. 43.

Als heden wast schoon bloem der bloemen/
 Dat Godt die t'zijnder lust u schiep/
 Die sijne Bruydt u wilde noemen/
 W t'hem waert op ten hemel riep/
 Daer vrolijck u ter hooghste feesten
 Ghelepyden al des hemels gheesten.
 Dat hemels hof had een verlangen/
 O peerle schoon/ o rijcken schat/
 Om uyt dit aerdtvriek u t'ontfanghen
 In d'hemelrijcksche blijde stat;

• C'riep

C'riep al naer u schoon creature/
 Die Maghet waert en Moeder pure.
 Den Schepper self der hooghste lichten
 Die wilde sien vooz sijn aenschijn
 In d'hemelrijcksche klaer ghestichten/
 Daer ghy moest opperlichte zyn:

Naest hem wild' hy den thzoon u schincken/
 Die schepsels al soudt ober-blincken.

O rijcken pandt hier opder eerden/
 Die d'aerde naer den hemel sondt!
 O peerle van berheken weerden/
 Daer t'hemelrijck ghebooght vooz-sondt!
 O peerle naer den eersten steene/

Gh'en hadt voozwaer ghelijcke gheene!
 Wat melody der neghen Choozen
 In utwen hemelschen op-ghangh
 Was Coninghinne toch te hoozen
 Van allen ober-soeten sangh?

Daer elck een quam u te ghemoete/
 Om u te doen sijn eyghen groete.

Sy daelden al op het ghebooghste/
 En songhen met een stem ghemeyn/
 Glorie zy Godt in't alder-hooghste/
 En u naest Godt o Maghet reyn;

Elck quam u doen dees salutatie/
 Klimt hoogher op ghy vol van gratie.

C'riep al klimt op ghy suuer ziele/
 Klimt op ghy schoone Magariet/
 Daer alle gratie Godts in viele!
 Ontfanght den kus die Godt u biedt:

Princes u plaets is hooghcr berre/
 Klimt op klimt op schoon Mooghen-sterre!
 Klimt op ghy reyn/ ghy supber/ klare/
 Ghy sonder blecke duybe soet/
 Klimt op/ klimt op ghy wonderbare
 Vriendinne van dat hooghste goedt;
 Triep al klimpt op Princesse schoone/
 Naest Godt besit den hooghsten troone.
 Eick sprack en riep lof hoogh verheben/
 Lof alder-klaersten Sonne-strael/
 Lof Arcke schoon van't eeuwighe leven!
 Lof onser blijshap altemael!
 Lof schoone Bruidt der hooghste minne!
 Lof hemelrijcksche Coninghinne!
 Lof lampe klaer / lof speel-hof blijde!
 Lof Paradijs soet boven maet!
 Lof duysentmael ghebenedijde!
 Die lof-sanck al te boven gaet:
 Lof tempel Godts/ lof Tabernakel/
 Lof alder-meeste Godts mirakel!
 Sy songhen al/ u wanderlinghe
 Hebt ghy volbrocht in't nederdal/
 Ghelijet nu dees veranderinghe/
 Die sonder eynd' hier dueren sal/
 Dees weelden groot/ dees schoonheydt rijcke
 Besit Princes nu eeuwelijcke.
 Ghy Coninghin dan upt-ghelesen
 Regneert daer eeuwighe nu ghecroont/
 Den stoel hebt ghy naest t'hooghste toesen/
 Den hooghsten thoon ist daer ghy woont.

By die fonteyn vol van wellusten
 Ghy salichlyck salt eeuwigh rusten:
 Du dan tot u van hier beneden
 Princes al onse suchten gaen/
 Onswaert toch uyt die salicheden
 Wilt Maghet u ghemercken slaen;
 En als ons wordt dit dal ontnomen/
 Ons toch tot u laet Maghet komen.

Op de seven Blijenschappen van de H. Moeder
 Gods; ende inden eersten op den H:
 Kerfnacht:

Wijse: *Il faudroit bien que la Constance.* Oft: *Wie
 sal hier soo komen tieren.* Oft: *Wat is de
 doot.* Req. 46.

Hoe smolt u ziel in weelden pure/
 Hoe waert ghy schoon Princes verblijdt
 Op die gheuenschte morgghen ure/
 In dien midder-nachtschen tyd/
 Als ghy reyn Maeght bly Moeder waert
 En d'licht des wereldts hadt ghebaert.
 O blyschap groot daer uwen gheeste
 Vol troost versonck soo grondelijck
 In der Gheboorte blijde feeste
 Van sulcken bzeught van hemelrijck!
 Die daer hoorz u lagh jonck en teer/
 En over als was Godt en Heer.
 Ohy knielde voorz u Nieuw-ghebozen

Soet kindeken en lieften Al/
 Ghy waert gheheel in hem verlozen/
 Die daer voor u lagh inden stal:
 In wien Al die ghy aen-saeght/
 Waert ghy versonden reyne Maeght.
 De Seraphinen van daer boven
 By t' scribbeken bli neer-ghe daelt
 Die klare Sonne quamen loben/
 Daer t' hemelrijck van wierdt door-stract.
 Sy u bli Sterre schoutoden aen/
 Daer sulcken Son was upt-ghegaen.
 Sy saghen dat daer was ghebloten
 Dyt u die zee / o klaer fonteyn!
 Dat ghy waert in die zee besloten/
 Die ghy ghebaert hadt Maghet reyn;
 Dat hun begriep te boven ghingh/
 Wat weelden dat u ziel ontfingh.
 Lof hooghen Godt / lof Maeght besonder!
 Riepen sy vol van alle vreught /
 Lof Schepper hoogh / lof Schepsel wonder!
 Die aerd' en hemelrijck verheught:
 Lof hemels lichten alle bey
 In dees verduysterde valley!
 Lof Iesu soet! lof Maeght volkomen!
 Lof Sterr' en Son' / lof alle twee
 Lof die voor Moeder hebt ghenomen
 Dees blijde Moeder sonder twee!
 Lof Moeder bli! lof eeuwiggh goet!
 Maria lof! lof Iesu soet!

Wie sal't vermaeck betwoorden konnen/
 Dat daer alsdan Maeght is gheschiet?
 Hoe dat in u wierdt over-wonnen

D'ontfanghbaerhepdt door t'soet gheniet?
 Als ghy daer saeght bly Moeder aen/
 Daer ghy soo seer van wierdt voldaan.

Ghy saeght hem aen met heete minne/
 Op u stondt sijn ghestecht gheplandt/
 O hemelrijcksche Coninghinne
 Hoe wierdt u vierigh hert verbandt ?

Dat schouwven aen dat minne-bier
 W smilten ded' heel in pleyffer.

U lipkens tuckten aen sijn wanghen/
 W gaf hy sijnen minne-kus;
 Aen uwe borst moeght ghy hem hanghen
 Die u verheben had aldus

Kejn Maeght wat over-groot voordeel
 Was op u borste dat juweel

Wel was voorwaer een Croon der Croonen
 W uwen liefften repne Bruyt/

Die hem soo soet u wilde toonen/
 Daer sulcken weelden bloeyden upt;

Dat ghy door weelden over-groot
 Den hemel hadt in uwen schoot.

O henuchte wast seer hoogh verheben/
 Dat tusschen u bly armen loegh/

Die die brenghet was van't eeuwigh leven/
 Die in sijn handt den hemel droegh:

Den hemel met verbaesthepdt sagh/
 Dat Godt in u teer armen lagh.

Nu staet ghy daer u t'goedt der goeden
 Met volle zee en ober-stort/
 Daer u den bloedt der hooghste bloeden
 Vol allen troost gheschoncken wordt :

Och oft den Liefsten ende ghy
 Van daer een oogh eens sloecht op my!
 Och oft van daer eens in mijn ziele/
 Die soo naer u reyn Maghet dorst/
 Een drupken kleyn toch neder-viele
 Dyt utwe Moederlijcke borst!

O Maghet moecht de ziele mijn
 Deelachtigh van een druppel zijn.

Op de Blijshap vande H. Moeder Godts, op den
 H. Dry Coninghen dagh.

Wijse : O Godt ick moet u klaghen. Oft : Binnen
 dien dat mijn ooghen. Hard. Oft : Den nacht
 die was gheleden. Req. 276.

Dry Coninghen van verre
 Hemelsche Coninghin
 Ghelepd't door eene sterre
 Saecht ghy bly komen in
 In t' stalleken als ghy in u Bethleemische reys
 Met uwe Liefsten hielt u Conincklyck Daleys.
 Princesse van daer boven
 Hoe wierde u ziel verheught/
 Hun siende komen loben
 Dws herten ware bzeught?

Wat blijfchap u gemoet / wat weelden utwē groent
 Op dien oogē-blick reyn Maeghet onderbont?
 Hun saeght ghy plat ter eerden
 Peer dalen t' zijnder eer/
 Om hem naer sijnder weerden
 Als Godt t'aenbidden zeer:

Met grondelijck pleyfier booz utwen soeten Al
 Saeght ghy vol vzeughden doen hun menigen
 Met duysent minne-groeten (voet-bal.
 Princes booz u aenschijn
 Kusten sy sijne voeten
 Sonder verfaedt te zyn/ (klop

En tot u meerder troost met grondich bozt ge-
 Storteden daer verblijt van vzeugden tranē op.
 Sy loofden en sy pzesen
 O met u soetste kint/
 Lof alder-hooghste wesen!
 Lof Maeght van Godt bemindt!

Lof aldersoetste Son op aer: rijck lang verfocht!
 Lof sterre die ons hebt dit lichte boozt-gebrocht.
 Lof schoonhepdt ober-schoone
 Kiepen sy al-te-gaer!
 Hoe slecht is desen thzoone
 Booz u hoogheden klaer!

Den hemel komt u toe die desen stal verkieft/
 O liefde totter eerdt daer ghy u om verliest.
 Hoe smolt ghy in ghenuchte
 Hemelsche creatuer?
 Wat sy die soete vruchte
 Ws lichaems Maeghet puer

Met liefde gróndelijck/ met winnelijcken docht
Schenē te wenschē heel hun hert uyt hare bocht.

Gheheel stondt ghy verdroncken

In blyfchap/ en pleyfier/

Dat ghy hun saeght ontvoncken

In sulcken minne-bier :

Dat ghy hun inden geest tot Godts eer en prijs
soo seer ontsteken saeght in minnelijcke-wijs.

Met hun ghy duysent feesten

hielt Coninghinne soet/

Waer af des hemels Gheesten

Doek danckten d'euwiggh goet/

Dat uwe vruchte blij gheheel des wereldts nacht.

Soo klaerlijck had verlicht dooz Goddelijcke

Sy saghen uw' wellusten/

(macht.

Sy loofden uwen schat/

Sy d'aerde selver kusten/

Die ghy betreden hadt/

Die sy weert dedē meer/daer sy meer hielen van/

Dan al dat opder eerdt geacht groot wesen kan.

Nu ist in d'oppersteden

Daer ghy Princes regneert/

Dat in die saligheden

Met hun ghy glozieert/

Dat in dat hooghste goet sy met hun eeuwelijcks

In alle brengt besit den thsoon van hemelrijck.

Princes dooz u ghenaden

Al zijn wy eerd' en stof/

Ons thoonen u tweldaden

Wilt doek in't hemels hof/

Wilt toone Maeght puer dat gy een Moeder zijt
Die Euas kinders al gheerne ghebenedijt.

Op de blijfchap vande H. Moeder Godts in't vin-
den van haer Ghebenedijdt Kindt inden
Tempel.

Wijse: Wel op mijn schoon vrindinne, rijst uyt den slaep
der sonden swaers. Oft:

Hemelsch licht uyt-verkozen/
Princesse van Godts opper-stadt/
Gheluckighe ghebozen/
Wat blijfchap uwen gheest besat?
Als u reyn Maeght ghebeurde dat/
Dat ghy uwen Beminden /
Die ghy in't gaen verlozen hat/
In't huys Godts quaemt te binden.
In't huys Godts quaemt te binden.
Wel wist ghy Maeghet reyne/
Wat overtroostelijck gheniet
Die lebende Fonteyne
Vrozelyck onderbinden liet/
Wat lustelijcken over-bliet/
Als ghy met hem mocht leven/
Dat in u ziele was gheschiet/
O Coninghin verheben.
O Coninghin verheben.
Ghy kende sijne weerde/
Dat hy boozwaer Princesse soes
Alleen was op der eerde/

Die mocht ghenaeemt zijn d'ewigh goet/
 Die met veel meerder overbloedt

Dan herte kost verdincken/
 O Coninghin in u ghemoedt

Kost alle weelden schincken/
 Kost alle weelden schincken.

Uoortwaer dan wel met reden/
 Als ghy hem inden tempel vondt/
 Vol troost en vrolijkheden

In utwen gheest Princesse stont/
 Met recht teyn Maeght in utwen grondt/
 Om utwen upt-ghelesen/
 Dan bzeught en liefde puer doorzwondt

Hem siende wel mocht wesen.
 Hem siende wel mocht wesen.

Iae toch ghebenedijde
 Oorzaeck hadt ghy des bzeughts voortwaer/
 Dat ghy die Peerle blijde/
 Dat ghy weer vondt dat lichte klaer/
 Dat ghy weer saeght / die sonne daer/
 Die met soo soete stralen/
 Met sulcke weelden wonderbaer
 U ziele quam t'onthalen.
 U ziele quam t'onthalen.

Hem vondt ghy die ghy sochte/
 Die u bzeught was in allen noot/
 Die d'leven u aenbrochte;
 Want sonder hem waert ghy als doot;
 Hy gaf u weelden over-groot/
 Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Iae toch ghebenedijde

Oorzaeck hadt ghy des bzeughts voortwaer/
 Dat ghy die Peerle blijde/
 Dat ghy weer vondt dat lichte klaer/
 Dat ghy weer saeght / die sonne daer/
 Die met soo soete stralen/
 Met sulcke weelden wonderbaer
 U ziele quam t'onthalen.
 U ziele quam t'onthalen.

Hem vondt ghy die ghy sochte/
 Die u bzeught was in allen noot/
 Die d'leven u aenbrochte;
 Want sonder hem waert ghy als doot;
 Hy gaf u weelden over-groot/
 Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Hy was u bzeught alleene;

Waer van als ghy u vondt ontbloot/
 En hadt ghenuchten gheene.

En hadt ghenuchten gheene.

Daerom naer u verlanghen

Soo ghy hem quaemt te schoutwen aen/
 En op sijn soete wanghen

Mocht u reyn ooghen maghet slaen/
 Was utwe supber ziel voldaeln/
 In puer volkomen ruste

Saecht ghy Princes u selven staen
 Vol hemelsche welluste.
 Vol hemelsche welluste.

Want ghy daer vondt den schoonen/
 Den eenighen die u volded' /

Die die Croon was der Croonen/
 Die u bzoecht alle weelden med' /

Die alleen was utw's herten bzed' /
 Die alleen was den ghenen/
 Die ghy ghesoecht hadt t' allen-sted' /
 Maer dat hy was verdwenen.
 Maer dat hy was verdwenen.

Ghy vondt daer u ghenuchte/
 Vgoedt/ u bzeught sonder ghetal/
 Vdoersaek van u ghesuchte/
 Vwien ghelwenschten soeten Al/
 Die ghy ghemist hadt by ghebal/
 Wiens verlies te bozen
 Vdzoever was ghelweest dan gal/
 O Maghet uptberkozen.
 O Maghet uptberkozen.

O Maghet uptberkozen.

O Maghet uptberkozen.

Daer nu zijt ghy ghetoghen/
 Daer u den Alderhooghsten riep/
 Daer ghy sult eeuwiglyc moghen
 Gheboert in Godts af-gronden diep
 Ghenieten saligh die u schiep
 Hoben sin en verstande/
 Daer hier al uwen wensch op-liep
 In klaren minnen brande,
 In klaren minnen brande,
 Ghy dan aldaer gheseten
 Daer alle baren zijn ghestilt/
 Daer troost is onghemeten/
 Daer ghy in Godts wellusten smilt/
 Ons niet vergheten Maeght en wilt/
 Maer ons in dees allenden/
 Wijst/ u bzeught/ u bystant mit
 Princes wilt neder senden,
 Princes wilt neder senden.

Op de blijschap vande Moeder Godts, op den
H. Palm-sondagh.

Wijse: *Ha qui hater a le temps.*

O Ghy uytverkozen maeght
 Die behaeght
 Hebt soo ober-seer
 Hier voer Godt den Heer!
 Dat hy daer ghy nu woont/
 Maest sijnen thoon u heeft ghekroont.
 Hoe onsprekelyck verheught/

Hoe vol bzeught

Was utws herten twensch?

Was heel utwen mensch

Met Godts gheest ober-gheest

In utws soons Palm-sondaghsche feest?

Welcke tongij betwoerden kan

Hoe ghy dan

Personckt in pleyfier?

Dat op die manier

Men hem soo sonderlingh

Bly' in Hierusalem ontfingh.

Docht u niet dat u d'hooghste son

Dan beghon

Op dit eerts beslupt

Klaer te schijnen uyt

En dat tot Godt gheskiert

Met licht al woorden soud' verciert?

Dat het saedt van d'eeuwigh woordt

Komen voort

Soude met ghenicht

Tot volkomen vrucht/

En d'onkrupdt ober-al

Vergaen soud' in dit neder-dal.

O Princes van hemelrijck

Eeuwelijck!

In wat minnen brandt

Verfmolt u verstandt/

Als hy die stadt quam in/

Die alles goeds was een beghin.

Dupsent mael ghebenedijdt

Hoe verbljdt
 Was u supber ziel ?
 Datmen Coninck hiel/
 Dat m'hem vooz sulcks in-brocht/
 Die alleen Coninck wesen mocht.
 Hadt ghy moghen onbelet
 Een trompet
 Maghet t'zijnder prijs
 Slaen naer d'ouwde wijs/
 Hoe hadt ghy utwe stem
 Doen gaen dooz heel Hierusalem.
 Uyt-gheleydt wel over-klaer ?
 Hadt ghy daer
 Sijn komst opder eerdt/
 Sijn verheben weerdt/
 Die uyt ghenaele diep
 Den hemel self en aerde schiep.
 Hoe hadt ghy Princes verteldt
 Sijn gheweldt/
 Sijn macht Goddelijck/
 Sijn onepndigh rijck/
 Hoe hadt ghy hem verhooght
 Waer onder hem den hemel booght.
 Prijs en lof ontzack u gheen
 Van dat Een/
 Om dooz heel de stadt
 Den Magnificat
 Van meutins met stemme soet
 Te singhen van dat hooghste goet.

Uwe blijfchap op dat pas

Wonder was

Wonder was den bred'

Dien ziel bolded' /

En reden oock niet kleyn

Tot vzeughden hadt ghy Maghet reyn.

Alder-klaerste creatuer

Ober-puer

In dat hooghste nu

Vindt ghy vzolijck u /

Daer met des Heeren lof

Ghy heel verbult des Hemelsch Hof,

Sallgh die daer glozieert /

En regneert /

Die daer eeuwiggh blijft /

En Godt lof toe-schryft /

Daer ghy upt allen druck

Rust in oneyndelijck gheluck.

Coninghin toch u ghesicht

Hoogh verlicht

Van daer daer ghy staet /

Tongswaerts neder-slaet /

En ons in dit verdziet

Met ooghen der ghenaed' aensiet!

Op de blijfchap van de H. Moeder Godts op den
H. Paefdagh, als fy haren ghebenedijden
Sone vervvesen fagh.

Wijfe: *Beata immaculata.*

L Of blijde ghebenedijde/
Die naest Godts throone bliuckt/
Die haerde blijd' op der aerde
T'klaer licht / dat u ghedincckt:
Met wat ghenuecht u blijde drucht
Verdwonen ded' al u ghesucht?
Besonder wat blijfchap wonder
Schonck hy u ziele dan/
Vol vzeughden die u verheughden/
Meer dan men segghen kan/
Als ghy reyn Maeght verrefen faeght
Hem / die ghy doodt droef hadt beklaght?
T'foet lichte van sijn ghesichte
Dat hy u Maghet gaf /
Den routwe / die perse nouwe
Van u nam grondigh af:
Ghy die't bevondt in utwen grondt/
Die vzolijckheydt alleen verftondt.
U leven u weer ghegheben
Met sijn ghesichte fcheen/
Doort derben die fcheent te sterben/
Als hy in't Crups verdween:
Die waert als doot in sijnen noot/
Hem fiende weer had vzeughden groot.

T'ghe.

T'ghemercke met liefde stercke

Ghy op sijn leden sloeght/

Oft wonden noch in hem stonden/

Die ghy in't herte droeght:

Bly creatuer gh'en bondt quetsuer

Behalvens die vijf wonden puer,

Hoe spreken/ hoe moest uyt-breken

Die liefde van u twee/

Die dzoncken/ die waert versoncken

In eender weelden zee:

T'was al pleyfier/ t'was minne-bier/

T'was bzeught in alderley manier,

Ohy bzeeghde wat u behaeghde

Hem die u antwoorzt gaf;

Sijn leden vol bzoelijckheden

Saeght ghy van boben af:

T'was soet gheniet sonder verdriet/

Wat hy in hem u schoutwen liet.

Sijn wanghen met groot verlanghen

Saeght ghy bly Moeder aen/

Waer inne door pure minne

Hy hem had laten slaen:

Gheen smerte meer/ noch d'minste seer

En was te vinden inden heer.

Ohy kuste met bzeught/ met luste

Sijne vijf wonden klaer/

Sijn voeten/ sijn handen groeten

Ded' u de liefde daer:

Een Moeder bly boozwaer waert ghy

Omhelsende sijn open zy.

O rijke/ puer Goddelijcke
 Bzeught die door-bloedt u ziel!
 O feeste die uwen gheeste
 In dat om-helsen hiel!

Dol alle goetd was u ghemoet
 Met uwen liefsten over-soet.
 Verlozen ghy upt-verlozen
 Waert in die vrolijckheyt/
 Verresen daer ghy saeght wesen/
 Die ghy doodt had beschreyt:
 Met sijn aen-spraeck was hy doersaeck
 In u van hemels soet vermaeck.

Werkreghen hebt ghy den segghen
 Nu in des hemels thoon/
 Wy weten dat ghy gheseten
 Maest Godt zijt Maaghet schoon/
 Daer hy u gheeft al wat hy heeft/
 Die selver in u ziele leeft.

Besloten met troost door-bloten
 Kijst ghy nu daer altoos/
 Waer boven ghy eeuwich loben
 Met vzeught sult grondeloos
 Den rijcken Al, die eeuwich sal
 W schincken troost sonder ghetal.

Met tranen wy dan vermanen
 O/ die daer zijt gheset/
 Dooghden wilt neder booghden/
 Wilt hooren ons ghebet:

Tot uwen lof aenstet het stof/
 Dat suchten sendt tot r'hemels hof.

Op de blijfchap die de H. Moeder Godts hadde,
op den H. Hemelvaert dagh van haren
ghebenedijden Sone.

Wijfe: *Arridendo, sonando, balande.* Oft: *Weest een-
wigh goedt ghepresen.* Req. 322.

Claer sterr' van hemelrijcke
Ghy weet wat vzeught dat is/
Te moghen salighlijcke
Tot u blij erffenis
Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerdt's gheruchten.
Dickwils had u vol vzeughde/
Doen utwen liefsten staen/
Maer dat u meest verheughde/
Was als ghy hem saeght gaen
Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerdt's gheruchten.
Ghy smolt in utwen gheeste
Princes van vzeughden heel/
Dat ghy in sulcken feest
Hem saeght tot sijn erf-deel
Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerdt's gheruchten.
Hoe soecht ghy te gheleypden
Hem tot die blijde sted' /
Die hier noch moest verbeypden/
Eer dat ghy moecht in vzed'

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
 Wees eerds gheruchten.

Vriendin van Godts wellusten
 Wie en soud' willen niet/
 Om in't rijck Godts te rusten/
 Wyp van allen verdriet

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
 Wees eerds gheruchten.

Ghy saeght d'licht uwer zielen/
 Dat blij ten hemel ghingh/
 Daer alle weelden krielen/
 In klaerheydt sonderlingh

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
 Wees eerds gheruchten.

U vzeught / rust / ende leven
 Met saligheyt bekleedt
 Saeght ghy Princes verheven
 Ontlast van allen leedt

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
 Wees eerds gheruchten.

Blijshap hielt ghy besonder/
 Om dat hy ons herblijt
 Wees / dat wy van hier onder
 Oock souden naer den strijt

Dol ghenuchten/ ontbluchten / dit suchten/
 Wees eerds gheruchten.

Maer blij waert ghy te meere/
 Om dat sijn doodt voorwaer
 Dus meer soud' zyn in eere/
 Die men daer sagh soo klaer

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerds gheruchten

In troost stont ghy versonden/

Dat hy ons had ghesocht/

Dat hy ons had ghevonden/

Dat hy ter glozie mocht

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerds gheruchten.

Ghy volghde met ghedachten/

Die dan noch niet en kost

Sijn Hemelvaert naer trachten/

Daer ghy hem saeght verloft

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerds gheruchten.

Maer nu heeft u om-vanghen

Daer boven t'hooghste goedt/

Godt heeft naer u verlanghen

W laeten Maghet soet

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerds gheruchten.

Ghy swemt in bollen segghen/

Ghy singhe den blijden lof

Die u door rechte wegghen

Heeft doen tot t'hemels hof

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit suchten/
Dees eerds gheruchten.

In weelden onghemeten

Kust ghy daer Maghet nu;

Wilt ons dan niet vergheten/

Maer gheeft dat wy naer u

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit sichten/
Dees eerds gheruchten.

Gheeft ons dat wy u moghent
Naer-volghen recht van hier/
Dat wy van hier ghetoghen
Tot u ghewenscht plesier

Dol ghenuchten/ ontbluchten/ dit sichten/
Dees eerds gheruchten.

Op de blijfchap die de H. Moeder Godts hadde
op den H. Pincxster dagh.

Wijfe: *Het viel een hemels dauwe. Oft: puer staet
die ziel van binnen. Req. 99.*

Onder die bzeughden alle
Die Godt u Maghet schonck/
Oneyndigh in't ghetalle/
W een in troost verdzonck/
Als in die Pincxster-feeſte
Den gheest Godts als een vier
Heer souck in uwen gheeste
Met grondeloos plesier.

Die wonderlijcke stralen
Daer Godts Gheest mede quam/
Als in dat neder-dalen/
By uwen gheest in nam/
Waren soo klaer/ soo rijcke/
Soo bzolijck boven maet/
Soo soet/ soo troostelijcke/
Dat gheen hert en verstaet.

O Coninghin verheben /
 Die ghifte vanden Heer
 Moest u bzeught wonder gheben /
 Die u voldede seer /
 Een bzeught vol minnen bzande /
 Een bzeught vol liefde puer /
 Een bzeught boven verstande /
 Een bzeught boven natuer.

Beyn Maghet uyt verkozen /
 Schoon Mozghen-sterre klaer /
 Waer uyt dat wierdt ghebozen
 Dat hemelsch licht boozwaer /
 Vol hemelsche wellusten
 Op dien hooghden dagh
 Bziel klaer in haer rusten
 Een wonder rijckhejdt sagh.

Een rijckhejdt der rijckheden
 Wast die den Heer u gaf
 Die van die opper-steden
 Bsondt sijn mildthejt af /
 Een rijckhejdt die versaden
 Gheheel kost utwen grondt /
 Een rijckhejdt der ghenaden /
 Daer ghy verr' gheest in stondt.

D'is waer van den beghinne
 Dat u den Hooghsten schiejp :
 Ghy hooghe Coninghinne /
 Waert ghy versoncken diep /
 In die u uyt-ghelesen
 Had boven schepfels al /

Maer dan schein meer te wesen
 In goetd boven ghetal.

Godts rijckheydt over-wonder
 Die utwen gheest besat/
 In dat besoeck besonder
 Vermeerderde den schat/
 Als wanneer ghy dooz vloten
 Mensaghy in dien vze/
 Dat ander overgoten
 Daer bly doock wierden me.

Die nieuwe minne haeren
 Vernieuwden d'oude weer/
 Om dat ghetuyghen waren/
 Dat hy die sonde neer/
 Die tot dat hoogh ghebruycken
 Op-klom dooz sijne kracht/
 Om s'hemels poort ronthuycken/
 Die uyt-sloot minder macht.

In duysenden ghenuchten
 Vondt ghy u Maeght gheset/
 Daer boven alle bruchten/
 In brucht u salde met;
 Soo dat ghy vrolyck singhen
 Tot hem bly moeder mocht/
 Dat hy wel alle dinghen
 Ten voilen had volbrucht.

Maer nu in d'opper-schatten
 Der hemelrijcksche vzeuyt
 Die utwen gheest om-batten/
 In den gheest Godts verhaught:

In weelden onghemeten
 Die u Godts rijckheydt gheeft/
 Zijt ghy nu daer gheseten/
 O saligjste die leeft!

Van daer dan ons verlanghen/
 Onsen toefucht ghedinckt/
 Wilt onsen wensch ontfanghen/
 Ons u ghenade schinckt/
 Hebt t'onswaer is een toe-neughert
 Dyt dien over-vloet;
 Weest onse Moeder eughen/
 Ghelijck ghy wesen moet.

Op de Seven Ween van de H. Moeder Godts,
 ende in den eersten op haer vluchte naer
 Egypten met haer ghebenedijdt
 Kindeken.

Wijse: Al hebben de Princen haren wensch. Oft: Komt
 Schepper komt, komt heyligh Gheest. Hard. Oft:
 Dat dan Judea nu verbly. Hard.

Hoe wanckelbaer zijn in dit dal/
 O repne Maeght de tijden al!
 Hoe licht wordt in de klare locht
 Een duyster wolcke voort-gezocht!
 Wat droeve tijdingh in den nacht
 Treecht ghy Princes eens onberwacht/
 Van met u kindt ras op te staen/
 En naer Egypten strax te gaen?

Beyn Moeder van dat hoogste goet
 D' kindcken kleyn obersoet
 Was noch soo ionck ende soo teer/
 Om te vermoepen hem soo seer.

Daer want het was des Hooghsten wil/
 Niet blijven staen en mocht ghy stil;
 Maer moest volbrzenghen dat ghebodt/
 Dat u ghekomen was van Godt.

O wackert dan tot uwe reys
 Hielt ghy tot Godt al u gyepeys/
 Om van sijn goedertierenhepdt
 Den rechten wegh te zyn ghelepdt.

Op naemt ghy u soet liefste kindt/
 Meer als u ziel van u bemindt/
 Dat u met ooghskens soet aensagh/
 Daer't op wat hoep te ruste lagh.

Ghy spraeckt mijn lief vergheeft het my/
 Dat ick u weck soo buyten ty;
 Het doet my leet/ het is my pijn/
 Maer om den wil Godts moet het zyn.

Daer is ghekomen Gabriël/
 Dat ick my tot de reyse stel/
 Ende met u mijns herts ghenucht
 Strack naer Egypten neem de vlucht.

Dat u ghelieft dan dat ick nu
 D'beerdiigh/ ende blucht met u/
 Die my soo haest in desen noodt/
 Want u Herodes soeckt ter doodt.

Uws heyten Een dat loegh u toe/
 Als segghende/ datmen't soo doe;

14 Den besloten Hof van't Cloosterken

En ghy oft had oock ghehadt dorst/
Met volken moedt gaest het de borst.

Met Ioseph uwen Bruydegom/
Die hoor u sorghe droegh al om/
Croecht ghy wegh inden nachte ras/
Hoe moeyelijck oock dat u was.

Ben weet wie dat sal legghen upt
Keyn Maghet ende teere Bruyt/
Hoe menigh traenken datter viel
Op dien liefsten van u ziel.

O Moeder droef en over droef
Dat was een herte minne-proef!
Arm duyfken die u saeght alree
Met t' Schaepken in soo herten wee.

Toe broeghij beghost t' Schaepken opzecht
Te lyden hoor die boecken slecht!
Hoe broeghij begost tot s'mensch versoent
Hoor wolven d' Lam Godts te voldoen!

Toe menigh leedt o Maghet reyn
Moest ghy met uwen Liefsken kleyn/
Vol sinerten draghen ende druck
In dat upt-landigh ongheluck!

En bitter wee wast wel hoormaer
Vol moeyt en onghemacken swaer/
Die ghy meer danmen wel en weet
Soet duyfken met u Schaepken leet.

Toch Moeder droef niet u soet Een
Gheeft my dat ick u wee between
Dat ick hoor hulp van u ghebedit
Mijn vzeughden in u wee-en set.

Op de tweede Wee : Als de H. Moeder Godts
keerende van Hierusalem haer ghebenedijdt
Kindt op den vvegh ghemiste.

Wijse: O saligh eeuwigh Godt. Oft: A Dieu Nymphes
du bois. Oft: Gheluck salighe doot.

Req. 4.

In wat bitter verdriet
En viel ghy Maeghet niet
Met u kindt uut-ghelesen/
Maer dat ghy hadt besocht
Den tempel/en holbrocht
W he' tot d'ewigh wesen/
Ghy keerde wederom
Met utwen Bruydegom
Van den tempel des Heeren/
Maer in Hierusalem
Viel utwen Liefsten hem/
Die ghy dacht med' te keeren.
Ghy dacht den Liefsten mijn
Sal by t'gheselschap zyn/
Men sal sozgh booz hem draghen/
Maer als den avondt viel/
Met smert in utwe ziel
Stondt ghy Princes verflaghen.
Hem soecht ghy over al/
Oft hy had by gheval
Gheweest by die bekende:

Maer u verlozen Een
 Was by bekende gheen /
 O Moeder vol allende!
 U alder-soetste kindt
 Van u soo seer bemindt
 Soecht ghy sonder te binden /
 Ghy riept / o mijn ghenucht!
 Mijn alder-soetste bzuucht!
 Mijns herten wel Beminden!
 Wee my! by mijne schult
 Eulaes! dat ghy nu sult
 Mijn Lieffte zijn verlozen:
 Och! och wat bitter sinert
 Door-sneed' u droevigh hert
 Om utwen upt-verlozen!
 Een alder-droeffste vrouw
 Waert ghy in dien routw/
 Als u daer scheen ontstolen
 Den alder-soetsten schat /
 Die utwe ziel besat /
 In liefde soo verholen.
 Den heelen nacht die straet
 Her-ghinght ghy desolaet
 Vol duyfent bitter heden/
 Wat menigh droef ghepeys
 In die verkeerde reys
 Door-sneed' u t'allen steden?
 Meer dat ghy sweeght oft spraeckt/
 D'leedt dat u had' gheraeckt /
 Dat ded' ghenoechsaem blijcken/

Dat utwe ziele droef
 Door eene bitter proef
 Van rouw schein te beswijcken.

Gheen herte soo van steen
 Dat ghy door u ghetween
 Niet en quaemt te betweghen/
 Hebt ghy hem niet ghesien
 Riept ghy tot alle lien/

Laes! die u quamen teghen:
 Maer alder-soetste Maeght
 Hadt ghy gheweest ghebzaeght/
 Wie is utws leedts oorsake?
 Wie is die soo door-wondt
 Utws herten droeben grondt

Met sulcken onbermake?
 Hoe hadt ghy synen naem
 Met woorden meer bequaemt
 Te kennen moghen gheben
 Als soo Princesse reyn?
 Groot is hy ende kleyn/

Leegh is hy en verheben.
 Arm is hy ende rijck/
 Geuwich en tijtelijck/
 Schepsel en Schepper pure/
 Slecht en eer weert boorzaer/
 Hemels en eerds te gaer!

Godt ende creature.

Sulck is hy daer ick hangh
 Soo droebigh naer verlangh
 Derbult met bitter lijden/

Die ick soeck en hersoeck
 T'allen kant t'allen hoeck
 Benautot van alle zijden.
 Doozwaer die hadt gheloozt/
 O Moeder! dees antwoort
 Dyt u met puer aendachte/
 Hoe had' hy opt ghekost
 Hooren/ soo ghy begost/
 Drooghs ooghs u droebe klachte/
 Kejn Maeght doorz dit verlies
 Darr soo u lijden wies/
 Die stont in duyfent wee-en/
 Gheeft dat den minnen brandt
 Dws leedts in my gheplant
 Een make van ons twee-en.

Op de derde Wee. Als de H. Moeder sagh dat
 Pilatus haeren Ghebenedijden Sone ghegheeffelt
 ende ghekroont verthoonde, segghende : *Ecce
 Homo*, Siet den Mensch.

*Wijse: Faison courier les jens. Oft: Ick ben Vrindin
 voldaan. Req. 25.*

Och! och wat bitter smert!
 Wat sweert dooz-sneed' u hert
 Kejn Maeght en Moeder soet/
 Als met een doozne Croon
 Pilatus soo bebloet
 Bzocht ulwen Soon ten toon!

Hy riep / siet hier den mensch!
 T'gingh naer der Joden wensch;
 Soo grauwelijck dooz-wondt
 Sijn Hepligh Lichaem was/
 Dat was om daer terstondt
 Te sterben op dat pas.

Maer hoe stondt uwen gheest/
 Als ghy hem als een beest/
 Als een wildt dier verjaeght/
 Dat duysent dooden sterft/
 O Coningin aen-saeght
 Dooz-snedem en dooz-kerft!

Al om met luyde stem
 Kriep men / krupt hem / krupt hem!
 Wel duysent mael ghedoot
 Wierdt ghy die hoozen moest
 Die onghenade groot
 Van al die beiren woest.

O Moeder u toziment /
 Was u en Godt bekent?
 Den druck die u dooz-bloot
 In dat af-grondigh leedt/
 Gheheel u ziel besloot
 In smerten ober-zyedt.

Ten kost niet anders zijn
 Dan eene zee vol pijn/
 Te sien soo seer mismaecket
 Hem / daer ghy soo verheught/
 Wat pers u had' gheraeckt/
 In vondt eerst alle vzeught.

Dat licht dat gulde licht

Dat ghy met soet ghesicht

Verblijdt v'aenschouwen placht/

Saeght ghy gheheel onteert

In alsoo droeben nacht

Des drucks te zyn verkeert,

Duyster wolck die verwon

Soo klaren gulden Son!

O Moeder Gods vol rouw

Wat bitter droeve locht/

Die waert soo blijden vrouw/

Wiert over u ghebrocht!

Hoe moest den hemel staen

Verschickt/ die dat sagh aen &

Als haer u ziel versloegh/

Bemerckende dat Godt

Gen doornige Croone droegh

Op aerdtrijck soo bespodt.

Wat rouw/ wat droevigh sweerdt

Dooz-sneed' u opder eerdt?

Die saeght soo die party

Op u soet eenigh kindt

In hare raserny

Verwoedt als wolven blindt,

O. perffe was te swaer/

O wonde gingh te naer/

Te groot wast dat ghy leedt/

Te veel was uwen druck;

Gheen hert te recht en weet

Dws weedom's ongheluck.

Princes ghebenedijdt
 Dien verkeerden stzjdt
 Die u daer ober-quam
 Met smert soo onghetoon/
 Laes! u t'onrecht ontnam
 Dws hoofte bly gulde Croon.
 O Moeder desolact
 Dooz dien droeven staet/
 Daer u bedruckte ziel
 Soo swaer in wierdt gheperst/
 Die wee die op u viel
 Toch in mijn ziel verberst.

Op de vierde Wee. Dat de H. Moeder Godts
 haeren ghebenedijden Sone gaende met het
 Cruys gheladen, door eenige sy-vveghef-
 kens te ghemoete quam.

Wijse : Nu dijn leven is ghedreven tot den
 eyndt. Hard.

de d'v'el' of maer' schon' br'it
 Wat vertijden wat droef lijden Maghet puer
 Oberbiel ten grond' u ztel met sinterren suer?
 Als ghy hoozde dat hy spoozde met het Cruys weswaert/
 Daer ghy Princesse self van egghen Moeder waert.

Wie sal spreken/ hoe dat leken moest u ooggh/
 Van te moeten sien soo tannerlijck vertoogh/
 Daer verdzoncken en versoncken in den swaren noot
 Die t'eeuwigh leven was / self stercken ghingh de doot:

Bitter stede die boldede sulcken quaet!
 Dat sy schuldigh wierdt van alsoo groot misdaet/
 Dat sy wonde soo te gronde haren egghen Godt/
 Met al' onweerdigheyt/ berwytingh ende spot.

Droebe Vrouw vol van rouwe/ vol van leedt/
 Siende d' Lam Gods aen tusschen die wolven breeft?
 In wat smerte stontd' u herte/ stontd' u droeve ziel/
 Dat sulcken bitterheyt op uwen soetsten biel?

Hoe verflaghen saeght ghy saghen u lief Kindt/
 Van die teghen hem op-stonden soo verblindt/
 Van Soldaten dooz die straten die hem toeghen hoorst/
 Om op den bergh des doods te worden stracks vermoordt.

Dat soet wesen upt-ghelsen sonder schult
 Saeght ghy Moeder gaen met allen rouwe verbult:
 Droef hertooghen dooz u ooghen/ droef en ober-droef!
 O schroomelijckste smert! o alderwaerste proef!

Dooz sy weghen ghinght ghy teghen uwe bzeucht/
 Om noch eens te sien u smert u onghewicht/
 Om t'onc moeten/ en te groeten/ die ghy droebigh socht/
 Die ghy laes! op der eerdt niet hebben meer en mocht.

Als dan naeckte dat mismaeckte kinde lief/
 Gaende doozhy / u sijn oogh op u verbleef/
 Eenem seychte dat ghesichte wierp in uwen grondt/
 Daer uwe krachten al heel wierden van doozwondt.

Swaer hertoone van die Croone die hy droegh/
 Als hy sijn ghenterck op u sijn Moeder sloegh!
 Swaer perffe die soo berffe vol van druppels hingh/
 Daer duysenden u ziel quetsueten af ontsingh!

Wat een pijn sijn aenschijne u beweest?
 Wat leedt en verdriet in uwen gheeste reest?
 Dooz die minne daer ghy inne t'hemwaerts smolt gheheel/
 Die t'onser liefde groot leedt sulcken teghen-deel.

Droebe twee-en van u twee-en vol van gal/
 Daer d'een d'ander sagh in sulcken onghabal!
 Daer ghy langhe stontd' soo banghe siende droebigh aen
 Sijn in-ghedruckte rood' voedtskappen op die haen.

Maghet repne t'is te klepne wat ick segg/
 Die t'duyfense deel uws lechts niet upt en legg:
 Den weedomme maectt my stomme van u smerten veel/
 In laet rusten hoorst in my u Moederlyck ghequeel.

Gheeft alleene dat ick weene Maghet mi
 Om die wee-en groot/ diemen daer sagh in u:
 In my drucken wilt die stucken grondigh al-gheleyck
 Van u ghebzoken hert Princes van Hemelryck.

Op de vijfde Wee. Dat de H. Moeder Godts
 haeren ghebenedijden Sone op den bergh van
 Calvariën sagh ontkleeden, ende machteloos op
 eenen steen neder sitten, tot dat het Cruys be-
 reedt vvas.

Wijse: Gheseghent zyn mijns liefs bruyjn ooghen. Oft:
 Hoort hoe dat stondt in dat vernieten.
 Req. 125.

O wee! o smert! o swaer ghedranghen!
 Die u ziel moest reyn Maeght ontfangen/
 Als uwen Soetsten was gheraeckt
 Op dien bergh met bitter roemen
 Die ick wel magh van Myrthe noemen
 Daer ghy hem saeght soo seer mismaeckt.
 Eplaes! eplaes! wie kost aenschoutwen
 D'zoeffte boven alle vrouwen/
 Om hem die ghy lief hadt alleen &
 Om hem die ghy vol bitter wonden
 Ghelebert saeght te zyn die hondent
 Die hertter waren meer dan steen.
 Ghy saeght Princes die hy quam soecken/
 Hem stooten/ quetsen/ en herbloecken
 Als dieren wildt/ als beiren breeft/
 Met sijnen rock sy hem af-trocken

Sijn doornige Croon / die eerst met stocken
 Hem in-ghedrukt was met groot leedt:
 W ooghe sagh hem slaen en sleuren /
 Met sijnen roeck hem t'bleesch af-scheuren /
 Sijn wonden wierden al verberst:
 Op eenen steen moest hy neer-sitten /
 Hy liet noch eens sijn hooft door-spitten /
 Sijn Croon wierdt hem weer in gheperst.
 Van't sop des hoofts door al sijn leden
 Door-wont / door-groeft / door-kerft / door-sueden
 Hy niet t'aensien eplaes ! en boodt /
 Van dat al-om met vollen bloede
 Een droeve beek vol rooden bloede
 Dyt sijn teer Heyligh lichaem bloodt.
 T'aenschouwen quaemt ghy sijne schouwder /
 Die wonde maect u veel benoutder /
 Waer van oock schroomde t'hemelrijck;
 Het bleesch dat hingh daer aen ontstucken /
 Den balck had heel af moeten drucken
 T'bleesch van de beenen al-ghehlyck.
 O Moeder droef vol swaer allenden!
 Waer dat ghy d'ooghen quaemt te wenden /
 Sp vielen in een bloedigh badt:
 Al wonden waren't en quetsueren /
 Al bloeden die daer bleven dieren /
 Daer d'aedtrijck heel van wierde nat.
 Waer was u kindt o Moeder komen!
 Wat schuldt op hem had hy ghenomen /
 Moest zijn die straf soo ober-groot:
 O liefde Godts / trouw onghemeten /

Hoe ver' had Godt sijn self vergheten!
 Dat hy stont in soo grooten noodt.
 O Moeder Godts/ bedruckte seere!
 Arm Schaepken met u Lamken teere!
 Hoe groot was uwe bitterheydt!
 Hoe was vergalt den honichrate!
 Hoe droef u blijshap boven mate!
 Hoe ver' den dagh van d'licht ghescheydt!
 Hoyt Moeder was van sulcken kinde/
 Hoyt Moeder soo haer kindt beminde/
 Hoyt Moeder kindt soo lyden sagh:
 O Moeder teer / het was groot wonder/
 Dat in uws kindts leedt soo besonder
 Ghy niet en stierft den selfden dagh!
 Door-wonde Vrouw vol smerten droeve/
 Door die seer swaer / seer bitter proeve/
 Die ghy door uws kindts leedt ontfincet/
 Gheeft my dat ick u twee beminne/
 Dat ick u twee mach drucken inne/
 In wat leedt dat mijn ziel versincet.

Op de seste Wee. Als de H. Moeder Godts ha-
ren ghebenedijden Sone Cruycen sagh, ende
daer in sterven.

Wijse : Och wilt aenmercken ghy wilde herten.

Oft : Kan op der eerden.

Req. 294.

Dat nu mijn ooghen u smerten bzeken/
En haere tranen om uwen routw
Ghelijck fonteynen uyt lasten bzeken/
Als ick u persen reyn Maeght aenschoutw:
O bitterste weedomme die over u zyn komme!
Princees des hemels hoe kost ghy sien
Die kinde Cruycen vooz alle sien!
Die bzeede beulen sonder ghenade
Grantmoedigh grepen dat lichaem teer/
Om hem bloedt-gievigh die leste schade
Aen te doen moghen met al' oneer : (woeste
Ghy Moeder lijdten moeste dat hem die leentwen
Op't Cruyce wierpen ghelijck een beest/
Om elck te moghen hem quetsen meest.
Wee Moeders ooghen ! Wee Moeders herte !
Wat swaer tormenten u ziel verdoezgh !
Dat ghy moest hoozen / datmen / o smerte !
Dooz handen / boeten die naghels sloegh:
Hoe kost u ziel verdoezgh die bitter hamerslagen!
Hoe kost ghy Moeder in dat verdoezgh
Aensien u leven / en sterben niet!

Hoe stontd' ghebysselt met hem u ziele/
 Als hy verheben met t' Cruyce wiert/
 Als in die groebe den balck neer-viele
 Van al die beulen om hoogh ghestiert:
 Wat saegt ghy daer gebeurē? gy saeght sijn han-
 O Moeder d'zoeve die bitter twee (dan scheurē:
 B'zeken dede t'heer heel om twee.
 Hoe dickwils wierden u bitter ooghen
 T'hemwaerts gheroghen in dien d'uck!
 Hoe dickwils neder moest ghy die booghen/
 Als ghy waert siende sijn ongheluck! (wende!
 O Moeder vol allenden waer kost ghy d' oogen
 Gh'en kost niet binden dan alle pijn/
 Daer niet dan smerten en kost zijn.
 Hy hadt den Vader voor sijn v'handen/
 Ghy Moeder hoorde sijn d'zoeve stem/
 Hem saeght ghy liden daer duysent schanden/
 Daer al die Joden beschimpten hem:
 Sijn rouwige gesichtē u schenē te door-schichtē:
 Elck woort dat utven door-wonden sprack/
 Met duysent sweerden u t'heer te bzack.
 O swarigheden van dien laste
 Die draghen moesten met smert opzacht
 Die supber handen/ die voeten vastē
 Met harde nagels op t' Cruys gehecht: (soetē/
 Noch handen noch de voetē en kost gy d' leet ver-
 Maer laten sterben dus moest ghy daer
 W'us herten leven in smerten swaer.
 Sijn stem op-ginghe/ sijn ooghen sloten/
 Sijn aenschijn scheurte/ sijn hoofde neegh:

Met bloedt en suymen was overgoten

Die klaer Fonteyne/ die dozste kreegh: (pure!

¶ leet en smerten sure! waer waert ghy Maghet

Waer was o Moeder u soete bozst/

Daer ghy saeght sterben u kindt van dozst.

Den hemel schzoomde/ die dooz hem leefde/

De Son wierdt duyster in sijnen noodt/

T'kerck-decksel scheurde/ d'aertrijck dat heefde/

Die dooden stonden op vander doodt:

¶ wonderlycke dingen / ontwee de steenen gingel

Wie kan verdincken wat pers dat viel

¶ zee der smerten in uwe ziel!

Hier wenscht mijn herte nu Coninghinne!

Dat Cruys t'omhelsen dooz u bystandt/

Daer ghy verscheyden u kindt saeght inne

Dooz pure liefde/ dooz minnen brandt:

Onsteect mijn herte gansse/ doozsteect my niet

Leert my heminne zijn wonden al (de lantsse/

Leert my lief hebben zijn bitter gal.

De sevenste Wee. Dat de H. Moeder Godts haeren ghebenedijden Sone van t' Cruys ontfingh en begracde.

Wijse: Waer toe doch maect u Mondeken reyn. Oft:
Liefde en laet gheene traegheyt toe.

Req. 136.

Eplaes! eplaes! wat bitter verdriet!
Eplaes! wat droef ghedrangh

En viel reyn Maeght in utwe ziel niet/
In utwen gheeste bangh ?

Als ghy van t' Cruys u kindt ontfinght/
Daer ghy van rouw en leedt verghinght.
Op jaer voorwaer in uptersten noodt
Moest wel u ziele staen /
Wel durpsentmael bestierft ghy de doodt/
Als ghy hem eens saeght aen :

Groot was voorwaer u droeve wee/
Van lijden wast een volle zee!
Princes! Princes! eylaes! en eylaes!
Droef/ ober- droef ghemerck!
Die saeght hoe dat die Joden soo dwag
Ghegaen hadden te werck.

Ach! ach! dat leet/ dat groot torment
Was Godt in u droef hert bekend.
Sijn heyligh hooft door- brack utwe ziel
Met die rood' doozne Croon/
Den bloedt die langhs u wanghen neer viel/
Was d' bitterste vertoon :

O bloedigh hooft/ en tranen suer/
Wat smerten wrocht de liefde puer!
Sijn handen teer/ sijn voeten door- groeft/
Och sijn door- speerde zy!
Dooz- sneed' gheheel u ziele bedzoeft/
Gheen droeber vrouw als ghy:

O wee! o wee! o bitter smert!
O breede wonden in u hert!
Met dien rouw droeght ghy hem in't graf/
En moest hem laten daer;

Wat bruck wast u te scheyden daer af!

Wat leedt! wat lijden swaer:

Het moest/het moest/het moeste zyn/

Al brack u t' hert reyn Maeght van pijn.

Ghy riept tot hem/ eplaes mijn ghenucht!

Adieu nu voor het leij!

Adieu/ adieu mijn eenighe brucht!

Mijn doodt sal zyn de rest:

Laet my nu sterben hier gheheel/

Die van nu doodt ben meesten-deel.

Eplaes reyn Maeght u lijden was breedt/

Swaer was utws herten rouw;

Noyt sulcken smert/ noyt soo droeben leedt/

Noyt soo bedruckten vrouw:

Een Moeder waert ghy sekerlijck

Dol alle weedom van aerdt ruyck.

O wee! o wee! en reden met kleyn

Van al soo grooten pers!

Daer grondigh was u ziele soo reyn

In soo veel wonden vers/

O alder-droefste vander eerdt/

Sulck leedt was sulcken droefheyt weerd!

Maer want het was des oppersten wil/

Die't eeuwigh had ghedacht;

Soecht ghy te staen oock sonder vershil/

Daer Godts wil wierdt volbracht:

Al brack u t' hert tot elck ghemerck/

Te vreden waert ghy met Godts werck.

Ghy minde seer/ en hertelijck seer

Valder-liefste kindt/

Maer ghy wist dat den Vader veel meer
Hem eenwigh had bemindt;

Dat ded' u Moeder zijn te bred' /

Met t' gheen dat Godt den Vader ded'.

Nochtans! nochtans! o supberste Maeght!

Zoo bleef u ziel door wondt;

Al ghinght ghy wegh / wel dapsentmael saeght

Baer die graf-stede stondt:

Ghy ghinght / maer ginght met droef gewoen!

Ghy'en kostt gheen Moeder zijn van steen.

Nu stondt ghy stil / nu ghinght ghy van her /

T'scheen dat u herte sloot;

Baer hem saeght ghy gheduerigh van her /

U ziel in tranen vloot;

Och! och! riept ghy / nu voor altijdt

Ghestorven eens mijn leven zijt.

Mijns herten vreught / mijn eenigh vermaeck

Met leedt blijf ick verbult!

Dat ghy die waert mijns lebens oorzaeck

Die doodt stierft sonder schult.

Eylaes! eylaes! in desen staet /

Een Moeder sterf ick desolaet.

O Coninghin door al uwen druck

Ober u Liefste soet /

Gheeft my dat ick de vruchten hier pluck /

Die ick hier plucken moet:

Dat door u wee mijn herte zy

In u ghedruckt meer dan in my.

Besluyt Liedeken tot de H. Moeder
Godts.

Wijse: Maria schoon. Oft: Vriendinne puer.

Req. 112.

Zeersterre soet /
 Princes van d'opperste goet /
 Klaer Hemelrijcksche Coninghin /
 Met gansch ghemoet
 Val ick reyn Maeght u te boet /
 Hemels tieraet dat ick bemin /
 Daer alle deught te binden is in /
 Die ghelijck en hebt gheen /
 Die Godts Moeder alleen /
 Die des Bruudgoms Een /
 Die den weerdighsten steen /
 Die zijt die van d'beghin
 Waert naer den Goddelijcken sin.

Bemijnde seer /
 Verhebenste van den Heer /
 Die boven alle schepsels blinckt;
 Gheen sulcke meer /
 Noch soo volkomen in eer /
 Die Godt soo veel hoogheden schinckt /
 Die Godt soo diep in weelden verdzinckt /
 Als hy vzeughden u gheeft /
 Daer ghy puer in hem leeft /
 En hem saligh aenkleeft /

Die soo lief u daer heeft/
 Dat noyt hert en verdinckt/
 In wat wellusten ghy versinckt.

Princes opzecht

Mijn nederheydt is te slecht/
 Die my tot u Lof-sanghen praem;
 Wat datmen seght/
 Gheen tongh den prijs en upt-leght/
 Gheen stem en is ghenoech bequaem
 Tot utwen lof soo wonder minsaem:

Uwen prijs is te groot/
 Onse sanghen te sloodt/
 Ons armoede te bloodt/
 Ons upt-spraecke te doodt;
 Dat ick mijn selven schaem/
 T'hebben ghenoecht eens utwen naem.

Verheben licht

In d'alder-hooghste ghesticht
 Naest d'alderhooghste sonne schoon /
 Toch mijn ghesicht
 Met utwe stralen dooz-schicht
 Vyt dien alder-puersten thzoon/
 Daer ghy beschouwt Godts klaerste verthoon/
 Daer u Maghet gheschiet/
 Dat ghy salighlijck siet/
 Dat u t'hooghste gheniet
 Boven alle dooz-bliet/
 Daer u den hooghsten loon
 Komt booz een peerle tot u Croon.

Hoe wonderbaer

Zijt ghy reyn Maeght ober-klaer/

Als ick op u t'ghesichte slaen!

Ghy zijt boozwaer

De schoonste van al-te-gaer/

Waer in schoonheden alle staen/

Diemen kan sien in hemelrijck aen;

Ghy zijt d'opperste Maeght/

Die den heere behaeght/

Die den sceppter daer draeght/

Die verkrijght wat ghy vzaeght/

Die't al met een vermaen

Maer u begeerten kondt doen gaen.

Ken sien dan wilt

Met een ghenade seer milt

Ghy minnelijckste boven maet/

Hoe dat verschilt/

Van die vol weelden daer smilt/

Hier mijne ziel in desen staet/

Daer soo veel druck en leedt teghen-staet/

By die volle rivier/

Daer ghetoghen van hier

Op soo wonder manier

Ghy versinckt in pleyfier/

Dat het puer metter daet

Alle verstandt te boven gaet.

Och oft ick mocht

Sien mijnen wensche volbrocht

Door u bystandt Princesse blij!

Dat ghy verfocht/

En by den oppersten wrocht/
 Dat ick heel van mijn selven by/
 Een stede Godts mocht houden in my:
 Dat ick wierde ghescheydt
 Van dees eerdsche nietheydt/
 Ende inerde bereydt
 Om te worden gheleydt/
 Daer Coninginne ghy
 Kegneren sult tot allen ty.

Resurrexit a mortuis.

DEN

A P P R O B A T I E.

DIt Boecxken van't Cloosterken der Gheestelijcke Verrijssnisse, ende vanden Besloten Hof vande heylighe Moeder Godts MARIA, sal moghen ghedruckt vworden, om te veruycken ende te onderhouden de devote Godt-lief-hebbende zielen. Actum in Antwerpen desen 5. Ianuarius 1639.

*Imp. potes G. E. Plebanus
& Canon. Antv.*

V E R - L O F der Overheydt.

NAer eene neerstighe door-lesinghe ghedaen, vanden Boeck der Gheestelijcke Sanglen, ghenaemt den *Blijden Requiem*, ende *Het Cloosterken der Gheestelijcke Verrijssnisse*, ghemaeeckt van eenen devoten Religicus Capucin, ende bevonden profijtigh voor Gheestelijcke ende Wereldlijcke personen, magh ghedruckt vworden volghende den oorlof van den Eervv. *Pater Ioannes Maria à Noto*, Generael van d'Ordre der Minderbroederen Capucinen, T'welck ick onderschreven Provinciael vande Provincie van Vlaenderen, van die selve Ordre ghetuyghe. Actum tot Brussel.

F. Iuuenalis Min^r. Prouincialis.

P R I V I L E G I E.

PHILIPPVS byder gratie Godes Coningh van Castilien / van Aragon / van Lion / beyde de Sicilien / etc. Hertshertoge van Oosterrijk / Hertoghe van Bourgondien / van Lotryck / van Brabant / etc. Grabe van Habsbourg / van Vlaenderen / van Artjois / etc. Palsgrabe van Henegout / van Hollandt / van Zeelandt / etc. Heeft gheoctropeert ende gheconsenteert aen loufr. Anna de Man Begyne op't groot Begyn-hof van Mechelen / te moghen doen drucken / verkoopen ende distribueren een Boeckken bedeckt in twee deelen gheintituleert Den Blijden Requiem, ende Het Cloosterken der Geestelijcke verrijfeninge. Verhiedende alle andere Boeckdruckeren oft Boeckvercooperen / den selven nae te drucken / oft elck ghedrucks in dese Landen te brengen oft te vercoopen sonder express consent vande hoogsche loufr. Anna de Man, op de beurtte van de selve boeckken / ende andere yenen / gheleijk het byeder blijkt by de openen brieven / Ghegheben tot Brussel.

Was onderteekent :

I. Le Comte

DEse Privilegie is over-ghetransporteert aen Hendrick Aertssens, volghens het contract daer van zijnde, &c.

PLATE I

THE VIRGIN MARY AND THE INFANT JESUS
BY MICHAEL ANGELO

8484.